

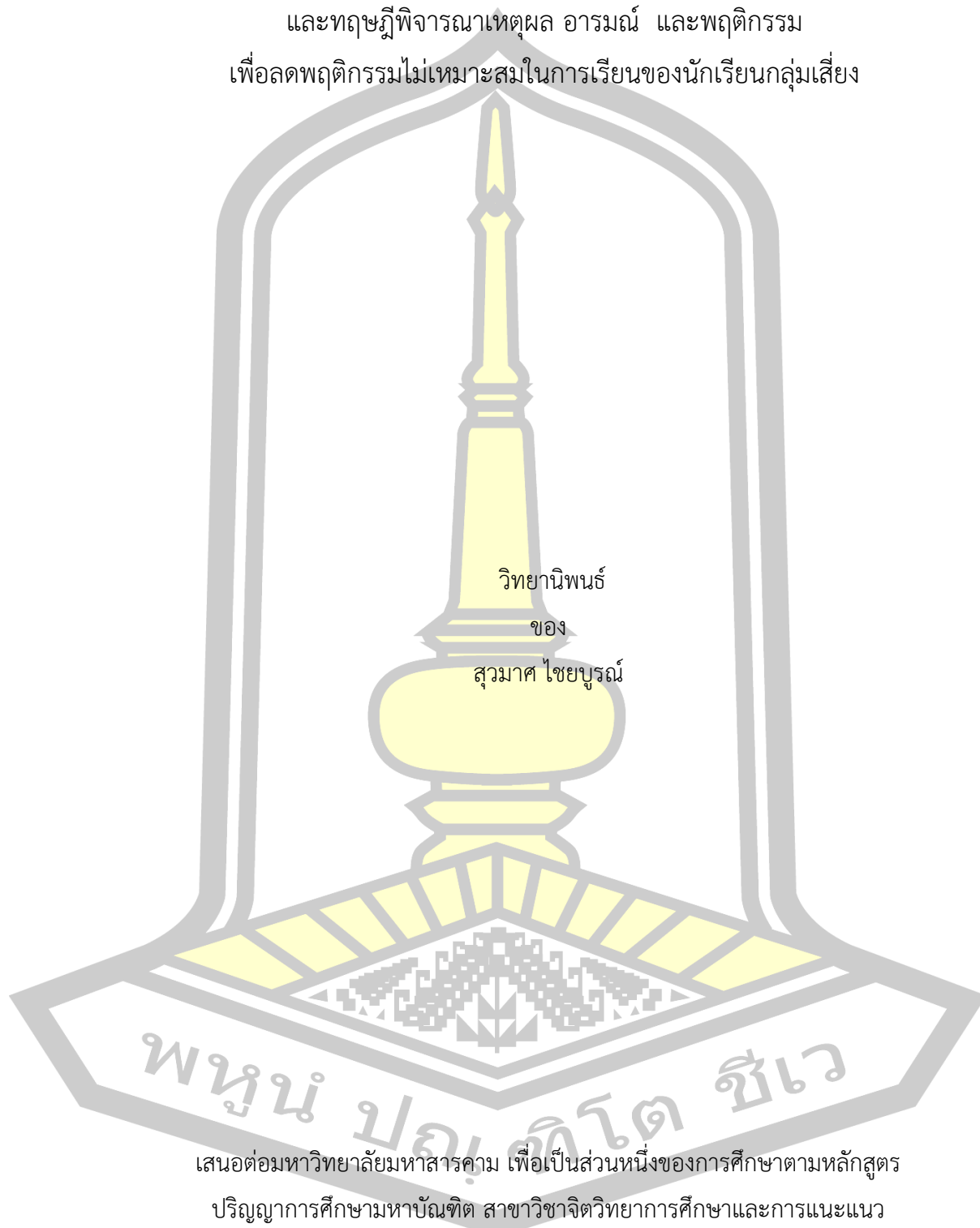
การเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม
เพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง

วิทยานิพนธ์
ของ
สุมาศ ไชยบูรณ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
ปีการศึกษา 2561

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม
เพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง

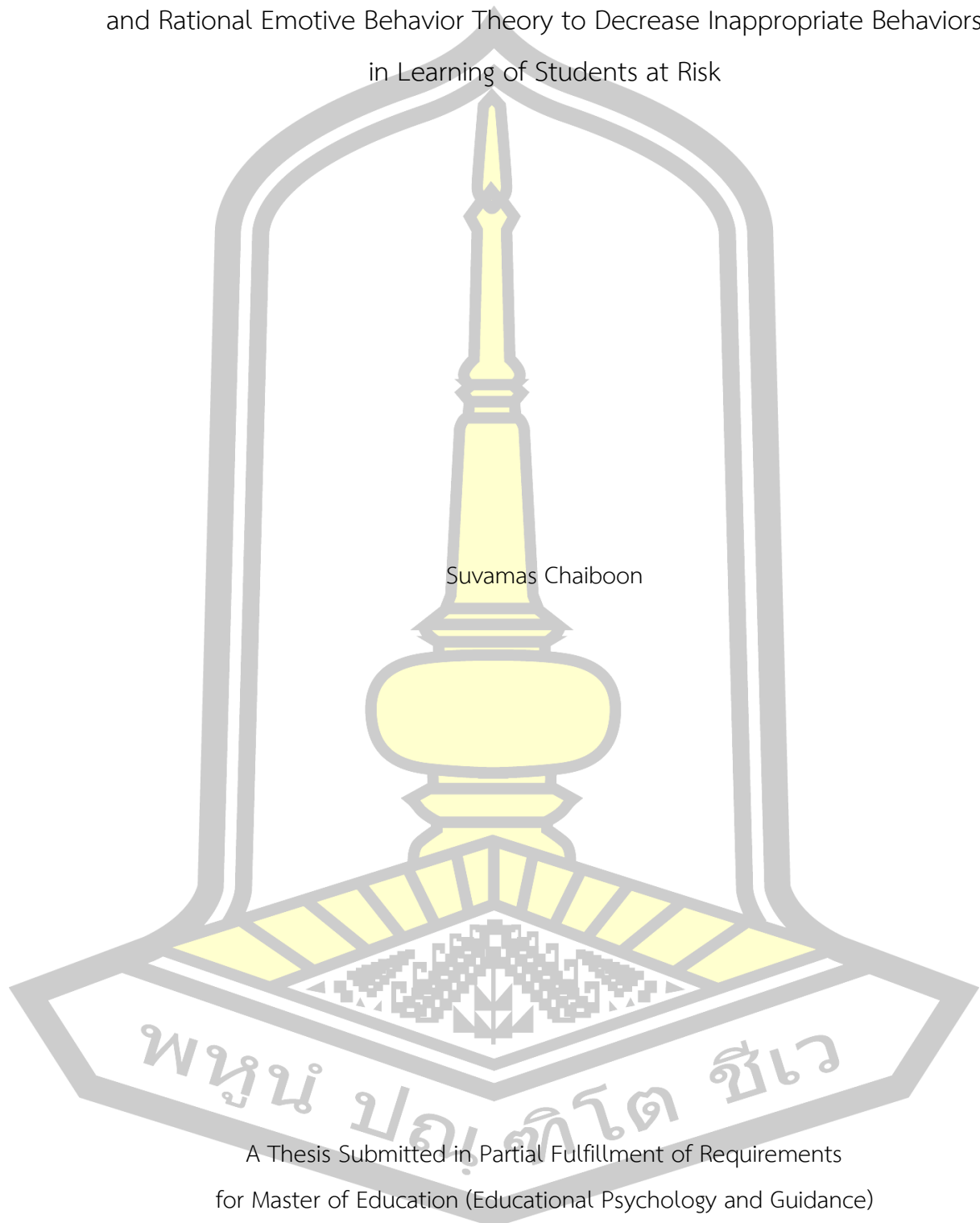

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
ปีการศึกษา 2561

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

A Comparison of Group Counseling Effects Based on the Behavioral Theory
and Rational Emotive Behavior Theory to Decrease Inappropriate Behaviors
in Learning of Students at Risk

Suvamas Chaiboon

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Educational Psychology and Guidance)

Academic Year 2018

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสุมาศ ไชยบูรณ์ แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. ภมรพรรณ ยุระยาตร์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รศ. ดร. ลักขณา สรวิวัฒน์)

.....กรรมการ

(รศ. ดร. สมบัติ ท้ายเรือคำ)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. กฤตวรรณ คำสม)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ของมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทศิริศิริ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(ผศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วัน.....เดือน.....ปี.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยความเมตตากรุณา เสียสละเวลาในการให้คำแนะนำ และความเอาใจใส่เป็นอย่างดีจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ลักขณา สิริวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภมรพรรณ ยุระยาตร์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ ท้ายเรือคำ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤตวรรณ คำสม กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ (ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก) ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ศุภชัย ตู้กลาง อาจารย์เจริญพร มูลภักดี อาจารย์ชินนภา คมขำ อาจารย์ ดร.อัจฉริยา พรหมท้าว และอาจารย์เอกชัย กมลเลิศ ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย อีกทั้งให้คำแนะนำที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยให้เครื่องมือสำเร็จลุล่วงด้วยดีอย่างมีคุณภาพ

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารสถานศึกษา คณะครู ในโรงเรียนที่ทดลองใช้เครื่องมือ และโรงเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ที่ให้ความร่วมมือในการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมาย และเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ นายอภิสิทธิ์ ถวิลไพร ผู้บริหารโรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) และนายมิชัย ชาญวิรัตน์ รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหงษ์ทอง(แสนสุขวิทยา) ที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลงมิได้หากไม่ได้รับความช่วยเหลือ คำปรึกษา และกำลังใจอย่างดียิ่งจาก ดาบตำรวจนาย ไซยบูรณ์ นายสมชาย ทองเสนา นางนิภา ทองเสนา ว่าที่ร้อยตรีเดชา สิงห์กองกุล คุณมณฑิรา สิงห์กองกุล ที่ให้การสนับสนุนในทุกด้านด้วยดีมาโดยตลอด และขอขอบพระคุณคณาจารย์และบุคลากร ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ทุกคน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่วิชาจารย์และให้คำแนะนำที่ดีแก่วิชาจารย์ตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบบูชาพระคุณบุพการี คุณพ่อคำสิงห์ คุณแม่อ่อนตา ทองเสนา คุณพ่อสร้อย คุณแม่กอง นาดอน และ บุรพาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ดังนั้นความสำเร็จครั้งนี้ นับเป็นเกียรติประวัติสูงสุดของข้าพเจ้าและครอบครัว ตลอดวงศ์ตระกูล

สุวมาศ ไซยบูรณ์

ชื่อเรื่อง	การเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง		
ผู้วิจัย	สุมาศ ไชยบุรณ์		
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. ลักษณา สรวิวัฒน์		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1. เพื่อเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ระหว่างก่อนและหลังการให้การศึกษา 2. เพื่อเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ระหว่างก่อนและหลังการให้การศึกษา กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนระดับชั้น ป.4 - 6 เป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านพฤติกรรม ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน จำนวน 16 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ได้รับการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จำนวน 8 คน กลุ่มที่ 2 ได้รับการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ 1. แบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน 2. โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม 3. โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนที่ได้รับการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและนักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนที่ได้รับการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลดลงทั้ง 3 ด้านดังนี้ 1. ด้านความรับผิดชอบ มีความรับผิดชอบมากขึ้นคือ ตั้งใจฟังครูสอน ทำงานตามที่ครูมอบหมาย ไม่หลบหนีการเรียน 2. ด้านการใช้เวลา มีความเหมาะสมขึ้นโดยพูดสุภาพและถูกกาลเทศะ ไม่ส่งเสียงรบกวนคนอื่นขณะเรียน มีการยับยั้งอารมณ์ที่ไม่พอใจในการพูด 3. ด้านพฤติกรรมการแสดงออก นักเรียนแสดงออกทางกายเหมาะสมขึ้นโดยมีการใช้เหตุผลในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ไม่หยอกล้อเล่นกันเพื่อนขณะเรียน ไม่รบกวนการทำงานของเพื่อน ไม่ก่อวุ่นขึ้นเรียน

ไม่รังแกเพื่อน โดยสรุป โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนที่เข้ารับการศึกษามีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนลดลง และสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสม ช่วยให้มีผลการเรียนดีขึ้น และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

คำสำคัญ : ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม, ทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม, พฤติกรรมไม่เหมาะสม, นักเรียนกลุ่มเสี่ยง, การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

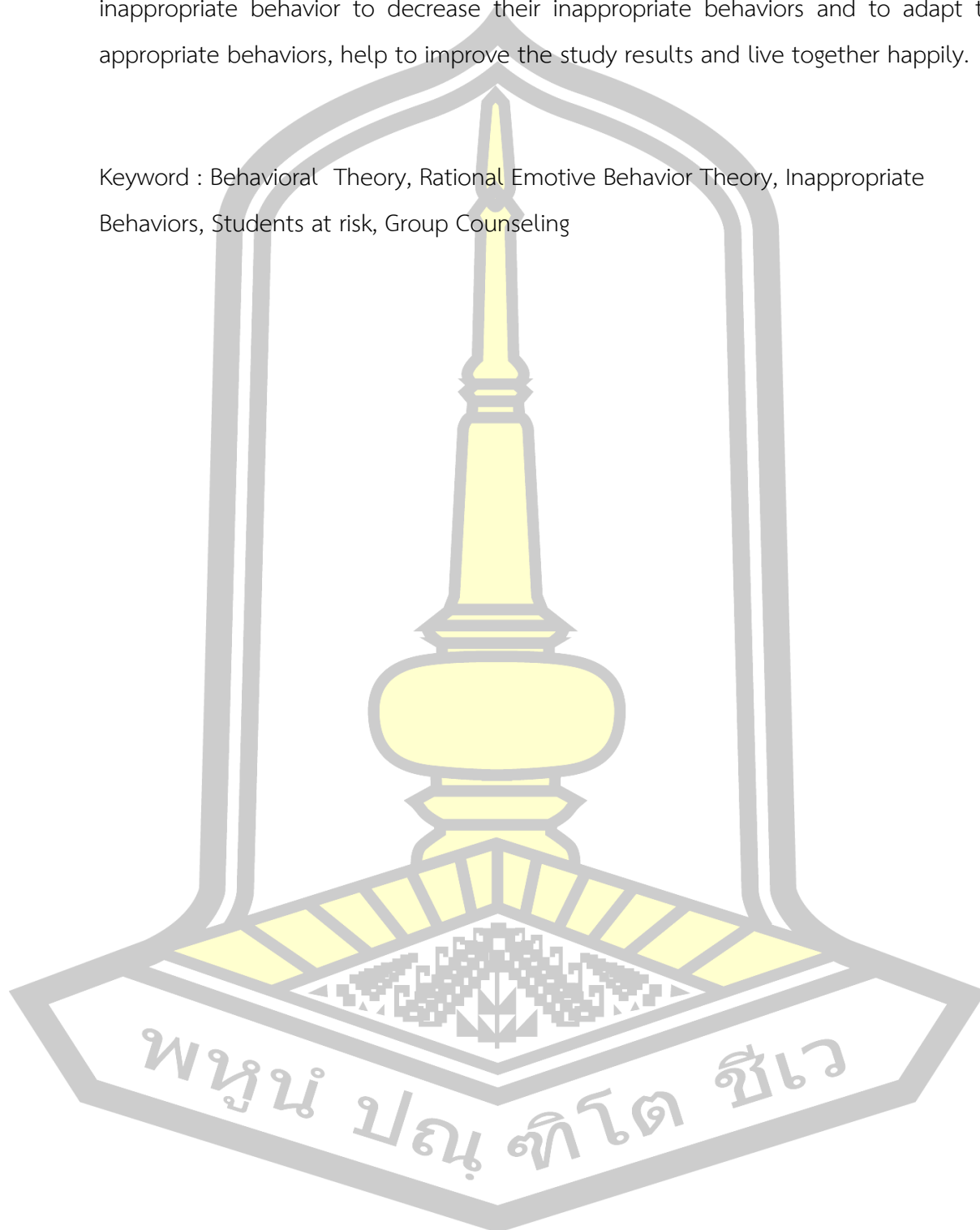
TITLE	A Comparison of Group Counseling Effects Based on the Behavioral Theory and Rational Emotive Behavior Theory to Decrease Inappropriate Behaviors in Learning of Students at Risk		
AUTHOR	Suvamas Chaiboon		
ADVISORS	Associate Professor Lakkana Sariwat , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Educational Psychology and Guidance
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2018

ABSTRACT

This study aims to 1. Compare group counseling effects based on the behavioral theory to decrease inappropriate behaviors in learning of students at risk between before and after counseling. 2. Compare group counseling effects based on the rational emotive behavior theory to decrease inappropriate behaviors in learning of students at risk between before and after counseling. The target group consisted 16 grade 4-6 students with inappropriate behaviors in learning, obtained through purposive sampling technique. They were divided into 2 experimental groups, group 1 with 8 students under group counseling based on behavioral theory, group 2 with 8 students under group counseling based on rational emotive behavior theory. The instruments used to collect data were: 1. Observation form of inappropriate behavior in learning 2. Group counseling programs based on behavioral theory. 3. Group counseling programs based on rational emotive behavior theory. The data were analyzed by descriptive analysis the results of the study revealed that. The students in the risk group had inappropriate behaviors in the study were decreased after treating a group counseling based on behavioral theory and after treating a group counseling based on rational emotive behavior theory. Their behaviors have been improved 3 ways include responsibility verbal expression and none verbal expression. Their inappropriate behaviors were decreased. Conclude that group counseling programs based on behavioral theory And group counseling program

based on rational emotive behavior theory are tools that helps students with inappropriate behavior to decrease their inappropriate behaviors and to adapt to appropriate behaviors, help to improve the study results and live together happily.

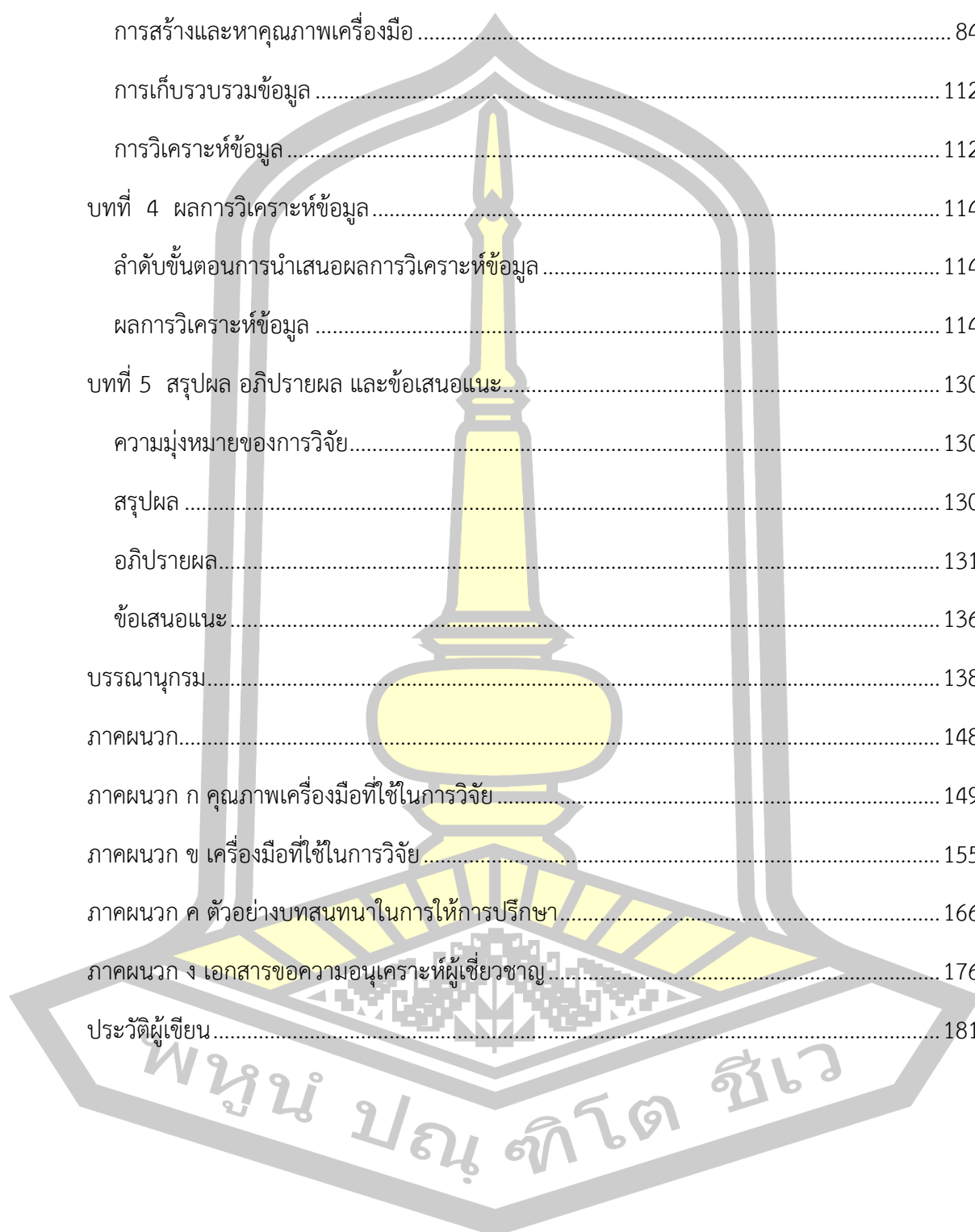
Keyword : Behavioral Theory, Rational Emotive Behavior Theory, Inappropriate Behaviors, Students at risk, Group Counseling

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฌ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	8
ความสำคัญของการวิจัย.....	8
ขอบเขตการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
พฤติกรรม.....	13
พฤติกรรมที่เหมาะสมและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม.....	17
การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม.....	37
การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	50
การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม.....	60
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	73
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	82
กลุ่มเป้าหมาย.....	82

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	84
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	84
การเก็บรวบรวมข้อมูล	112
การวิเคราะห์ข้อมูล	112
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	114
ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	114
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	114
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	130
ความมุ่งหมายของการวิจัย	130
สรุปผล	130
อภิปรายผล	131
ข้อเสนอแนะ	136
บรรณานุกรม	138
ภาคผนวก	148
ภาคผนวก ก คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	149
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	155
ภาคผนวก ค ตัวอย่างบทสนทนาในการให้การศึกษา	166
ภาคผนวก ง เอกสารขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ	176
ประวัติผู้เขียน	181

พูน ปณ ทิโต ชีเว

สารบัญตาราง

หน้า

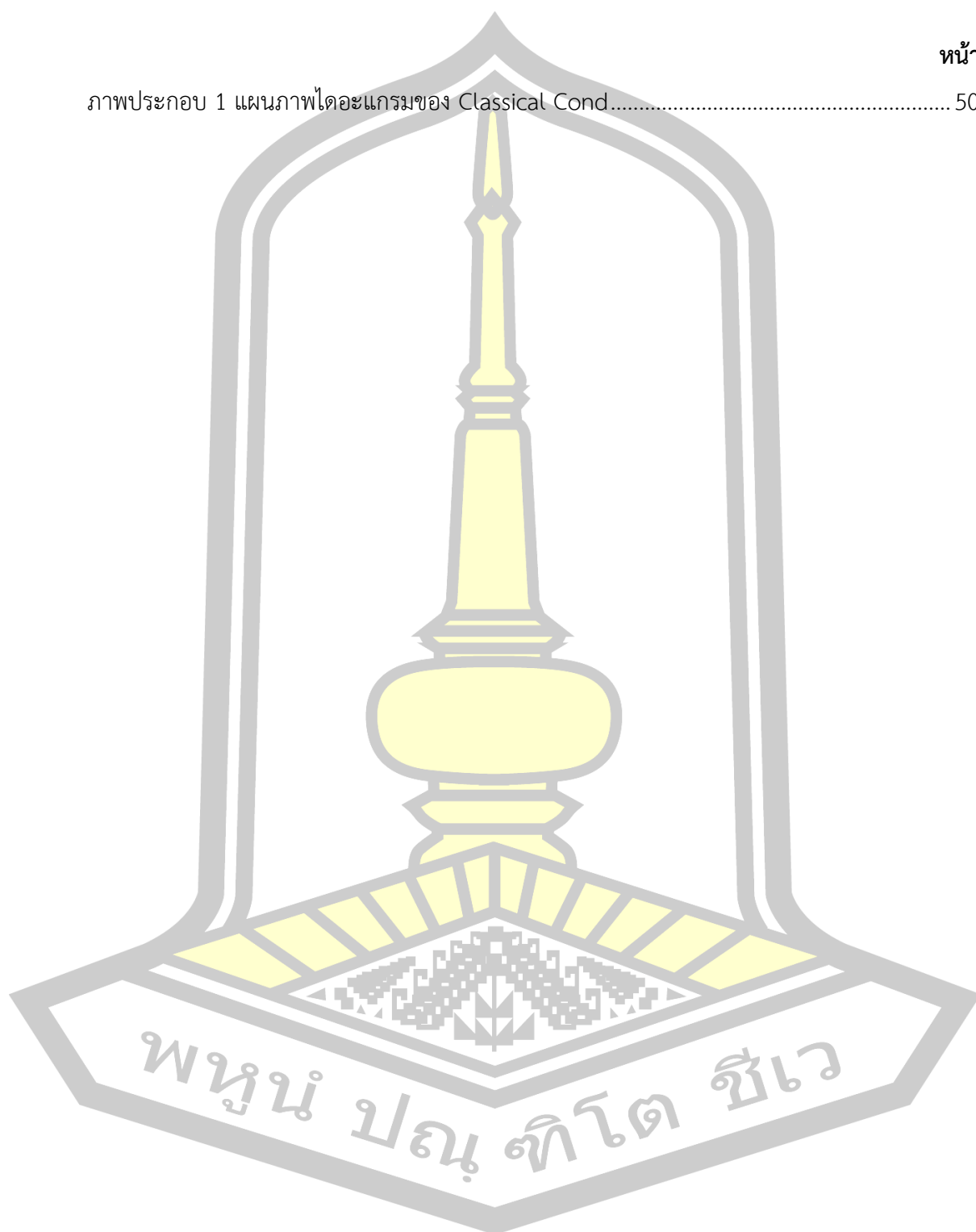
ตาราง 1 ตัวอย่างโปรแกรมการให้การศึกษแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง	49
ตาราง 2 ตัวอย่างแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน	87
ตาราง 3 การวิเคราะห์กิจกรรมการให้การศึกษแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	90
ตาราง 4 การวิเคราะห์กิจกรรมการให้การศึกษแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และ พฤติกรรม.....	98
ตาราง 5 การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนก่อนและหลังการให้การศึกษ แบบ กลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแก่นักเรียนกลุ่มเสี่ยง	115
ตาราง 6 การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนก่อนและหลังการให้การศึกษแบบ กลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมแก่นักเรียนกลุ่มเสี่ยง	121
ตาราง 7 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน	150
ตาราง 8 ค่าความเหมาะสมของโปรแกรมการให้การศึกษแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรม ไม่เหมาะสม ในการเรียนตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	151
ตาราง 9 ค่าความเหมาะสมของโปรแกรมการให้การศึกษแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรม ไม่เหมาะสม ในการเรียนตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม	153

พูน ปณ จิต ชีเว

สารบัญภาพประกอบ

หน้า

ภาพประกอบ 1 แผนภาพไดอะแกรมของ Classical Cond.....	50
---	----

บทนำ

ภูมิหลัง

สภาการณโลกเคลื่อนเข้าสู่ยุคข้อมูลข่าวสาร เป็นยุคสังคมใหม่ในคลื่นของโลกาภิวัตน์ ที่ไร้พรมแดน ประเทศไทยเป็นสังคมย่อยสังคมหนึ่งในสังคมโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่ย่อมได้รับผลกระทบ ทั้งทางตรงและทางอ้อมในด้านการศึกษาก็ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการเปลี่ยนแปลงนี้เช่นกัน และมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงมากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้งในอนาคตข้างหน้าทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม การเมืองการปกครองรวมทั้ง ประชากรในโลกยุคโลกาภิวัตน์

การเปลี่ยนแปลงในด้านสภาพสังคมจะมีมาก กล่าวคือ สังคมไทยในอดีตเป็นสังคม เกษตรกรที่มีความเอื้ออาทร ช่วยเหลือเกื้อกูล มีเมตตากรุณาต่อกันบนพื้นฐานของศาสนา ยึดมั่น ในหลักธรรม ดำรงตนตามครรลองของจารีตประเพณีและวัฒนธรรม มีความรักสามัคคี กลมเกลียว เป็นหมู่พวก เข้าใจและให้อภัยซึ่งกันและกัน ยึดความเป็นท้องถิ่นควบคู่กับความนิยมในความเป็นชาติ และความเป็นคนไทยสืบเนื่องมาช้านาน แต่ปัจจุบันสภาพสังคมดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปด้วยกระแส ของโลกาภิวัตน์ สังคมไทยกลายเป็นสังคมกึ่งการเกษตร อุตสาหกรรม และการบริการ ความเอื้ออาทร ช่วยเหลือเกื้อกูลกันลดน้อยลง ขาดการปรองดองและความรักใคร่สามัคคี เกิดการแก่งแย่งและแข่งขัน กันมากขึ้น โดยเฉพาะการขัดแย้งทางความคิด เกิดการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย เป็นสังคมคนละชั่ว ขาดความ มีเมตตา และการให้อภัยซึ่งกันและกัน ไม่นำเอาหลักธรรมของศาสนามาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ อย่างจริงจัง และนับวันจะขยายมากขึ้น และในขณะเดียวกันแผนการศึกษาชาติของประเทศไทยก็มี เจตนารมณ์ของแผนการศึกษาเพื่อมุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็น “มนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ อย่างมีความสุข” หรือกล่าวได้ว่าแผนการศึกษาชาติมีเจตนารมณ์มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นคนดี เก่ง และมีความสุข (พิณสุตา สิริธรรี, 2551)

สภาพสังคมไทยในช่วงศตวรรษ ที่ 21 นี้อยู่ในช่วงที่กำลังประสบปัญหาหนัก เป็นสังคมที่อยู่ ในภาวะเจ็บป่วย ซึ่งเกิดจากปัญหาทั้งที่เป็นความไม่สมดุลของโครงสร้าง การพัฒนาสังคมรวมทั้ง ปัญหาที่เกิดจากผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์ ส่งผลกระทบต่อปัจเจกครอบครัวและสังคม เป็นสังคมที่กำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างรวดเร็ว ภาวะความเป็นเมืองมีมากขึ้นแล้วส่งผลต่อ สัมพันธภาพภายในครอบครัว เกิดการหย่าร้างมากขึ้น ครอบครัวแตกแยกส่งผลต่อการดูแลบุตร

ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กและเกิดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชน ทั้งในเรื่องเพศ อายุมขุ สิ่งเสพติด การศึกษา มีการย้ายถิ่นเข้าสู่เมืองใหญ่ นอกจากนี้ยังมีปัญหาสังคมเรื่องยาเสพติดและอาชญากรรม ที่นับวันจะรุนแรงมากขึ้น ขณะที่การนำเสนอของสื่อต่าง ๆ ยังไม่ให้ความสำคัญในการเสนอเชิงสร้างสรรค์เท่าที่ควร (สุวรรณี คำมั่น, 2551)

ในปัจจุบันจะสังเกตเห็นได้ว่าทรัพยากรที่มีค่าคือเด็กไทยของเราได้รับอิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมจากตะวันตกมากมายซึ่งบางอย่างไม่เหมาะสมกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมไทย เช่น การแต่งกายและการเลียนแบบพฤติกรรมที่ผิด ๆ ปัญหาเหล่านี้ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนซึ่งเป็นเด็กและเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นรอยต่อของชีวิต มีอารมณ์แปรปรวน มีปัญหาการปรับตัว เช่น หนีเรียน เกเร พฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน การแต่งกายผิดระเบียบ แกล้งเพื่อน เวลาเรียน แต่งตัวไม่ถูกระเบียบ ลักเล็กขโมยน้อย ชอบเล่นเกมส์ ส่งเสียงดังในห้องเรียน ขาดเรียนบ่อย ไม่ชอบส่งงานให้ครูตรวจ พฤติกรรมไม่เหมาะสม (นิภาพร พลหงส์, 2546) ซึ่งเมื่อนักเรียนบางส่วนที่มีพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ก็เป็นอุปสรรคของสมาธิ ในการเรียนทำให้นักเรียนส่วนใหญ่เสียสมาธิในการเรียนและครูผู้สอนไม่มีสมาธิในการสอน เนื่องจากสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อสภาพจิตที่จดจ่อความสนใจในเรื่องราวที่กำลังศึกษาเป็นสิ่งรบกวนภายนอก เช่น เสียง แสง สภาพแวดล้อม และสิ่งรบกวนภายใน คือ องค์ประกอบภายในตนเอง เช่น ความหิว ความวิตกกังวล การขาดแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งรบกวนจิตใจและส่งผลกระทบต่อสมาธิ ในการเรียน เสียง เป็นสิ่งรบกวนสมาธิ ขณะที่เรากำลังจดจ่อความสนใจในการเรียนหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เสียงอาจเป็นตัวทำลายสมาธิได้ เช่น เวลาทบทวนบทเรียนมีเสียงจากวิทยุ โทรศัพท์ หรือคนกำลังพูดคุยกัน สิ่งรบกวนจะทำให้จิตใจเราวอกแวกไปจากความสนใจในตำรับตำรา นั้น และผู้เรียนควรรักษาร่างกายให้แข็งแรง เพราะจิตใจที่เข้มแข็ง แน่วแน่ ย่อมอยู่ในร่างกายที่แข็งแรง ร่างกายที่อ่อนเพลียเป็นอุปสรรคต่อสมาธิ ฉะนั้นควรรักษา ร่างกายให้แข็งแรง รับประทานอาหารอยู่สม่ำเสมอ โดยนอนหลับพักผ่อนวันละ 7- 8 ชั่วโมง เป็นนิสัย จะช่วยให้สมาธิดีขึ้น ทำให้การศึกษาค้นหาความรู้มีประสิทธิภาพ ดูหนังสือในช่วงที่ร่างกายยังกระปรี้กระเปร่า คือช่วงเช้ามีดีของแต่ละวัน ช่วงเช้านี้จะเป็นช่วงเวลาที่คนนั่งสมาธิได้ดีที่สุด มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าการศึกษาค้นหาความรู้ในช่วงเช้า 1 ชั่วโมง เท่ากับการศึกษาค้นหาความรู้ในช่วงกลางคืน 1 ชั่วโมงครึ่ง เนื่องจากในช่วงเช้าสมองปลอดโปร่ง สดชื่น หลังจากได้นอนหลับพักผ่อนในตอนกลางคืนมาเพียงพอแล้ว (วัชร ทรัพย์มี, 2556)

นักเรียนบางส่วนเบื่อหน่ายในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่ก่อกวนในห้องเรียนจนทำให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งกันในห้องเรียน พฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมทางลบที่สังเกตเห็นได้ชัดเจนเมื่อเคยปฏิบัติในช่วงวัยเด็กอาจติดเป็นนิสัยและส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียนเมื่อเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต ปัญหาการประพฤติตนไม่เหมาะสมของนักเรียน รวมถึงเยาวชนพบเห็นอยู่ทั่วไป ตามข่าวในสื่อสารมวลชนประเภทต่าง ๆ ซึ่งหากปัญหานี้ถูกปล่อยปละละเลยก็จะส่งผลเสียต่อการจัดการศึกษา

ต่อสถาบันครอบครัว และต่อสังคมประเทศชาติในอนาคต การสอนควรมีสิ่งกระตุ้นเตือนเพื่อให้ นักเรียนใช้เตือนสติตนเองในการควบคุมอารมณ์และการแสดงออกไปในทางที่เหมาะสม ดังนั้น การให้การอบรมสั่งสอนที่ดีย่อมจะสามารถช่วยปลูกฝังให้นักเรียนประพฤติตนดีงาม เหมาะสม กับสภาพการเป็นนักเรียนและเหมาะกับวัยของตนเอง ย่อมเป็นแนวทางในการลดพฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมของนักเรียนลงได้

สภาพทางสังคมจะเป็นแรงเสริมสำคัญให้เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เด็กบางคนได้รับความรักความอบอุ่น ความไว้วางใจ เชื่อใจ จึงทำให้เขาเป็นคนดี มีความสุขในการดำเนินชีวิต สำหรับเด็ก ที่ไม่ได้รับสิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมได้ สิ่งเหล่านี้สามารถทำนายพฤติกรรม ในอนาคตของเด็กได้ การที่เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเพราะเขาเรียนรู้ว่าหากเขาปรับตัวได้ ในสิ่งแวดล้อมนั้น เช่น การมีพฤติกรรมก้าวร้าว ชนผิดปกติ การก่อวินาศกรรม เป็นต้น จะทำให้เขา เป็นที่ยอมรับในหมู่เพื่อนกลุ่มหนึ่ง เขาก็ยิ่งแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ทุกอย่าง เพื่อเรียกร้องความสนใจ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและอาจไม่เป็นที่ยอมรับของคนอื่น ๆ ผลที่ได้รับคือไม่มีใครสนใจ และยอมรับ ซึ่งจะเกิดปัญหาในการปรับตัวเมื่อโตขึ้น สำหรับเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากสภาพ ครอบครัวแตกต่างกันย่อมมีพฤติกรรมทางสังคมแตกต่างกัน โดยทั่วไปเด็กที่ครอบครัวสมบูรณ์และ อบอุ่นย่อมมีพฤติกรรมทางสังคมดีกว่าเด็กที่ครอบครัวแตกแยกไม่สมบูรณ์ แต่เด็กทุกคนจำเป็นต้อง อยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งเริ่มจากครอบครัวออกไปสู่โรงเรียน เพื่อนบ้านและชุมชน เด็กจะต้องก้าวเข้าไปสู่สังคมที่กว้างขึ้นเรื่อย ๆ เด็กต้องรู้จักการสังคมซึ่งกันและกัน เด็กที่มาจากสภาพครอบครัวต่างกัน ก็จะมีการแสดงออกทางพฤติกรรมต่างกัน ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดย กระบวนการขัดเกลาของครูในโรงเรียน ครู ในฐานะเป็นผู้พัฒนาการเรียนรู้และปรับพฤติกรรม ของเด็กให้เป็นคนเก่ง คนดี สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข และเป็นผู้ที่เด็กในวัยเรียนใช้เวลาคลุกคลีอยู่ด้วยมาก ต้องเป็นผู้เริ่มแก้ปัญหา ในการดำเนินการแก้ปัญหาดังกล่าว ครูจำเป็นต้องใช้วิธีการ หลากอย่างควบคู่กันไป จุดเริ่มแรกที่สำคัญที่สุดคือครูต้องทราบข้อมูล สาเหตุหรือปมหลังของนักเรียน ให้มากที่สุด เพื่อหาแนวทางแก้ไขให้ตรงกับปัญหามากที่สุด ครูอาจทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูล เบื้องต้นเกี่ยวกับนักเรียน อันประกอบด้วยข้อมูลทางด้านประวัติพัฒนาการ และสุขภาพ ประวัติ การเรียน พฤติกรรมในอดีตและพฤติกรรมในปัจจุบัน รวมทั้งลักษณะปัญหา ทั้งนี้ต้องสร้างความเข้าใจ และต้องได้รับความร่วมมือด้วยดีจากผู้ปกครองในการให้ข้อมูลการศึกษาภูมิหลังหรือสาเหตุ ของพฤติกรรมไม่เหมาะสมในชั้นเรียนของเด็ก (สุวัฒน์ รักขันโท, 2559)

จากสภาพปัจจุบัน ปัญหาของโรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) ตำบลแสนสุข อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งเปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า มีนักเรียนบางส่วนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมแสดงออก เช่น เด็กไม่สนใจเรียน ก่อวินาศกรรม รังแกเพื่อน แหย่หรือแกล้งเพื่อนทำให้เพื่อนเสียสมาธิในการเรียน ทะเลาะวิวาท พูดจาไม่สุภาพ

พูดคำหยาบ ไม่เคารพเชื่อฟังครู หรือผู้ปกครอง ไม่รับผิดชอบงานที่มอบหมาย ไม่ทำการบ้าน แต่งตัวไม่ถูกระเบียบ พฤติกรรมเหล่านี้นับเป็นการแสดงออกของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่เป็นปัญหา และมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเช่นนี้มากขึ้นเรื่อย ๆ โรงเรียนได้กำหนดให้มีงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งครูผู้รับผิดชอบระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน รวมถึงครูประจำชั้นทุกคนมีหน้าที่ศึกษาข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล แล้วคัดกรองนักเรียน เพื่อทราบถึงปัญหาที่ควรได้รับการช่วยเหลือ หรือทราบจุดเด่นที่ควรได้รับการส่งเสริมพัฒนา และในบางกรณีก็มีการคัดกรองร่วมกันหลายฝ่ายทั้งครูประจำชั้น ครูฝ่ายแนะแนว ครูระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน และครูฝ่ายปกครองตามความเหมาะสมเป็นรายกรณีไป ตามสถิตินักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่มีปัญหาด้านพฤติกรรม จากข้อมูลของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) มีนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกปีการศึกษา ในแต่ละปีมีจำนวนแตกต่างกัน และมีแนวโน้มจะมีมากขึ้น ในปีการศึกษา 2560 มีจำนวนนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านพฤติกรรม จำนวน 26 คน (โรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา), 2560) ซึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อการเรียนของเด็กทั้งรายบุคคลและโดยภาพรวม กล่าวคือถ้านักเรียนคนใดมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน เช่น ไม่ตั้งใจเรียน ไม่รับผิดชอบงานที่ครูมอบหมาย หลบหนีการเรียน ก็จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนคนนั้นลดลง ส่วนผลเสียโดยภาพรวมคือทำให้เพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนที่ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันในโรงเรียนได้รับความเดือดร้อน เกิดปัญหาในการเรียน เช่นถ้ามีนักเรียนที่มีพฤติกรรมกลั่นแกล้ง รังแก หรือก่อวุ่นในชั้นเรียนจะทำให้เพื่อนคนอื่นเสียสมาธิในการเรียน รบกวนการสอนของครู ถ้ามีนักเรียนพูดไม่สุภาพ แต่งกายไม่ถูกระเบียบก็จะทำให้เสียระบบการปกครอง หรือขัดต่อกฎระเบียบของโรงเรียน ซึ่งนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเหล่านี้ควรได้รับการช่วยเหลือแก้ไขให้ดีขึ้นต่อไป ถ้าหากไม่มีการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเหล่านี้จะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของตัวนักเรียนเอง ของเพื่อนร่วมชั้น และของโรงเรียน การแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนควรกระทำในช่วงที่นักเรียนยังอยู่ในวัยเด็กที่มีอายุน้อยสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ไม่ยาก ดังสำนวนไทยที่ว่า ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก และเพื่อไม่ให้เด็กประพฤตินิสัยจนกลายเป็นนิสัยที่ไม่ดีติดตัวไปจนถึงเมื่อนักเรียนเป็นวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ เพื่อป้องกันปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับตัวนักเรียนในอนาคต ซึ่งอาจจะกลายเป็นปัญหาของสังคมต่อไปได้ ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนในทุกระดับชั้นหน้าที่ของครูนอกจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว ครูยังมีหน้าที่ในการสอดส่องดูแลความประพฤติ หรือพฤติกรรมของนักเรียนด้วย หากพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ อันเป็นผลให้การสอนไม่บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ครูต้องหาทางแก้ไขพฤติกรรมนั้นเสียก่อนที่จะสายเกินแก้ไข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559) และยังมีข้อมูลจากรายงานผลโครงการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) ประจำปีการศึกษา 2560 พบว่านักเรียน

คนที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ส่วนมากมีประวัติด้านปัญหาพฤติกรรมและบางคนมีปัญหาด้านสุขภาพจิตร่วมด้วย ซึ่งเริ่มเป็นปัญหามาตั้งแต่เข้าเรียนในระดับก่อนประถมศึกษา และเคยได้รับการแก้ไขพฤติกรรม โดยวิธีการของครูประจำชั้นแต่ละคนทุกปี แต่นักเรียนบางคนยังคงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอยู่ ซึ่งควรจะต้องได้รับการช่วยเหลือแก้ไขต่อไปอีก และยังพบว่าเด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมจำนวน 26 คนมาจากครอบครัวที่มีปัญหา บิดามารดาแยกทาง หรือ ฝ้ายไฉฝ้ายหนึ่งสมรสใหม่แล้วย้ายไปอยู่ที่อื่น นักเรียนได้รับความอบอุ่นจากครอบครัวไม่เพียงพอ การดูแลถูกเป็นหน้าที่ของปู่ย่า ตายาย ที่มีสภาพทั่วไปไม่ค่อยสุขสมบูรณ์นัก เช่น ฐานะยากจน เป็นผู้สูงอายุ สุขภาพร่างกายไม่แข็งแรง อาจจะมีการเลี้ยงดูบุตรหลานแบบตามใจเกินไป หรือปล่อยปละละเลยมากเกินไป นักเรียนบางคนมีสภาพแวดล้อมในชุมชนไม่ดี เช่น บุคคลที่อยู่บ้านใกล้เคียงเล่นการพนัน ดิต เกม เสพยาเสพติด หรือมีปัญหาอื่น ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้ง ด่าทอ หรือดบตีกันให้เด็กได้เห็น เป็นต้น ทำให้เด็กเห็นแบบอย่างที่ไม่ดีอยู่เรื่อย ๆ ส่งผลให้เกิดการเลียนแบบผู้ใหญ่ ในสังคมที่เขาอยู่ จึงกลายเป็นว่าเด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อันจะส่งผลต่อตัวเด็กเอง คือมีผลเสียต่อการเรียน การดำรงชีวิตประจำวัน การอยู่ร่วมกับผู้อื่น อาจทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนเสียหายได้ ดังนั้นจึงควรได้รับการช่วยเหลือ แก้ไขปัญหา และพัฒนานักเรียนกลุ่มนี้ให้กลับสู่สภาวะการมีพฤติกรรมที่เหมาะสมดังาม ให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ลดลง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคิดหาวิธีช่วยเหลือเด็กกลุ่มนี้ โดยใช้วิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิด ทฤษฎีทางจิตวิทยา

การให้ความช่วยเหลือที่ผ่านมา โรงเรียนได้ช่วยตามวิธีการของระบบดูแลพื้นฐาน เช่น การเยี่ยมบ้าน การพบปะผู้ปกครอง การให้คำแนะนำและหาแนวทางการช่วยเหลือเด็กร่วมกัน การอบรมของครูประจำชั้น ครูฝ่ายปกครอง กิจกรรมโฮมรูมของครูประจำชั้น และการจัดอบรมทักษะชีวิตเป็นครั้งคราวตามโอกาสที่เหมาะสม ซึ่งก็ช่วยให้สามารถแก้ไขพฤติกรรมเด็กได้ระดับหนึ่ง แต่ไม่เป็นที่น่าพอใจ ปัญหาด้านพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนบางส่วนยังมีอยู่อีก มีผู้สนใจศึกษาหาแนวทางแก้ไขหรือเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมาหลายวิธี เช่น การปรับพฤติกรรม โดยใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การเสริมแรง การลงโทษ การปรับสินไหม การให้เบี่ยงพฤติกรรม การฝึกการแสดงออกที่เหมาะสม การฝึกการควบคุมตนเอง การวางเงื่อนไขของกลุ่ม รวมถึงการพัฒนาทักษะชีวิตด้านการจัดการกับอารมณ์และความเครียด และการให้การปรึกษา ซึ่งวิธีการเหล่านี้อาจทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลดลงได้ และถ้าหากผู้ใหญ่ ครูหรือผู้เกี่ยวข้องมีวิธีการแก้ไขที่ไม่เหมาะสม อาจจะไม่สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเหล่านั้นลงได้ ซึ่งจากที่กล่าวมาจะเห็นว่าวิธีการที่จะช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนได้วิธีหนึ่งคือ การให้การปรึกษา ซึ่งเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือบุคคลด้วยการสนทนา หรือพูดคุยอย่างมีเป้าหมาย โดยการสร้างสัมพันธภาพที่ดีตลอดจนใช้ทักษะ ขั้นตอน ทฤษฎีของการให้การปรึกษาเพื่อให้ผู้รับการปรึกษารู้สึกอบอุ่นใจว่าได้รับการยอมรับและเกิดความรู้สึกไว้วางใจ พร้อมทั้งจะเปิดเผยความรู้สึก

และปัญหาของตน สามารถสำรวจตนเอง ค้นหาข้อบกพร่องของตนเอง เข้าใจและยอมรับข้อบกพร่องของตนเอง และเกิดการเรียนรู้สาเหตุของปัญหา จนสามารถตัดสินใจแก้ปัญหา

ในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559) และวิธีการให้การศึกษาย่อมขึ้นอยู่กับแนวคิดทฤษฎีการให้การศึกษาซึ่งมีอยู่หลายทฤษฎี แต่ละทฤษฎีมีแนวคิด วิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการช่วยเหลือแตกต่างกัน (ลักขณา สรวิวัฒน์, 2560) ดังนั้นเพื่อเป็นการพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพ ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการให้การศึกษาแบบกลุ่มที่เหมาะสมเพื่อช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่มีปัญหา

การให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavioral Theory)

เป็นการให้การศึกษาที่นักจิตวิทยาของทฤษฎีนี้มีแนวคิด มีความเชื่อว่า มนุษย์เกิดมาไม่ได้มีทั้งดีและเลวติดตัวมา มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมทั้งปกติ และผิดปกติของมนุษย์เป็นผลมาจากการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้นี้สามารถทำให้เกิดขึ้นได้โดยการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายใต้เงื่อนไขแบบต่าง ๆ และการเรียนรู้เก่าสามารถทำให้หมดไป ในทำนองเดียวกันก็สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ขึ้นได้ มนุษย์มีความสามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้แม้จะตกอยู่ในภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม (ลักขณา สรวิวัฒน์, 2543) และเนื่องจากการให้การศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เป็นทฤษฎีการให้การศึกษาที่มีแนวคิดมาจากแนวคิดการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของพาฟลอฟ แนวคิดการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์ และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ แบนดูรา ซึ่งผ่านการทดลองสนับสนุนอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ทำให้มีการนำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้กับการแก้ไขปัญหามากมาย เป็นทฤษฎีที่ได้รับการสนับสนุนจากงานวิจัยจำนวนมากที่กล่าวถึงประสิทธิภาพของการใช้เทคนิคในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การกำหนดปัญหา และการจัดการกับปัญหากระทำอย่างเป็นปรัวสัย กระบวนการค่อนข้างเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน และมีเทคนิคที่สำคัญที่ควรนำมาใช้ ได้แก่ การเสริมแรง การใช้เทคนิคตัวแบบทางสังคม เช่น ดูของจริงหรือดูจากภาพยนตร์ การฝึกพฤติกรรมในการแสดงออกที่เหมาะสม (อาภา จันทรสกุล, 2545) ผู้วิจัยจึงเห็นว่ามีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับเด็กในวัยเรียน เพราะเด็กวัยนี้จะชอบการเล่นแบบจากตัวแบบ ชอบการแสดงออก และชอบการยกย่องชมเชยซึ่งเป็นการเสริมแรงทางสังคมที่จะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ใหม่ ๆ และเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของตนให้ดีขึ้นได้ และผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยของ วิทวัส เหล่านายอ (2553) ซึ่งเป็นการศึกษาผลการให้การศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลเซกา อำเภอเซกา จังหวัดหนองคาย ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น หนีเรียน ก้าวร้าว - เกเร มีพฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน การแต่งกายผิดระเบียบ หลังเข้าร่วมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม ปรากฏว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านั้นลดลง พฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลง

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะเห็นว่าการให้การปรึกษาแบบกลุ่มสามารถช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนได้ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการวิจัย

การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory) จดพร เพ็งชัย (2553) สรุปว่าการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีแนวคิดพื้นฐานมาจากกระบวนการทางพุทธิปัญญา (Cognitive Therapy) ที่เน้นการเปลี่ยนแปลงที่ความคิดเป็นหลัก โดยเชื่อว่าอารมณ์และพฤติกรรมของบุคคล รวมถึงความเครียดมีสาเหตุจากความคิด ความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล และ Patterson (สุภาวดี ตรีรัตน์, 2553 อ้างอิงจาก Patterson, 1966) เสนอว่าระบบการช่วยเหลือที่สอนให้บุคคลรู้ถึงความเชื่อของบุคคลมีผลต่อความรู้สึกและการกระทำในชีวิตประจำวันของเขาอย่างไร ช่วยให้ผู้รับการปรึกษาสามารถรักษารูปแบบการคิด และการแสดงออกอย่างมีเหตุผลในระยะยาว สามารถสร้างความคิดอย่างมีเหตุผลได้ด้วยตนเองมีความเข้าใจตนเอง สามารถควบคุมตนเองได้ และจากข้อมูลรายงานโครงการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ได้อธิบายสรุปไว้นักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมและสุขภาพจิตจะเป็นผู้ที่มีอารมณ์ไม่มั่นคง อาจจะเป็นเพราะเด็กมาจากสภาพครอบครัวที่มีปัญหา ไม่ได้รับความรัก ความอบอุ่นเพียงพอ บิดามารดาแยกทางกัน (โรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา), 2560) ซึ่งจากเหตุผลนี้ถ้าเด็กกลุ่มนี้เป็นผู้มารับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม จะมีความเหมาะสมอย่างยิ่งเนื่องจาก อาภา จันทรสกุล (2545) อธิบายว่าผู้รับการปรึกษาที่มีอาการรบกวนทางด้านอารมณ์ อันมีสาเหตุมาจากสภาพครอบครัวควรจะได้รับการช่วยเหลือด้านอารมณ์และการเปลี่ยนวิธีคิดให้มีเหตุผล และเด็กเหล่านี้มีอายุน้อยไม่มากสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ไม่ยาก ผู้ให้การปรึกษาจะสามารถใช้หลักการของทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่เน้นความคิดและเหตุผล เพื่อจะเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้รับการปรึกษาที่มีปัญหาทางอารมณ์ให้มีเหตุผลและสามารถเข้าใจถึงสาเหตุ และแก้ปัญหาที่เป็นสาเหตุที่ทำให้ นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมออกมาได้ และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory) หรือ REBT เป็นทฤษฎีที่เหมาะสมสำหรับการให้การปรึกษาเป็นกลุ่ม ซึ่งสมาชิกมีโอกาสฝึกพฤติกรรมใหม่ ได้ทดลองข้อเสนอแนะที่ต้องนำไปฝึกเป็นการบ้าน มีโอกาสทดลองพฤติกรรมกล้าแสดงออก แสดงบทบาทสมมติ มีโอกาสเรียนรู้ทักษะทางสังคม มีโอกาสได้รับข้อมูลย้อนกลับจากบุคคลในกลุ่มเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เขาแสดงออกมา และฝึกทำกิจกรรมอื่น ๆ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับทฤษฎีการให้การปรึกษาหลายทฤษฎี และเลือกใช้ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavioral Theory) และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

(Rational Emotive Behavior Theory) ตามเหตุผลที่กล่าวมาและจากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา ทำให้เชื่อว่าการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎี 2 ทฤษฎีดังกล่าวนี้จะสามารถช่วยลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงลงได้ และต้องการทราบผลของการให้การปรึกษากลุ่มต่อการลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง โดยทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ว่าทั้งสองทฤษฎีนี้จะช่วยแก้ปัญหาให้พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนลดลงได้อย่างไรบ้าง และที่น่าพอใจหรือไม่ อย่างไร ซึ่งถ้าทราบผลการทดลองแล้วก็จะสามารถได้นำไปปรับใช้เพื่อช่วยเหลือนักเรียนหรือลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนที่มีปัญหากลุ่มอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ระหว่างก่อนและหลังการให้การปรึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ระหว่างก่อนและหลังการให้การปรึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียน และสามารถนำมาเป็นแนวทางให้ครู ตลอดจนบุคลากรทางการศึกษาที่สนใจเกี่ยวกับการแก้ไขพฤติกรรม นำวิธีการให้การปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนดังกล่าวมาใช้เพื่อช่วยเหลือและลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียน ให้นักเรียนมีความพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อไป ทั้งนี้เพื่อเป็นการพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพ สอดคล้องกับเป้าหมายของการจัดการศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ของโรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) ตำบลแสนสุข อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2560 ได้มาจากนักเรียนกลุ่มเสี่ยงจากผลการคัดกรองของระบบช่วยเหลือนักเรียน แล้วนำนักเรียนกลุ่มเสี่ยงดังกล่าวมาเลือกแบบเจาะจง จำนวน 16 คน จากนั้นนำมาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มโดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มละ 8 คน ในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนป.4 -6 ทั้งชายและหญิงคละกัน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับความรู้ในการศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับความรู้ในการศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

2. เนื้อหา คือ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน (Inappropriate Behavior in Learning) หมายถึง พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนที่นักเรียนแสดงออกมาในขณะที่กำลังเรียนในชั้นเรียน แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านการใช้เวลา และด้านพฤติกรรม การแสดงออก

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ตั้งแต่เดือน ธันวาคม 2559 ถึง พฤษภาคม 2561

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้ความรู้แบบกลุ่ม หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือบุคคลที่มีปัญหาล้ำลอยคลึงกัน โดยให้มารวมกลุ่มกัน จำนวนของผู้มารับการศึกษากลุ่มมี 5 - 8 คน และมีผู้ให้ความรู้ร่วมอยู่ด้วย ซึ่งผู้ให้ความรู้จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในการศึกษามีคุณลักษณะ และบุคลิกภาพเหมาะสมในการเป็นผู้นำ เพื่อเป็นผู้เอื้ออำนวย บรรยากาศในการให้ความรู้ให้เป็นอย่างดีอบอุ่น เป็นกันเอง จริงใจ รู้สึกลอดคัย ซึ่งมุ่งให้สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตนเอง กล้าเผชิญกับปัญหา ยอมรับปัญหาของกันและกัน และมีความไว้วางใจกัน ส่งผลให้สมาชิกยอมเปิดเผยปัญหาของตนที่กำลังประสบอยู่ทำความเข้าใจมูลเหตุของปัญหา กล้าที่จะแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น เพื่อค้นหาวิธีทางแก้ปัญหา และกล้าตัดสินใจเลือกวิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสม ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ภายใต้บรรยากาศที่เป็นมิตร และสมาชิกมีการพัฒนาปรับปรุงตนเอง และเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม

2. การให้ความรู้แบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavioral Theory) หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเป็นกลุ่ม โดยการใช้โปรแกรมการให้ความรู้ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งมีเทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การเสริมแรง ตัวแบบทางสังคม การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก การจัดความรู้สึกร่วมกันอย่างเป็นระบบ

และการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนลดลง ซึ่งมีกระบวนการให้การปรึกษา 4 ขั้นตอนดังนี้

2.1 เก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ผู้ให้การปรึกษาใช้วิธีการสังเกต พฤติกรรมของผู้มารับการปรึกษา ใช้การสัมภาษณ์ ใช้แบบทดสอบเพื่อดูว่าในสภาพการณ์ที่เป็นปัญหานั้นผู้มารับการปรึกษา ตอบสนองอย่างไร เจาะลึกการเรียนรู้เดิมของผู้มารับการปรึกษา เป็นอย่างไร เพื่อช่วยให้มองเห็นแนวทางในการวางแผน และเลือกเทคนิคที่เหมาะสมมาช่วยผู้มารับการปรึกษา ในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าวผู้ให้การปรึกษา จะต้องใช้เทคนิคการสร้าง ความสัมพันธ์กับผู้รับการปรึกษา เพื่อให้เกิดความไว้วางใจและร่วมกันแก้ปัญหา

2.2 การตั้งเป้าหมาย ผู้ให้การปรึกษา และผู้มารับการปรึกษา ร่วมกันวางแผนเป้าหมายในการแก้ไขพฤติกรรม โดยเป้าหมายจะระบุพฤติกรรมที่ต้องการจะแก้ไขอย่างชัดเจนเฉพาะเจาะจง เพื่อประโยชน์ในการประเมิน

2.3 การช่วยให้ผู้รับการปรึกษาไปสู่เป้าหมาย ผู้ให้การปรึกษาชี้แจงให้ผู้มารับการปรึกษา ทราบถึงเทคนิคการที่เหมาะสมและขั้นตอนในการปฏิบัติตามเทคนิค วิธีดังกล่าวและผู้มารับการปรึกษา ต้องให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตาม และนำประสบการณ์เรียนรู้ใหม่ที่ได้ไปปฏิบัติ ในสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงภายนอกห้องเรียนด้วย

2.4 การประเมินผลการให้การปรึกษา ผู้มารับการปรึกษา จะต้องรายงานผล ความคืบหน้าของพฤติกรรมที่ตนต้องการจะแก้ไข เพื่อให้ผู้ให้การปรึกษาทราบ จะต้องประเมินได้ว่า วิธีการที่เลือกใช้นั้นเหมาะสมหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสมควรเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

3. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม หมายถึง กระบวนการขั้นตอนการให้การปรึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยกรอบของทฤษฎีและเทคนิคการให้การปรึกษา กลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมได้ปรับปรุงตนเอง แก้ไขพฤติกรรมไม่เหมาะสมที่ก่อให้เกิดปัญหากับผู้อื่นให้น้อยลงและพัฒนาเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม ให้คงทนและถาวรตามรูปแบบโปรแกรมการให้การปรึกษา เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 16 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที

4. การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (Rational Emotive Behavior Theory) หมายถึง กระบวนการให้การช่วยเหลือ นักเรียนที่มี พฤติกรรมไม่เหมาะสมเป็นกลุ่ม โดยการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลง ซึ่งเน้นในเรื่องความสามารถของบุคคลในการที่จะสร้างสรรค์ภาวะทางอารมณ์ของตนเอง โดยความสามารถ ของตน คือสามารถที่จะเอาชนะอดีตที่เลวร้ายที่ทำให้เขาเกิดภาวะทางอารมณ์ที่เลวร้ายได้

โดยการเน้นไปที่ภาวะปัจจุบัน และความสามารถที่จะเลือกดำเนินการเปลี่ยนแปลงตนเองไปสู่ภาวะที่ทำให้ตนเองพอใจตามแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการให้การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม และมีเทคนิคที่ใช้ในการให้การปรึกษา 3 เทคนิคได้แก่ เทคนิคทางปัญญา เทคนิคทางอารมณ์ และเทคนิคทางพฤติกรรม เทคนิคทางปัญญา เช่น การพูดถึงตนเองอย่างมีเหตุผล การทำบ้านเพื่อฝึกทางปัญญาตามรูปแบบ ABCDE ของ Ellis เทคนิคทางอารมณ์ เช่น การจินตนาการในการใช้เหตุผลและอารมณ์ การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงตัวแบบ การฝึกการจัดการกับความอาย การผ่อนคลายความเครียด เทคนิคทางพฤติกรรม เช่นการฝึกทักษะ การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม การวางเงื่อนไขแบบการกระทำโดยให้การเสริมแรง การให้การปรึกษาตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมมีกระบวนการให้การปรึกษา 4 ขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้ให้การปรึกษา ชี้ให้ผู้รับการปรึกษา ตระหนักว่าความคิดของผู้รับการปรึกษา เป็นความคิดที่ไร้เหตุผลอย่างไร ขั้นตอนนี้ผู้ให้การปรึกษา จะพยายามช่วยให้ผู้รับการปรึกษา เรียนรู้ที่จะแยกความเชื่อที่มีเหตุผลออกจากความเชื่อที่ไร้เหตุผล

4.2 ผู้ให้การปรึกษา กระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษา ตระหนักว่าเขาต้องรับผิดชอบต่อปัญหา ของตนเอง อันเนื่องมาจากการเฝ้าคิดอย่างไร้เหตุผล

4.3 ผู้ให้การปรึกษา ช่วยให้ผู้รับการปรึกษา เปลี่ยนความคิด โดยการขจัดความคิด อันไร้เหตุผล ด้วยกลวิธีแบบนำทาง ชักชวน และชี้แจงเหตุผล

4.4 ผู้ให้การปรึกษา ให้ผู้รับการปรึกษา มีความคิดที่มีเหตุผลในเรื่องทั่ว ๆ ไป ซึ่งไม่เกี่ยวกับปัญหาในปัจจุบันของตนเอง เพื่อให้ผู้รับการปรึกษา มีปรัชญาชีวิตที่เต็มไปด้วยเหตุผล และไม่ตกเป็นเหยื่อของความคิดอันไร้เหตุผล

5. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม หมายถึง กระบวนการขั้นตอนการให้การปรึกษาที่สร้างขึ้นตามกรอบแนวคิด ทฤษฎีการให้การปรึกษา ตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ที่จะให้ผู้รับการปรึกษา เปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลในสถานการณ์ที่ไม่พึงพอใจไปสู่ความคิดความเชื่อที่มีเหตุผล โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกได้สำรวจอารมณ์ที่ไม่เป็นสุขของตนเองเพื่อให้สมาชิกตระหนักว่าอารมณ์ที่ไม่เป็นสุข ของตนเกิดจากความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผล และเปลี่ยนความคิดความเชื่อของตนโดยผ่าน กระบวนการของการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างสมาชิก ให้สมาชิกได้ร่วมมือกันฝึกการใช้ ความคิด ความเชื่ออย่างมีเหตุผล สามารถยอมรับความเป็นจริงในการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ อย่างไรก็ตามมนุษย์มีคุณสมบัติพิเศษอยู่อย่างหนึ่งซึ่งช่วยให้เขาสามารถ เอาชนะความไม่ติรรมทั้งความคิดด้านลบที่จะทำลายตนเองได้สิ่งนี้คือ ความสามารถ ความคิด ใคร่ครวญอย่างมีเหตุผล โดยการเพิ่มพูนกระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process)

โดยใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมนี้ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมจำนวน 16 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที

6. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน (Inappropriate Behavior in Learning) หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนแสดงออกมาในขณะที่กำลังเรียนในชั้นเรียน แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่

6.1 ด้านความรับผิดชอบ หมายถึงพฤติกรรมที่ไม่รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามที่ได้รับมอบหมาย ไม่เป็นไปตามหน้าที่ของนักเรียนที่ดี ประกอบด้วย ไม่ตั้งใจฟังครูสอน ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย หลบหนีการเรียน ทำงานอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน ในขณะนั้น

6.2 ด้านการใช้วาจา หมายถึงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมต่อสภาพการเป็นนักเรียน ทำให้คนอื่นเสียใจ ไม่พอใจ รำคาญ หรือเดือดร้อน ประกอบด้วย ขวนเพื่อนคุยขณะที่ครูสอน พูดสอดแทรกขณะที่ครูสอน พูดด้วยคำไม่สุภาพหรือตำผู้อื่นเมื่อไม่พอใจ ได้เถียงเมื่อครูว่ากล่าว ตักเตือน โห่เพื่อนเมื่อเพื่อนผิด ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนขณะเรียน

6.3 ด้านพฤติกรรมการแสดงออก หมายถึงพฤติกรรมการแสดงออกทางกายที่ไม่เหมาะสมในชั้นเรียน ที่สร้างความเดือดร้อน รำคาญต่อผู้อื่น ประกอบด้วย หยอกล้อเล่นกับเพื่อน ขณะเรียน รบกวนการทำงานของเพื่อน ลุกออกจากที่เดินไปมาในห้อง ก่อวุ่นชั้นเรียน กระแทก สิ่งของหรือทุบโต๊ะเมื่อไม่พอใจ แกล้งหรือรังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่า

7. ผลการให้การปรึกษา หมายถึงการที่ผู้รับการปรึกษามีพฤติกรรมใหม่เกิดขึ้น หลังจาก การเข้าร่วมกลุ่มการให้การปรึกษา ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจากพฤติกรรมเดิมก่อน การเข้าร่วมกลุ่มให้การปรึกษา ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรม 3 ด้านได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านการใช้วาจา และด้านพฤติกรรมการแสดงออก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของ นักเรียนกลุ่มเสี่ยง ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งเป็น 6 หัวข้อดังนี้

1. พฤติกรรม
2. การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม
3. การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
4. การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พฤติกรรม

1. ความหมายของพฤติกรรม

พฤติกรรม เป็นการแสดงออก การตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสภาพการณ์ใดสภาพการณ์หนึ่ง ที่สังเกตเห็นได้ วัดได้ ไม่ว่าการแสดงออกหรือตอบสนองจะเกิดขึ้น ภายในหรือภายนอกก็ตาม สำหรับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้นมีนักวิชาการทั้งภายในประเทศและต่างประเทศได้ให้ความหมายไว้หลากหลาย สรุปได้ดังนี้

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2543) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการของจิตใจที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจสังเกตเห็นได้โดยตรงหรือทางอ้อม บางลักษณะอาจสังเกตได้โดยไม่ใช้เครื่องมือช่วยหรือบางลักษณะต้องใช้เครื่องมือช่วย

นงเยาว์ กัลยาลักษณ์ (2541) กล่าวว่าพฤติกรรม (Behavior) หมายถึง การกระทำของคนเราที่สังเกตได้

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2543) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรมหมายถึงสิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออก ตอบสนอง หรือได้ตอบสนองต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ ได้ยิน อีกทั้งวัดได้ตรงกัน ด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย ไม่ว่าการแสดงออกหรือการตอบสนองนั้นจะเกิดขึ้นภายใน หรือนอกร่างกาย

สร้อยตระกูล อรรถมานะ (2541) ได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือกิริยาอาการที่แสดงออกของบุคคล (Action) ทั้งนี้รวมถึงการงดเว้นการกระทำด้วย (Inaction)

Zimbardo (1999) อธิบายว่า พฤติกรรม เป็นการกระทำของบุคคล เพื่อปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

สรุปได้ว่าพฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคล ในทุกลักษณะ ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการทางจิตใจที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าทั้งภายในและภายนอก ทั้งที่เป็นโดยธรรมชาติและที่จงใจกระทำ อาจทำโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้โดยอาจใช้ประสาทสัมผัสธรรมดาหรือใช้เครื่องมือช่วยในการสังเกต

2. ประเภทของพฤติกรรม

การศึกษาพฤติกรรมยุคปัจจุบันไม่เน้นการแบ่งประเภทของพฤติกรรมนัก แต่ในที่นี้ได้พิจารณาเห็นว่าการแบ่งประเภทของพฤติกรรมจะช่วยให้เข้าใจแนวทางการพัฒนาพฤติกรรมได้ง่ายขึ้นซึ่งนักจิตวิทยานิยมแบ่งพฤติกรรมได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้โดยชัดเจนแยกได้อีกเป็น 2 ชนิดคือ

1. พฤติกรรมที่สังเกตได้โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือช่วย เช่น การพูด การหัวเราะ การร้องไห้ การเคลื่อนไหวของร่างกาย หรือแม้แต่การเต้นของหัวใจ ซึ่งผู้อื่นสังเกตได้โดยอาศัยประสาทสัมผัส

2. พฤติกรรมที่ต้องใช้เครื่องมือหรือการวิเคราะห์เชิงวิทยาศาสตร์ เช่น การเปลี่ยนแปลงของสารเคมีหรือปริมาณน้ำตาลในกระแสเลือด การทำงานของกระเพาะอาหารและลำไส้ ซึ่งไม่สามารถสังเกตได้ด้วยตาเปล่าหรือประสาทสัมผัสเปล่า

2.2 พฤติกรรมภายในหรือ “ความในใจ” (Covert Behavior) เป็นพฤติกรรมที่เจ้าตัวเท่านั้นจึงจะรู้ถ้าไม่บอกใคร ไม่แสดงออกก็ไม่มีใครรู้ได้ดี เช่น การจำ การรับรู้การเข้าใจ การได้กลิ่น การได้ยิน การฝัน การหิว การโกรธ ความคิด การตัดสินใจ เจตคติ จินตนาการ พฤติกรรมเหล่านี้อาจมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางกาย เช่น ขณะใช้ความคิดคลื่น สมองทำงานมาก หรือขณะโกรธปริมาณน้ำตาลในกระแสเลือดมีมาก ซึ่งวัดได้โดยเครื่องมือแต่ก็ไม่มีใครรู้ละเอียดลงไปได้ว่าเขาคิดอะไรหรือเขารู้สึกอย่างไร คนรู้ละเอียดคือเจ้าของพฤติกรรมนั้น พฤติกรรมภายนอกและพฤติกรรมภายในมีความสัมพันธ์กันโดยพฤติกรรมภายในเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมภายนอก เช่น คนเราย่อมพูดหรือย่อมแสดงกิริยาโดยสอดคล้องกับความรู้สึกนึกคิดภายใน ถ้าต้องการศึกษาให้เข้าใจเกี่ยวกับ “จิตใจ” หรือพฤติกรรมภายในของคนที่ต้องศึกษาจากส่วนที่สัมผัสได้ชัดแจ้งคือพฤติกรรมภายนอกซึ่งเป็นแนวทางสู่ความเข้าใจพฤติกรรม ที่เป็นความในใจและการจะเข้าใจพฤติกรรมต่าง ๆ

ที่มนุษย์แสดงออกอันเป็นพฤติกรรมภายนอกเราก็ต้องศึกษาให้เข้าใจธรรมชาติของการคิด การตัดสินใจ การรับรู้ การรู้สึก ฯลฯ ซึ่งเป็นพฤติกรรมภายใน

3. ความสำคัญของพฤติกรรม

Lahey (ประเทือง ภูมิภักทราคม, 2540 อ้างอิงจาก Lahey, 2001) กล่าวถึงเป้าหมายของศาสตร์ทางจิตวิทยาอันเป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมว่ามีเป้าหมายเป็น 4 ประการ คือ เพื่อการอธิบายพฤติกรรม เพื่อการเข้าใจพฤติกรรม เพื่อการพยากรณ์พฤติกรรม และเพื่อการควบคุมพฤติกรรม ซึ่งจากคำกล่าวของ Lahey นี้ จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งแก่ตนเองและสังคมเพราะช่วยให้รู้และบอกได้ถึงสาเหตุที่มาของพฤติกรรม แล้วนำความรู้เหล่านั้นมาวิเคราะห์ให้เกิดความเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่นช่วยทำนายแนวโน้มพฤติกรรม และได้แนวทางเสริมสร้างพัฒนาพฤติกรรม เพื่อดำรงชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพฝ่าวิกฤติชีวิตได้และอยู่ร่วมกับผู้อื่นโดยสันติสุข ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายของการศึกษาวิชาพฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาดนและแนวคิดของ Atkinson (ประเทือง ภูมิภักทราคม, 2540 อ้างอิงจาก Atkinson, 1993) ที่กล่าวว่า การศึกษาเรื่องราวทางจิตวิทยาซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเป็นการศึกษาเพื่อทำให้ชีวิตเป็นสุข หากบุคคลปราศจากความรู้ความเข้าใจในจิตวิทยาหรือพฤติกรรมแล้วก็อาจดำรงตนอย่างไม่สู้ราบรื่นนัก ในสังคมยุคนี้นับได้ว่าการศึกษาพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่การพัฒนาตนนี้ช่วยสนองเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 ที่มุ่งให้ผู้ศึกษา เก่ง ดี มีความสุข จากเป้าหมายของการศึกษาพฤติกรรมอันประกอบด้วยเป้าหมาย เพื่อการอธิบายพฤติกรรมเป้าหมาย เพื่อการพยากรณ์พฤติกรรมเป้าหมาย เพื่อการเข้าใจพฤติกรรมและเป้าหมาย เพื่อการควบคุมพฤติกรรมนั้น หากการศึกษาพฤติกรรมบรรลุเป้าหมายดังกล่าวก็จะส่งผลดีต่อผู้ศึกษาและมีความสำคัญต่อบุคคลและสังคม ซึ่งอาจกล่าวเป็นข้อ ๆ ถึงความสำคัญของความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมได้ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมช่วยให้ผู้ศึกษาเกิดความเข้าใจตนเอง คือจากการศึกษาธรรมชาติพฤติกรรมของมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้ศึกษาเกิดความเข้าใจตนเองไปด้วย จากความเข้าใจตนเองก็นำไปสู่การยอมรับตนเองและได้แนวทางปรับตน พัฒนาดน เลือกเส้นทางชีวิตที่เหมาะสมแก่ตน

2. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมช่วยให้ผู้ศึกษาเกิดความเข้าใจผู้อื่น คือ ความรู้ด้านพฤติกรรมอันเป็นข้อสรุปจากคนส่วนใหญ่ช่วยเป็นแนวทางเข้าใจบุคคลใกล้ชิดและผู้แวดล้อมช่วยให้ยอมรับข้อดีข้อจำกัดของกันและกัน ช่วยให้เกิดความเข้าใจ ยอมรับ มีสัมพันธภาพที่ดีและช่วยการจัดวางตัวบุคคลได้เหมาะสมขึ้น

3. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมช่วยบรรเทาปัญหาสังคม คือ เรื่องปัญหาสังคมอันมีปัจจัยหลายประการนั้นปัจจัยของปัญหาสังคมที่สำคัญมากส่วนหนึ่งมาจากปัญหาพฤติกรรม

ของบุคคลในสังคม อาจจะเป็นปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาเบี่ยงเบนทางเพศ ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว
 ลักษณะ ความเชื่อที่ผิด การลอกเลียนแบบที่ไม่เหมาะสม ความรุนแรงของพฤติกรรมเชิงลบ ฯลฯ
 ซึ่งความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมจะช่วยให้ได้แนวทางในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การจัดสภาพแวดล้อม
 ที่ส่งเสริมการปรับตัวของบุคคล เป็นต้น

4. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมช่วยเสริมสร้างพัฒนาคุณภาพชีวิต คือ จากความเข้าใจ
 ในอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมต่อพฤติกรรม ช่วยให้ศึกษารู้อย่างลึกซึ้งปรับเปลี่ยน
 สิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสมเพื่อพัฒนาตนทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ช่วยให้เข้าใจธรรมชาติ
 ภายในตน เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งเป็นแนวทางสู่การเสริมสร้างพัฒนาตนและบุคคลอื่น
 ใดอย่างเหมาะสม ลักษณะการสังเกตพฤติกรรมจำแนกได้ 2 ลักษณะหรือ 2 ประเภท ซึ่งได้กล่าวใน
 หัวข้อ ประเภทของพฤติกรรม ไปแล้วครั้งหนึ่งคือ

4.1 พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) หมายถึง การกระทำ การแสดงออก
 หรือการตอบสนอง ที่สามารถสังเกตเห็นได้ ได้ยินได้ หรือวัดได้ เป็นพฤติกรรมที่เป็นการกระทำ
 เรียกว่า กายกรรม และพฤติกรรมที่เป็นคำพูดเรียกว่า วาจากรรม และพฤติกรรมภายนอกนี้แบ่ง
 ออกเป็นพฤติกรรมโมลาร์ (Molar Behavior) และพฤติกรรมโมเลกุล (Molecular Behavior)
 พฤติกรรมโมลาร์ หมายถึง พฤติกรรมที่มีหน่วยใหญ่สามารถสังเกตได้ง่าย เช่น การโบกมือ การขุดดิน
 การทำหน้าบึ้ง การร้องไห้ การพูดเสียงดัง ฯลฯ พฤติกรรมโมเลกุล หมายถึง พฤติกรรมที่มีหน่วยเล็ก
 ต้องอาศัยเครื่องมือขยายหรือวิเคราะห์จึงจะสังเกตได้ชัดเจน เช่น การเต้นของหัวใจ การหลั่งเหงื่อที่
 ผิวหนัง การบีบตัวของลำไส้ การผลิตฮอร์โมนของต่อมต่าง ๆ การทำงานของเซลล์ประสาท ฯลฯ

4.2 พฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่สามารถ
 สังเกตหรือวัดได้โดยตรง เช่น ความเข้าใจ การรับรู้ การคิด การตัดสินใจ ความรู้สึก ฯลฯ พฤติกรรม
 ภายในเป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตได้ ด้วยประสาทสัมผัสต้องสันนิษฐาน (Infer) จากพฤติกรรม
 ภายนอก เช่น ชายหนุ่มรักหญิงสาวคนหนึ่ง ครั้งแรกชายหนุ่มชวนหญิงสาวไปเที่ยว หญิงสาวปฏิเสธว่า
 ไม่ว่างเพราะติดธุระสำคัญ ครั้งที่สองชวนรับประทานอาหารเย็นนอกบ้าน หญิงสาวก็ขอตัวโดยอ้างว่า
 ไม่ค่อยสบาย ครั้งที่สามชายหนุ่มคิดว่าจะไปหาที่บ้าน เจ้าหล่อนก็บอกว่าจะไม่อยู่บ้านในเวลานั้น
 ชายหนุ่มเขียนจดหมายถึงเจ้าหล่อนก็ไม่ตอบจดหมาย เป็นต้น จากพฤติกรรมภายนอกดังกล่าวนี้ก็
 สันนิษฐานได้ว่า หญิงสาวคนนี้ไม่ได้รักชายหนุ่มคนนี้ อย่งไรก็ดี การสันนิษฐานพฤติกรรมภายใน
 จากพฤติกรรมภายนอกอาจผิดพลาดได้ โดยเฉพาะการสันนิษฐานจากพฤติกรรมโมลาร์เพียงอย่าง
 เดียว จำเป็นต้องสังเกตพฤติกรรมโมเลกุลให้มาก ๆ หากจะให้การสันนิษฐานมีความถูกต้องยิ่งขึ้น
 ควรจะสังเกตจากพฤติกรรมโมเลกุลประกอบด้วย เช่น การสันนิษฐานความโกรธ คนบางคนเมื่อโกรธ
 จะไม่แสดงกิริยาท่าทางใด ๆ ให้รู้ เป็นผู้ที่เก็บความโกรธได้ดี ไม่สามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมโมลาร์
 ไม่ว่าจะเป็นคำพูด น้ำเสียงหรือสีหน้าท่าทาง การที่จะรู้ได้ว่าคนคนนี้โกรธหรือไม่ สามารถสังเกตได้

จากพฤติกรรมโมเลกุล คือ วัตความดันโลหิต วัตความถี่ของการเต้นของหัวใจหรือวัตความเปลี่ยนแปลงทางเคมีในโลหิต เป็นต้น อย่างไรก็ตามในการปรับพฤติกรรม นักปรับพฤติกรรมจะเน้นที่พฤติกรรมภายนอกเป็นส่วนใหญ่เพราะสามารถสังเกตได้ มองเห็นได้ หรือวัดได้ด้วยเครื่องมือที่มีความเป็นปรนัย จะมีผู้ที่สนใจพฤติกรรมภายในอยู่บ้างก็เพียงแต่นักจิตวิทยาปัญญานิยมความแตกต่างเหล่านี้ ทำให้บุคคลมีลักษณะเฉพาะของตนเองซึ่งเรียกว่าเป็นความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) นักจิตวิทยายอมรับว่าทุกคนย่อมมีความแตกต่างกันแม้แต่ฝาแฝดก็ไม่เหมือนกัน สิ่งสำคัญที่ทำให้บุคคลแตกต่างกันคือพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

พฤติกรรมที่เหมาะสมและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

1. ความหมายของพฤติกรรมที่เหมาะสม

พฤติกรรมที่เหมาะสม หมายถึง กิจกรรมอย่างหนึ่งที่จำเป็น มีความซับซ้อนอย่างมีระบบ เพื่อสร้างความมั่นคงต่อคุณภาพของนักเรียน (กรมวิชาการ, 2544)

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่เหมาะสม ดังนี้

พฤติกรรมที่เหมาะสม หมายถึง การดำเนินการให้บุคคลได้เพิ่มพูนความสามารถหรือลักษณะด้านต่าง ๆ ที่องค์การหรือสังคมมีความต้องการ (สนอง เครือมาก, 2536)

พฤติกรรมที่เหมาะสม หมายถึง กระบวนการสื่อสารที่ได้วางแผนไว้ซึ่งยังผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เจตคติ ทักษะ ความรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยเกี่ยวข้องกับรูปแบบพฤติกรรมที่พึงปรารถนา (เมืองทอง แชนมณี, 2545)

ความหมายพฤติกรรมที่เหมาะสมที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่าพฤติกรรมที่เหมาะสม หมายถึงการดำเนินการโดยวิธีการ กระบวนการ หรือกิจกรรมใด ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ เจตคติ ทักษะ ในทิศทางที่ต้งาม ตามความต้องการขององค์การหรือสังคม

2. ความสำคัญของพฤติกรรมที่เหมาะสม

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 การจัดการศึกษาว่าต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม จุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญามีความสุขและมีความเป็นไทยมีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดจุดมุ่งหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะของพฤติกรรมที่เหมาะสม ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

1. เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนเองตามหลักธรรมในพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่เหมาะสม
2. มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียนและรักการค้นคว้า

3. มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง และความเจริญก้าวหน้าทาง
วิทยาการ มีทักษะศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิด
วิธีการทำงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์

4. มีทักษะและกระบวนการโดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิด
การสร้างปัญญาและทักษะการดำเนินชีวิต

5. มีการออกกำลังกายดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกที่ดี

6. มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิต มากกว่า
เป็นผู้บริโภค

7. เข้าใจประวัติศาสตร์ของไทย ภูมิใจในความเป็นไทย เป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในวิถี
ชีวิตและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

8. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปวัฒนธรรมประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย
ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสังแวดล้อม

9. รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้กับสังคม

3. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

กรมสามัญศึกษา (2539) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หมายถึง
การแต่งกายผิดระเบียบ กริยามารยาทไม่เรียบร้อย การไม่ตรงต่อเวลา ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
ความเกียจคร้าน การแตกแยกความสามัคคี การพึ่งยาเสพติด การหนีเรียน การประพฤติด้านชู้สาว
การเที่ยวกลางคืน การเล่นการพนัน การทะเลาะวิวาท การลักขโมย ความหยาบคายและก้าวร้าว
การทำลายทรัพย์สิน การมั่วสุมในสถานที่ที่ไม่สมควร ความไม่สะอาด การไม่ปฏิบัติตามกฎจราจรและ
การพกอาวุธ

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ดังนี้

Millman and others ให้แนวคิดว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน
หมายถึง พฤติกรรมที่มีลักษณะก้าวร้าว ชุกชนไม่อยู่กับที่ ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย และพูดคุยกับ
เพื่อน

วันวิสา พงษ์ผล (2546) สรุปว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน หมายถึง
พฤติกรรมที่มีลักษณะก้าวร้าว ชุกชน ไม่ทำแบบฝึกหัดตามที่ครูมอบหมาย พูดคุยและเล่นในขณะ
เรียน ส่งเสียงดังในขณะที่ครูสอน

โซจิตา เรืองสุข (2553) สรุปว่าพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียน หมายถึง
การที่นักเรียนแสดงอาการหรือพฤติกรรมไม่เหมาะสมขณะที่เรียนหนังสือในชั้นเรียน ทำให้รบกวน
การเรียนของนักเรียนคนอื่นและครูที่กำลังสอน เช่น พูดจาก้าวร้าว หยาบคาย ขวนเพี้ยนคุยในชั้น

เรียน ให้เมื่อเพื่อนทำผิด ลูกเดินไปมาในชั้นเรียน ไม่รวมกิจกรรมในเวลาเรียน แหย่เพื่อนในชั้นเรียน
 เองงานอื่นขึ้นมาทำขณะเรียน พูดสอดแทรกขณะครูสอน เหม่อลอยไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

จากคำจำกัดความข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน
 (Inappropriate Behavior in Learning) หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนที่นักเรียน
 แสดงออกมาในขณะกำลังเรียนในชั้นเรียนและในขณะทำกิจกรรมอื่นในโรงเรียนได้แก่ หลบหนี
 การเรียน พูดจาไม่สุภาพ พูดเสียงดังหรือสอดแทรกขณะครูสอน ขวนเพื่อนคุยเรื่องอื่นขณะครูสอน
 ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย เองงานอื่นมาทำในเวลาเรียน ไม่ตั้งใจฟังครูสอน มีพฤติกรรมก่อกวน
 ในห้องเรียน แต่งกายผิดระเบียบ แกล้งหรือรังแกเพื่อน ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ที่กล่าวมา
 ย่อมมีปัจจัยสาเหตุต่าง ๆ กัน

4. สาเหตุของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน มีปัจจัยสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้ นักจิตวิทยาหลายท่านได้
 เสนอไว้ดังนี้

กมลพรรณ ชิวพันธุ์ศรี (2560) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาพฤติกรรมเด็ก
 ว่าน่าจะเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้

1. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดูแลเด็กไม่มีความรู้ที่ถูกต้อง ในการพัฒนาการเลี้ยงดู
 อบรมเด็ก ทั้งจากพ่อแม่ พี่เลี้ยง ผู้ปกครอง ครู เป็นสาเหตุใหญ่ที่สุดทำให้เลี้ยงดูลูกไม่ถูกทาง เช่น
 รักลูกไม่เท่ากัน สนใจแต่เด็กเก่ง หรือสนใจแต่คนเล็ก ทำให้คนอื่นคิดน้อยใจ คิดฆ่าตัวตาย
2. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดูแลเด็กไม่มีเวลา ภาวะเศรษฐกิจ สังคม ปัจจุบันที่พ่อ
 แม่ ครู ผู้ปกครองต้องดิ้นรนทำมาหากินเพื่อให้ได้เงินมา ใช้จ่าย การแข่งขันสูงจะทำให้ไม่ค่อยมีเวลา
 ดูแลอบรมเด็ก ทั้งด้านอารมณ์ ร่างกาย จิตใจ พฤติกรรมและสติปัญญา
3. พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู เอาความเครียดไปลงที่เด็ก เช่น กลับจากทำงาน หรือ
 สอนหนังสือ ดุด่าเด็กอย่างเดียว ไม่เคยชมเชยเลย จากการวิจัยพบว่า การด่าเด็กเป็นเหตุให้เด็กฆ่าตัว
 ตายมากที่สุด
4. ขาดความรับผิดชอบ ผู้ประกอบการภาคเอกชน หรือสื่อต่าง ๆ มีความ
 จำเป็นต้องหารายได้ให้มากขึ้นในยุคปัจจุบัน จึงทำทุกวิถีทางแต่ขาดความรับผิดชอบต่อสังคมหรือขาดความรู้
 ในการระมัดระวัง การผลิตสินค้าให้เด็ก เช่น การผลิตรองเท้าสเก็ต แต่ไม่มีคำเตือนบนสินค้า หรือ
 การทำนิยายหลังข่าวที่มีภาพความรุนแรง ภาพโป๊ ด่าทอ ฯลฯ
5. ระบบการศึกษาที่มุ่งพัฒนาเด็กเพื่อให้เด็กเก่งวิชาการแต่ขาดการส่งเสริมฝึก
 ทักษะในประสบการณ์ใช้ชีวิตจริงและขาดการเอาปัญหาสังคม ปัญหาครอบครัว และชีวิตจริง มาเป็น
 ตัวตั้ง ขาดการนำไปประยุกต์ใช้
6. ไม่มีตัวอย่างที่ดีให้เด็กเห็น ไม่ว่าภาพสื่อต่าง ๆ สภาพแวดล้อมเด็กที่มี

ความรุนแรง เช่น พ่อแม่ทะเลาะกัน (42%) ตบตีกันให้เด็กเห็น พ่อแม่เป็นผู้มีอิทธิพล เช่น ทหาร ตำรวจ นักการเมืองบางคน โดยเด็กค่อย ๆ ซึมซับ หรือละเอียดมากไปหรือปกป้องมากไป รักลูกผิดทาง (ตามใจลูกมาก) ซึ่งฆ่าลูกทางอ้อม เช่น ซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้ แล้วชิงขับชนรถยนต์ตาย

7. ขาดการปลูกฝังสิ่งดี ๆ ตั้งแต่เด็ก ๆ การเป็นผู้ขาดความรับผิดชอบ ขาด คุณธรรม ขาดระเบียบวินัย ขาดความอดทน ไม่แข็งแรง

8. เกิดความเหงา เพราะเวลาว่างมาก เพราะไม่เคยให้ทำอะไรเอง หรือไม่ ช่วยงานพ่อแม่ ครอบครั้ว หรือไม่ได้รับผิดชอบอะไรเลยในชีวิตประจำวัน

9. ไม่ได้เตรียมตัวเป็นพ่อแม่หรือครอบครั้ว แต่บังเอิญมีลูก หรือมีเด็กโดยไม่ได้ ตั้งใจ

นอกจากนี้ มีนักการศึกษาหลายท่านได้สรุปถึงสาเหตุของพฤติกรรมไม่เหมาะสม ในการเรียนว่า มาจากการเลียนแบบพฤติกรรม

บุญชม ศรีสะอาด (2541) ให้ความเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงและความเจริญเติบโต ทางร่างกายทั้งภายในและภายนอกรวมทั้งความเจริญทางด้านเทคโนโลยีกระทบกระเทือนแบบแผน อารมณ์ของเด็กแรกเริ่ม และวัยรุ่นมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย สับสน อ่อนไหว มีความเข้มของอารมณ์ สูง ไม่มั่นคง ระดับความเข้มของอารมณ์แต่ละอย่าง ๆ นั้นขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพดั้งเดิมของเด็ก ขึ้นอยู่กับ ตัวเร้าที่ทำให้เด็กเกิดอารมณ์ เช่น อารมณ์ร้อน อารมณ์ชีวิตกังวล อารมณ์อ่อนไหวง่าย เจ้าอารมณ์ ก้าวร้าวขี้อิจฉา ฯลฯ ดังนั้นเด็กอาจมีความสับสนในความคิด อารมณ์ สนใจสังคม แวดล้อมหรือตัวเร้าที่ทำให้เด็กเกิดอารมณ์นั่นเอง เกิดการเลียนแบบการกระทำของผู้ใหญ่หรือคนที่ ตนเองเคารพ รัก เลียนแบบรุ่นพี่ หรือเพื่อน อาจนำไปสู่สาเหตุให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม หรือก้าวร้าวได้

สุภาพรณ โคตรจรัส (2542) ได้ให้ความเห็นว่า เด็กย่อมมีการถ่ายทอดลักษณะและ มาตรฐานต่าง ๆ ในสังคมให้แก่เด็กด้วยกันโดยกระบวนการเสริมแรงและการเรียนรู้โดยการเลียนแบบ เด็กเลียนแบบพฤติกรรมแสดงออกต่าง ๆ ของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูมากกว่าที่จะทำตามคำสอน ดังนั้นทัศนคติและการเป็นตัวแทนของบิดามารดาตลอดจนการถือตนตามแบบของเด็ก มีผลต่อ พัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กเป็นอย่างดี

สมคิด อิศระวัฒน์ (2542) ได้สรุปว่าหากพ่อแม่มีการอบรมสั่งสอนที่ไม่เหมาะสมก็จะ ทำให้เด็กมีความสับสน ไม่เข้าใจ และไม่สามารถพัฒนาตัวเอง (Image) ให้เกิดขึ้นในใจตนเองได้

จากความเห็นของนักวิชาการหลายท่าน สรุปได้ว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน มีสาเหตุมาจากหลาย ๆ ปัจจัย ทั้งจากตัวเด็กเอง วิธีการอบรมเลี้ยงดู ครอบครั้ว ผู้ใหญ่และ สภาพแวดล้อมต่าง ๆ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเข้มงวดกดขี่ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมไม่เหมาะสม ครอบครั้วเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเด็ก

เพราะเป็นสถาบันแห่งแรกที่ทำให้การอบรมทางด้านจิตใจแก่เด็กตลอดเวลา บ้านจึงเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลที่จะหล่อหลอมให้เด็กเป็นคนดีหรือคนเลวได้ ซึ่งครูและผู้เกี่ยวข้องควรหาแนวทางช่วยเหลือแก้ไขต่อไป

5. แนวทางช่วยเหลือเด็ก

กมลพรรณ ชีวพันธุ์ศรี (2560) ได้เสนอแนะแนวทางช่วยเหลือเด็ก โดยเสนอแนะเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับครอบครัว ระดับโรงเรียน และระดับสังคมหรือชุมชน ดังนี้

1. ระดับครอบครัว

1.1 ผู้ปกครองพ่อแม่ทุกคนต้องชวนหาความรู้ในการเลี้ยงเด็ก การเตรียมตัวเป็นพ่อแม่ เป็นครอบครัว ตามศูนย์อนามัย หรือสาธารณะสุขในต่างจังหวัดหรือตามเว็บไซต์ต่าง ๆ

1.2 สร้างความผูกพันพ่อ - แม่ลูก มีเวลาพูดคุยกับลูกทุกเย็น เวลารับประทานอาหารกัน หรือเวลาอื่นที่พ่อแม่บางคนต้องใช้เวลาเอาเอง หรือการใช้โทรศัพท์คุยกัน ให้เด็กแสดงความรู้สึก เปิดอก หรือซักถามปัญหา ว่าวันนี้ เขาประสบอะไรบ้าง มีความไม่สบายใจสิ่งใด อยากให้พ่อแม่ทำอะไรให้เขาบ้าง ต้องการความช่วยเหลืออะไร

1.3 อย่าคุมเจ อย่าเลี้ยงแบบไขในหิน อย่าปล่อยปละละเลยมากเกินไป เลี้ยงดูเด็กด้วยความรักความเมตตา แต่ไม่ตามใจมากเกินไป ไม่บังคับมากเกินไป ไม่เคร่งครัดเกินไป ลดกฎเกณฑ์ข้อบังคับบางอย่างลง มีความยืดหยุ่น ดูได้ว่ามากหรือน้อยจาก ปฏิกริยา สีนํ้าตาทางของเด็ก

1.4 เมื่อเขาทำผิด หรือเมื่อเขามาปรึกษาปัญหา ก็อย่าเพิ่งดูต่ำเป็นด่านแรก แต่ค่อย ๆ สอนสอดแทรกในสิ่งที่ถูกที่ควร ซึ่งจะสอนได้ดีก่อนวัยรุ่น (ก่อน 10 - 11 ขวบ) และระมัดระวังคำพูดจาไม่ต่ำเด็กบ่อย ๆ แต่พยายามหาสิ่งที่ดี ๆ ในตัวเขามาชมเชยเสมอ แล้วค่อย ๆ ให้เขาปรับตัวในพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมไม่เอาความเครียดมาจากที่ทำงาน หรือโกรธสามี ภรรยา มาลงที่เด็ก

1.5 เราต้องคอยพูดจาในสิ่งอันตราย หรือข้อควรระมัดระวังตัวในแต่ละวัยของเขา เช่น วัยเด็กควรระวังอะไร วัยรุ่นควรระวังตัวอะไร และทำตัวอย่างไร ในวัยรุ่นจะไม่ค่อยชอบให้พูดซ้ำซาก และถ้าเขาบอกว่าไม่ชอบให้พ่อแม่บ่น เราก็ต้องบอกว่าถ้าไม่อยากให้บ่น ก็รับผิดชอบตัวเองให้ได้

1.6 การอบรมคุณธรรม หรือเรื่องอื่นใดที่อยากปลูกฝัง ต้องทำตั้งแต่เล็ก ๆ เพราะพอเข้าวัยรุ่นจะไม่ค่อยเชื่อฟัง

1.7 การให้ความรักความอบอุ่น การให้ของ ให้เวลา ต้องมีให้เท่า ๆ กันทุกคน

1.8 ผู้ชายหรือบิดาก็ควรช่วยภรรยาเลี้ยงดู อบรมบุตรด้วย

2. ระดับโรงเรียน

2.1 ฝึกระเบียบวินัย อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ

2.2 อย่างแน่นแต่การเรียนรู้และสอบให้ได้คะแนนดี ๆ แต่ขาดการดูแลพัฒนาการด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะการควบคุมอารมณ์ การปรับตัวเข้าสังคม ทักษะการคิด ทักษะในการแก้ปัญหา

2.3 ให้เด็กได้มีเวลาออกกำลังกาย เล่นกีฬา ดนตรี ร้องเพลง ทำงานอดิเรกที่เขาชอบ

2.4 ควรให้เด็กทุกคนฝึกหัดจิต สมาธิ เพื่อให้ควบคุมอารมณ์ มีทักษะในการจัดการกับความโกรธ ความก้าวร้าว ความเครียด

2.5 ให้เรียนศิลปะป้องกันตนเอง

2.6 ส่งเสริมให้มีสิ่งแวดล้อมที่ดีทั้งภาพพจน์ผู้ใหญ่ สภาพสังคม ผู้ใหญ่ต้องเป็นตัวอย่างที่ดี อยาให้ลูกเป็นอย่างไรพ่อแม่ผู้เลี้ยงดูต้องเป็นอย่างนั้น ต้องหันมาปรับปรุงตนเอง เช่น พูดไพเราะ ไม่ทะเลาะกัน ไม่กินเหล้า

2.7 มีเวลาให้ลูกมากกว่าให้เงินทอง

2.8 ฝึกให้เด็กทำงานตามวัย ช่วยเหลือตัวเองตามวัย และในวัยมัธยมเริ่มให้เรียนรู้กิจการธุรกิจของพ่อแม่เพื่อเรียนรู้การทำงานจริง เมื่อเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เพื่อมิให้มีเวลาว่างมากเกินไป

2.9 ช่วยเหลือชุมชนเพื่อไม่ให้เด็กมีเวลาเหงาและว่างมาก ควรปลูกฝังตั้งแต่เด็ก ๆ เมื่อโตขึ้นจะยากหน่อยอาจจะต้องมีเทคนิค เช่น เขาต้องได้รับเงินจากพ่อแม่ ลดจำนวนเงินลง ถ้าอยากได้มากขึ้นให้ทำอะไรหรือได้เงินเท่าไรแต่ต้องพูดชัด ๆ ให้เขารู้ว่าเราไม่ใช่ไม่รักเขา แต่เพราะรักจึงต้องฝึกความอดทน เกิดการเรียนรู้ ฝึกความแข็งแรง ฝึกการแก้ปัญหา คือให้เจอปัญหาลดน้อย ๆ ตัดสินใจเองได้ หัดตัดสินใจเอง สร้างประสบการณ์และการมองเห็นคุณค่าของเงินไม่ฟุ่มเฟือยให้ลูกทำอะไรด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ

2.10 ให้มีกิจกรรมกลุ่มที่ทำหยาความคิดที่หลากหลายและสม่ำเสมอและช่วยเหลือกันและเพื่อไปบริการสังคม

2.11 ไม่ควรกดดันบังคับเด็ก ให้ทำ ให้เรียนในสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ หรือมากเกินไป ควรยึดหลักการวิจัยทางสมองมาปรับใช้กับหลักสูตรการเรียนการสอน

2.12 ให้เยาวชน และผู้ประกอบการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมและการแก้ปัญหาทั้งในโรงเรียน ครอบครัว และชุมชน

2.13 เปิดโอกาสให้เด็กระบาย หรือร้องทุกข์ภายในโรงเรียนหรือ ให้ระบายความเครียดได้

2.14 อบรมครูด้านจิตวิทยาเด็ก พัฒนาสติปัญญา

2.15 มีครูที่ปรึกษาที่รู้และเข้าใจจิตวิทยาดี ใจดี เด็กสามารถเข้าหาได้ง่าย

2.16 สอนวิชาการเตรียมตัวเป็นพ่อแม่ การมีครอบครัว ในระดับ ป.6 มัธยม
ปีที่ 3 มัธยมปีที่ 6

3. ระดับ สังคม / ชุมชน

3.1 ปัจจุบันในต่างประเทศจะใช้การสร้างประสบการณ์ และปลูกฝังความคิด
ทางบวก (Positive Youth Development) คือการส่งเสริมให้เยาวชนมีความรู้สึกรู้ว่าเป็นคนมีคุณค่า
มีความสามารถ มีศักยภาพ เป็นที่รัก ที่ห่วงใย ต้องการ มีความผูกพัน ของคนรอบ ๆ ข้าง จะทำให้เขา
ห่างไกลจากอาชญากรรม พฤติกรรมเสี่ยง ความรุนแรง และยาเสพติด เช่น ใช้เวลาทำงานกับชุมชน
จะมีพัฒนาการที่ดี ไม่มีพฤติกรรมเสี่ยง ซึ่งกิจกรรมนี้ได้หลากหลายโดยเริ่มจากผู้นำท้องถิ่นและ
ตัวแทนเยาวชนและผู้ร่วมงานและเพื่อนบ้าน ตั้งชมรมเยาวชนทำกิจกรรมทุกวันอาทิตย์หรือทุกเย็น
หลังเลิกเรียน เช่น ต่อด้านยาเสพติด รุ่นพี่สอนรุ่นน้อง ไม่ว่าด้านชมรมกีฬา ดนตรี วิชาการ ร่วมกัน
ดูแลสิ่งแวดล้อมในชุมชน เป็นยามประจำชุมชน ซึ่งควรมีกิจกรรมที่ทำให้เกิดความสัมพันธที่ดีและ
ร่วมมือกันระหว่างเยาวชนและผู้ใหญ่ แต่ไม่ใช่ทำให้เขาคิดว่าใช้แรงงานเด็กฝ่ายเดียว

3.2 สื่อพยายาม ยกย่องเยาวชนที่ทำดีหรือมีงานหลังข่าวควรเป็นแบบอย่างที่ดี
สำหรับเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงและก่อความเดือดร้อน เราควรจะให้ นักจิตวิทยา ศึกษาถึงสาเหตุแห่ง
พฤติกรรมเสี่ยงอันนั้นแล้วแก้ไข และนำเข้าหลักสูตรกล่อมเกลาคิดใจอาจต้องใช้เวลาและส่วนงานที่
อบรมต้องเหมาะสมและเคยได้ผล ไม่ใช่ไปเฉพาะค่ายทหารแต่ควรให้ผู้นำศาสนามาร่วมแก้ปัญหา

6. ประเภทของพฤติกรรมไม่เหมาะสม

นักจิตวิทยาการศึกษา ได้แบ่งเด็กที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. เด็กที่มีปัญหาทางการปรับตัวทางสังคมคือเด็กที่ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน
หรือคนอื่นได้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ราชบัณฑิตยสถาน (2532) ได้ให้ความหมายของการปรับตัวทาง
สังคมว่า หมายถึง การที่บุคคลปรับตัว ให้เข้ากับผู้อื่นได้

2. เด็กที่มีปัญหาการปรับตัวทางอารมณ์ คือ เด็กที่มีการปรับตัวไม่ได้ดีในส่วนที่
เกี่ยวข้องกับตนเอง อาจเนื่องมาจากสภาพทางร่างกาย สติปัญญา และมีสภาพความกดดันทาง
ครอบครัวและสังคม

3. เด็กที่มีปัญหาทางสังคม (Socially Maladjusted Child) เด็กที่มีปัญหาการ
ปรับตัวทางสังคมเป็นเด็กที่ไม่ให้ความร่วมมือกับกลุ่มมักทำผิดระเบียบเกณฑ์ มีความคิดเห็นขัดแย้ง
ต่อต้านและไม่ยอมรับความคิดเห็นและค่านิยมของผู้อื่น ขาดความรับผิดชอบมักถือตนเองเป็นใหญ่
เด็กที่มีปัญหาการปรับตัวทางสังคมแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

3.1 เด็กที่ได้รับการอบรมครึ่ง ๆ กลาง ๆ (Sim i- Socialized Child)

เด็กประเภทนี้จะปรับตัวได้ดีเฉพาะกับคนในครอบครัวและกลุ่มเพื่อน แต่จะก้าวร้าวต่อคนแปลกหน้า
เด็กประเภทนี้มาจากครอบครัวที่เข้มงวดกดขี่เกินไปหรืออาจจะได้รับทัศนคติจากพ่อแม่ให้เกลียด

ซึ่งคนนอกกลุ่ม เมื่อมาอยู่ในโรงเรียนก็เกลียดชังเพื่อน รู้สึกต่อต้านและก้าวร้าวต่อทุกคนนอกจากพ่อแม่ พี่ น้อง

3.2 เด็กที่ได้รับการอบรมต่ำ (Children Arrested at a Primitive Level of Socialization) เป็นเด็กที่ขาดการอบรมทางครอบครัว เพราะสภาพทางเศรษฐกิจ และสภาพจิตใจของพ่อแม่ พ่อแม่จึงไม่มีเวลาอบรมให้คำแนะนำเท่าที่ควร เด็กต้องช่วยตัวเองโดยต้องใช้ไหวพริบและความสามารถเอาตัวรอดในสังคม จึงขาดระเบียบกฎเกณฑ์ในการดำรงชีพ

3.3 เด็กที่ยากต่อการอบรมขัดเลา (Children Lacking Capacity to Socialize) เด็กที่มีปัญหาการปรับตัวทางสังคมร้ายแรงมาก เพราะเด็กขาดความสามารถในการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของสังคม เด็กจะไม่รู้ตนเองและความต้องการของคนอื่น มักจะไม่ให้ความร่วมมือ เพราะเด็กมาจากครอบครัวที่ขาดความรักและได้รับความเกลียดชังของพ่อแม่ เด็กได้รับการทอดทิ้งให้ต่อสู้กับโลกตามลำพัง เด็กได้รับความคับแค้นใจ วิตกกังวลอยู่เสมอจนทำให้เกิดความขาดชินชีวิตไร้ความหมายไม่สามารถรับรู้อะไรได้ เด็กจะไม่สนใจสิ่งรอบ ๆ ข้างจึงขาดความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้พิจารณาพฤติกรรมไม่เหมาะสมที่เป็นปัญหาต่อนักเรียนจัดเป็น 4 ประเภทดังนี้

1. หลบหนีการเรียน

พยอม อิงคตานุวัฒน์ (2533) กล่าวว่าพฤติกรรมการหนีเรียนคือ นักเรียนจะออกจากบ้านไปตามเวลาที่เคยไปโรงเรียนตามปกติ แต่ไปไม่ถึงโรงเรียน เด็กจะใช้ช่วงระยะเวลาที่ควรอยู่โรงเรียนไปเที่ยวเตร่ตามความพอใจ เช่น สานสารธารณะ สถานที่เล่นเกมต่าง ๆ เป็นต้น การหนีโรงเรียนจะหนีไปตามลำพังคนเดียวหรือไปเป็นกลุ่มเกินกว่าสองคนจากโรงเรียนเดียวกัน แต่ถึงแม้จะหนีไปตามลำพังคนเดียวก็จะเจอพวกหนีเรียนด้วยกันที่มาจากโรงเรียนอื่น ๆ เด็กหนีโรงเรียนจะมีพฤติกรรมการหนีเรียนอยู่ 2 แบบ คือ

แบบที่ 1 ออกจากบ้านและกลับบ้านตรงเวลา พ่อแม่ไม่มีโอกาสรู้ว่าลูกหนีโรงเรียน ถ้าโรงเรียนไม่เข้มงวดกับการไปโรงเรียนสม่ำเสมอของนักเรียนบางคนหนีเป็นเดือน ๆ พ่อแม่มักรู้เมื่อมีเหตุร้ายเกิดขึ้น แบบนี้รวมไปถึงนักเรียนที่ออกจากบ้านและกลับบ้านตรงเวลาแต่ชอบหลบเลี่ยงการเข้าเรียนเป็นบางโอกาส

แบบที่ 2 หนีโรงเรียนแล้วไม่กลับบ้าน ระยะแรกจะไม่กลับหนึ่งถึงสองคืน ซึ่งต่อไปจะไม่กลับหลาย ๆ คืน

ประสาร ทิพย์ธารา (2538) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับเด็กหนีเรียนว่า หมายถึงเด็กที่มีสภาพเป็นนักเรียนแต่ไม่ไปโรงเรียนโดยปราศจากเหตุผลที่ชอบและไม่ได้รับความยินยอมจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง การหนีเรียนเป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อความต้องการของชุมชนจึงจัดอยู่ในกลุ่มเด็ก

เกรประเภทหนึ่ง โดยได้กล่าวถึงการไม่ยอมมาโรงเรียนของเด็ก คือ เด็กไม่ได้อยู่ที่บ้านถือได้ว่าเป็นเด็กหนีเรียน ซึ่งเด็กอยู่ที่บ้านโดยมีเหตุผล 2 ประการ คือ

1. เด็กไม่เต็มใจไปโรงเรียนหรือปฏิเสธโรงเรียนเนื่องมาจากเด็กกลัว

การเดินทาง กลัวโรงเรียน มีความวิตกเรื่องการเรียนรู้ต้องการถอนตัวออกจากสังคม

2. เด็กเก็บตัวอยู่ที่บ้าน ไม่ต้องการพบหน้าใคร มีความไม่มั่นใจตนเอง

กล่าวถึงเด็กหนีโรงเรียนสรุปได้ว่า โดยทั่วไปเด็กหนีเรียนก็เพื่อเรียกร้องความสนใจ แสดงอำนาจหรือแสดงความอ่อนแอของตนเอง การให้การปรึกษาควรกระทำอย่างริบเร่งและจะมีประสิทธิภาพมาก ถ้ามุ่งประเด็นไปที่สาเหตุ รวมทั้งการให้ความรู้แก่พ่อแม่ ครู ตลอดจนผู้บริหารด้วย สำหรับวัยรุ่นที่หนีโรงเรียนนั้น ความซับซ้อนของปัญหามีมากขึ้น ในเด็กที่มีปัญหาส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่มีความขัดแย้งรุนแรง

ปนัดดา เพชรสิงห์ (2530) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมที่เรียกว่าการหนีโรงเรียน คือ การที่เด็กมีสภาพเป็นนักเรียนแต่ไม่ไปโรงเรียนเพื่อเรียนหนังสือโดยปราศจากเหตุผลอันชอบธรรม และไม่ได้ได้รับความยินยอมจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง

วนิช บรรจง (2531) สรุปการหลบหนีการเรียนว่า การหนีเรียนมักเป็นอาการที่เกิดขึ้นจากการที่เด็กได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง มิใช่ความต้องการของเด็กที่จงใจกระทำเพื่อแยกตัวเองออกจากเพื่อน ๆ และครู แต่การกระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรงที่เด็กได้รับดังกล่าวต่างหากที่ทำให้เด็กจำใจต้องหนีโรงเรียน

Neumeyer (หทัยกาญจน์ ผุดวิวัฒน์, 2546 อ้างอิงจาก Neumeyer, 1955) กล่าวว่าในประมวลกฎหมายการศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ค.ศ. 1949 บทที่ 12 ตอนที่ 6834 (The California Education Code : State of California, 1949, Artic12, Section 16834) นิยามศัพท์คำว่า “เด็กหนีเรียน” ไว้ดังนี้คือ เป็นเด็กที่มีอายุตั้งแต่ 8 ปีขึ้นไป และไม่เกิน 15 ปี ซึ่งหยุดเรียนหรือไม่ไปโรงเรียนตั้งแต่ 3 วัน โดยปราศจากเหตุผลอันสมควรก็จะถือว่าเป็นเด็กหนีโรงเรียน จนเรียกได้ว่า ติดเป็นนิสัย นอกจากคำนี้คำว่า “เด็กหนีโรงเรียน” จะไม่ใช่ความหมายในทำนองคำเดียวกับคำว่า “เด็กหนีออกจากบ้าน” แต่จะใช้เพื่ออธิบายพฤติกรรมที่เด็กนักเรียนไม่ไปโรงเรียนไม่ว่าจะมีสาเหตุเนื่องจากการที่เขาไม่สามารถปรับตัวเข้ากับคนอื่น การที่เขาไม่ประสบความสำเร็จที่ไม่ดีเกี่ยวกับโรงเรียนมาก่อน การไปโรงเรียนสายไม่ทันเวลาหรือแม้กระทั่งการหลบหนีโรงเรียนอยู่เป็นประจำ

Robret (หทัยกาญจน์ ผุดวิวัฒน์, 2546 อ้างอิงจาก Robret , 1956) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาเด็กหนีโรงเรียนแล้วพบว่าปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวกับการหนีเรียนของนักเรียนนั้นส่วนใหญ่เนื่องจากปัจจัยสำคัญ 3 ประการ

1. ปัจจัยเกี่ยวกับสถานการณ์ (Situational Factors) พบว่า เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กหนีโรงเรียนมากอันดับรองลงมา เช่น การที่เด็กได้รับความกดดันทางอารมณ์ความเครียดอยากหนีสังคมหรือแม้กระทั่งความเจ็บปวด

2. ปัจจัยที่เกี่ยวกับจิตใจ (Mental Factor) จากการศึกษาพบว่าเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการหนีเรียนมากอันดับรองลงมา เช่น การที่เด็กได้รับความกดดันทางอารมณ์ความเครียดอยากหนีสังคม หรือแม้กระทั่งความเจ็บปวด

3. ปัจจัยเกี่ยวกับสังคม (Social Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการหนีเรียนน้อยที่สุด เช่น การที่เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวต่อต้านสังคม ชอบทะเลาะวิวาท ลักขโมย และกระทำความผิดอื่น ๆ

สาเหตุการหนีโรงเรียน

ศุภาสินี กังวานเนาวรัตน์ (2545) กล่าวว่า สาเหตุของการหนีโรงเรียนมีได้หลายประการ เนื่องมาจากสาเหตุเดียวหรือหลายสาเหตุก็ได้ สาเหตุที่สำคัญ ได้แก่

1. ครอบครัวและทัศนคติของบิดามารดาต่อการศึกษาของบุตร ครอบครัวแตกแยก ครอบครัวขาดความอบอุ่น ขาดความเข้าใจต่อเยาวชน ครอบครัวขาดระเบียบวินัย ครอบครัวที่มีขนาดใหญ่ ครอบครัวที่มีการลงโทษเด็กอย่างรุนแรงเมื่อเด็กกระทำความผิด ครอบครัวยากจน ลักษณะครอบครัวดังกล่าวนี้ล้วนแล้วแต่มีผลต่อบุคลิกภาพและปรับตัวของเยาวชนทั้งสิ้น บิดา มารดาบางรายมีทัศนคติในทางลบต่อโรงเรียน ต่อครู ต่ำหน้าโรงเรียนและครูต่อหน้านักเรียน ให้นักเรียนขาดความเชื่อถือโรงเรียนและครู ในครอบครัวที่มีฐานะยากจน บิดา มารดา มีความคิดว่าเยาวชนจะได้ช่วยเหลือครอบครัว ทำงานบ้าน และทำงานเลี้ยงหาชีพเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าการศึกษา การศึกษาในระดับที่เยาวชนสามารถอ่านออกเขียนได้นั้นเพียงพอสำหรับเขาแล้ว

2. ตัวนักเรียนเองมีความรู้สึกไม่ชอบเรียนบางรายวิชา เนื่องจากตัวเองไม่ถนัด ไม่เข้าใจหรือบางครั้งเรียนไม่ทันเพื่อน เกิดความรู้สึกเบื่อเรียน การมาโรงเรียนสายเกิดความรู้สึกว่าตัวเองมีปมด้อย อันเนื่องมาจากฐานะทางบ้านยากจน หรือปมด้อยทางรูปร่าง หน้าตา เพื่อนล้อเลียนบ่อย ๆ เป็นต้น

3. โรงเรียน นักเรียนมีปัญหาในการปรับตัวต่อระเบียบของโรงเรียนและต่อครูระเบียบกฎเกณฑ์ของโรงเรียนที่ค่อนข้างเก่า มิได้ปรับปรุงแก้ไขให้เข้ากับธรรมชาติและสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงในปัจจุบัน ครูผู้สอนค่อนข้างดุ เข้มงวด ไม่เข้าใจเด็ก วิธีการสอนของครูไม่ดึงดูดความสนใจของเด็กหรือสอนแล้วเด็กไม่รู้เรื่อง เป็นต้น

ราศรี ธรรมนิม (2524) ได้แบ่งสาเหตุของการหนีเรียนไว้ ดังนี้

1. สาเหตุจากโรงเรียน โรงเรียนไม่มีบรรยากาศแห่งความรัก ความอบอุ่น ไม่มีสนามเด็กเล่นและเครื่องเล่น ครูไม่มีจิตวิทยา ไม่เข้าใจเด็ก ฝ่ายปกครองเข้มงวดหรือปล่อยปละ

ละเลยมากเกินไปโรงเรียนมีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย โรงเรียนมีระเบียบวินัยที่เคร่งครัดมากเกินไป จนปฏิบัติได้ยากเมื่อเด็กกระทำผิด มีการทำโทษ เขียนตีหรือประจานกันจนเด็กได้รับความอับอายและ ทนมาโรงเรียนไม่ได้

2. สาเหตุจากครอบครัว พ่อแม่ไม่มีโอกาสเลี้ยงดูซึ่งฝากคนอื่นไว้ทำให้เด็ก ขาดความอบอุ่นสภาพบ้านแตกในครอบครัว พ่อแม่แย่งกัน พ่อตีแม่สู้รา ทะเลาะวิวาททำร้ายกันอยู่ เสมอสภาพบ้านเรือนอยู่ในบริเวณโรงงานอุตสาหกรรม แหล่งสลัม แหล่งเสื่อมโทรมที่เป็นแหล่ง อบายมุข หลายอย่าง เด็กมีระดับสติปัญญาไม่ดี เรียนไม่ทันเพื่อน หรือเรียนซ้ำชั้น เด็กมีสภาพจิตใจ ไม่ปกติ มีความบกพร่องทางร่างกาย เช่น สายตาสั้นเกินไป หูตึง ทำให้ครูสอนไม่ค่อยได้ยิน ฐานะ ยากจน ไม่มีอุปกรณ์การเรียนอย่างเพื่อน ๆ

ปัญหาที่ทำให้เด็กหนีโรงเรียน

ประสาร ทิพย์ธารา (2538) กล่าวถึงปัญหาสำคัญที่ทำให้เด็กหนีโรงเรียน ว่ามีสาเหตุดังนี้คือ

1. ปัญหาครอบครัว ซึ่งแยกแยะออกได้เป็น

1.1 ปัญหาความยากจน โดยเฉพาะพวกที่อยู่ในชนบท หรือแหล่งเสื่อม โทรมซึ่งนอกจากจะยากจนแล้วยังมีบุตรจำนวนมาก ต้องดิ้นรนทำงานเพื่อเลี้ยงชีพและครอบครัวจน ไม่มีเวลาเอาใจใส่ลูก ไม่ว่าจะเป็นการเรียน สุขภาพอนามัย ตลอดจนความรักความอบอุ่นนอกจากนี้ ตัวเด็กก็อาจจะต้องช่วยทำงานหารายได้มาจุนเจือครอบครัวก่อนไปโรงเรียน บางครั้งทำงานจนไป โรงเรียนสาย เลิกเรียนก็ต้องรีบกลับบ้านมาช่วยทำงานบ้านจนค่ำ เช่นนี้เด็กไม่มีเวลาทำการบ้านให้ เสร็จทันส่งวันรุ่งขึ้นก็ไม่กล้าไปโรงเรียนเพราะกลัวจะถูกลงโทษ อุปกรณ์การเรียนไม่พร้อม สิ่งเหล่านี้ บางครั้งทำให้เด็กเกิดปมด้อยหรืออับอายเพื่อนในที่สุดก็ไม่อยากไปโรงเรียน

1.2 ปัญหาบ้านแตก การที่พ่อแม่แย่งกัน แยกแยะกันอยู่หรือ ทะเลาะเบาะแว้งกันทุกวันจนลูก ๆ ไม่อยากอยู่บ้าน ในกรณีที่เด็กอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องมักจะเป็นคน เกือบตัว เกิดความเบื่อหน่ายอยากหนีสังคม ที่ไม่อยากไปโรงเรียนก็อาจเพราะเกิดความอับอายเมื่อถูก เพื่อนถามถึงสภาพทางบ้าน

1.3 พ่อแม่ขาดความเอาใจใส่เด็ก การที่เด็กสนใจไปโรงเรียนหรือไม่ บางครั้งก็อาจเป็นเพราะพ่อแม่บางคนสนับสนุนให้ลูกขาดเรียนก็มี เช่น ไปเล่นการพนันโดยให้เด็กเฝ้า อยู่บ้านหรือบางทีก็นำเด็กไปด้วย ไม่เคยสนใจผลการเรียนของลูก เมื่อเด็กขาดเรียนไปมากจนเคยชิน ในที่สุดก็จะติดเป็นนิสัย

1.4 พ่อแม่ไม่สนใจ มักไม่เห็นความสำคัญการศึกษาของลูกและคิดว่า เด็กไม่เรียนหนังสือก็อยู่ได้ หรือไปเรียนก็ได้ไม่ได้เรียนต่อเพราะไม่มีฐานะพอที่จะส่งเสียได้จึงไม่สนับสนุน ให้ลูกไปโรงเรียน

1.5 พ่อแม่มีอาชีพเร่ร่อน ส่วนมากมีอาชีพรับจ้าง เมื่อไปรับจ้าง

ทำงานที่ได้ก็มักจะอพยพโยกย้ายครอบครัวไปด้วย เมื่อไปอยู่ที่ใหม่ก็ไม่ได้นำลูกไปแจ้งย้ายภูมิลำเนา และแจ้งย้ายโรงเรียนเดิมและไม่ยอมส่งลูกไปโรงเรียน ปลอมให้ลูกอยู่ช่วยทำงานบ้านจนกระทั่งไม่ได้ไปเรียนหนังสือตามเกณฑ์อายุ

2. ปัญหาจากสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมและสังคมที่เด็กอยู่อาศัยที่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาเด็กขาดเรียน เพราะสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีย้อมชกนําให้เด็กเสียได้ เช่นในแหล่งที่มีว่สุมเล่นการพนัน อบายมุขต่าง ๆ สถานเริงรมย์ต่าง ๆ โดยเฉพาะเด็กที่ชอบทำตามกลุ่มเพื่อนก็มักจะเข้าไปมั่วสุมเล่นการพนันหรืออบายมุขเหล่านั้นด้วย จนเห็นว่าเรื่องที่สนุกสนานมากกว่าการไปโรงเรียน ถ้าเด็กที่อยู่อาศัยไม่ค่อยดีมีเด็กที่เรียนหนังสือก็มักชวนกันไปเที่ยวเตร่และประพฤติดนไป ในทางเกรเสียมาก

3. ปัญหาจากโรงเรียน โรงเรียนเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กขาดเรียน เนื่องจากเด็กมาถึงโรงเรียนแล้วไม่ได้รับความอบอุ่นเพียงพอ โรงเรียนไม่จัดบริการหรือชักจูงเด็กให้รู้สึกอยากมาเรียน ปัญหานี้สรุปได้ดังนี้

3.1 ปัญหาการจัดโรงเรียน โรงเรียนกวดขันระเบียบวินัยมากเกินไป เช่น เครื่องแบบของนักเรียน บางแห่งก็เน้นเรื่องระเบียบเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำให้เด็กเกิดความรำคาญและรู้สึกเบื่อที่จะมาโรงเรียน หรือโรงเรียนจัดกิจกรรมสำหรับเด็กไว้มากเกินไป หรือน้อยเกินไปไม่เหมาะสมกับความต้องการ ดังนั้นหากโรงเรียนไม่สามารถจัดกิจกรรมเหล่านี้ได้จะทำให้เด็กเบื่อโรงเรียนและหนีโรงเรียนได้ สถานที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ในย่านชุมชนแออัดอากาศไม่ดี หรือบริเวณคับแคบห่างไกลชุมชน ตั้งอยู่ในย่านที่ไม่ถูกต้องตามหลักสุขศาสตร์ อยู่ใกล้สถานเริงรมย์ต่าง ๆ โรงเรียนไม่ได้ปลูกฝังค่านิยมด้านศีลธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก มุ่งให้ความรู้ด้านวิชาการเพียงอย่างเดียว ทำให้เด็กไม่สามารถพิจารณาได้ว่าสิ่งใดถูกต้อง ควรกระทำหรือไม่ควรกระทำอย่างไร เด็กจึงมีโอกาที่จะประพฤติดิได้ง่าย เด็กจะไม่รักโรงเรียน ขาดเรียนและหนีเรียนไปในที่สุด

3.2 ปัญหาจากครู ครูไม่เข้าใจว่าเด็กแต่ละวัยจะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างจริงจังไม่อาจเป็นที่พึ่งหรือที่ปรึกษาของเด็กได้ เมื่อเด็กไม่เข้าใจครูก็จะทำตัวห่างเหินจากครูไป ซึ่งเป็นสาเหตุที่เด็กขาดเรียนได้เช่นเดียวกัน จำนวนของครูไม่เพียงพอกับนักเรียนบางชั้นก็ไม่มีครูสอนประจำทำให้เด็กคิดว่าการมาโรงเรียนหรือไม่มาก็ไม่เท่ากัน คือไม่ได้เรียนหนังสือปัญหาครูเตรียมการสอนไม่ดี ไม่พยายามจัดบทเรียนให้เด็กเกิดความสนุกสนานในการเรียน ไม่ปรับปรุงความรู้ให้ทันสมัย ทำให้เด็กเบื่อหน่ายต่อการเรียนได้ง่าย ครูไม่สนใจหรือติดตามดูว่าเด็กในชั้นเรียนของตนขาดเรียนหรือไม่ ทำให้เด็กคิดว่าถ้าหนีเรียนไปครูคงไม่ทราบ ครูดูต่ำเกินไป ไม่มีความเมตตากรุณาและขาดความเห็นอกเห็นใจเด็ก ทำให้เด็กกระแวงอยู่ตลอดเวลา กลัวการลงโทษ มาเรียนด้วยความกังวลใจ

วิธีการลงโทษแบบพรวดเพื่อก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่มาโรงเรียน ครูไม่ให้ความเป็นธรรมแก่เด็กเสมอหน้ากัน เลือกที่รักมักที่ชัง เด็กจะเกิดความเกรงใจในตัวครู เกิดปมด้อยว่าครูไม่รัก ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กบางคนเกลียดครู เกลียดโรงเรียน ขาดเรียนไปในที่สุด ครูขาดการติดต่อประสานงานกับผู้ปกครอง เด็กบางคนหนีเรียนไปเที่ยวเพราะเพื่อนชักชวน ทางบ้านก็คิดว่ามาโรงเรียน ทางโรงเรียนก็จะคิดว่าเด็กอยู่ที่บ้าน

3.3 ปัญหาอื่น ๆ ที่มีผลต่อการขาดเรียนปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งไม่เอื้อต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของเด็ก เมื่อได้รับความรู้ไปจากโรงเรียนแต่ไม่สามารถนำไปประกอบอาชีพได้เด็กก็อาจจะเบื่อหน่ายการเรียนได้ปัญหาเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณ ส่วนใหญ่เพื่อการก่อสร้างอาคารเรียนจนไม่สามารถบริการด้านอื่น ๆ ให้เด็กได้อย่างเต็มที่ ทำให้เด็กขาดอุปกรณ์การเรียนการสอนเครื่องเล่นที่ช่วยดึงดูดความสนใจไม่让孩子ออกจากโรงเรียน

3.4 ปัญหาจากตัวเด็ก

3.4.1 ปัญหาทางพฤติกรรมที่ผิดปกติ เนื่องจากมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ ซึ่งมีผลทำให้เด็กคนนั้นเกิดความกังวลใจเข้ากับกลุ่มไม่ได้

3.4.2 ความผิดปกติที่คุกคามชั่วคราว หรือความกดดันอันเกิดจากสิ่งแวดล้อมที่มีมากจนเกินไปจนทำให้เด็กปรับตัวไม่ทัน

3.4.3 ความผิดปกติที่เกิดจากความประพฤติกหรือการกระทำหรือความขัดแย้งที่เกิดเนื่องจากการกระทำในสิ่งที่ขัดต่อสังคม ก้าวร้าว เก็บตัวเงียบ เสพยาเสพติด

3.4.4 ความผิดปกติเนื่องจากระบบประสาท ซึ่งแสดงอยู่ในรูปของความวิตกกังวล ความยุ่งยากใจ ทุกข์ใจ ไม่สบายใจ หรือเกิดความหวาดกลัวที่จะไปโรงเรียน

3.4.5 ความปกติเนื่องจากสาเหตุทางจิตใจ อาจเป็นเพราะได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างรุนแรง ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของเด็ก

3.4.6 ความผิดปกติเนื่องจากสมองพิการ ปัญญาอ่อนเกิดความบกพร่องทางการรับรู้ ทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในเรื่องต่าง ๆ

3.5 ปัญหาสุขภาพ โรคประจำตัวเด็กอันเป็นสาเหตุให้ไปโรงเรียนไม่ได้ เช่น เจ็บป่วยเรื้อรังหรือแม้กระทั่งความเจ็บป่วยทั่วไป เช่น ปวดศีรษะ โรคกระเพาะ ปวดฟัน ความพิการทางร่างกาย เช่น สายตาสั้น ตาบอดสี หูตึง ซึ่งอาการเหล่านี้เมื่อเด็กไปโรงเรียนก็มักถูกเพื่อนล้อเลียน เกิดปมด้อยและเข้ากับเพื่อนไม่ค่อยได้ ทำให้ไม่อยากไปโรงเรียนความผิดปกติเนื่องจากต่อมต่าง ๆ ในร่างกายทำงานบกพร่อง ซึ่งทำให้เด็กเจริญเติบโตไม่เต็มที่ สมองเฉื่อยชา ความจำเสื่อม นอกจากเด็กจะเกิดความคับข้องใจแล้ว เด็กที่เข้าสังคมไม่ได้และกลัวเพื่อนล้อเลียนก็มักจะไม่ว่างไปโรงเรียน ปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กขาดเรียน หนีเรียน ปัญหาจากเพื่อน ถ้าคบเพื่อนที่ดีก็จะชัก

ไปในทางที่ถูกที่ควร แต่ถ้าคบเพื่อนที่ไม่ดีก็มีแต่จะชักนำเพื่อนให้หนีเรียน เพื่อนชวนไปเที่ยวเตร่ โดยเฉพาะเพื่อนที่เป็นเด็กเกเรมักจะนำไปสู่อบายมุขทั้งหลายได้ง่ายและเมื่อกระทำความผิดขึ้นจนโรงเรียนภาคทัณฑ์ไปแล้วเช่นนี้ เด็กมักจะไม่อยากไปโรงเรียนอีกต่อไป

ภิกขุ ปัญญานันทะ (2528) กล่าวถึงมูลเหตุที่ทำให้เด็กหนีโรงเรียนไว้ดังนี้

1. ครอบครัวไม่ปลูกฝังให้เด็กรักการเรียนและไม่อยากไปเรียนหนังสือ
2. สถานที่เรียนไม่ดี บังคับเด็กเข้มงวดเกินไป ครูสอนไม่ดี เด็กไม่เข้าใจ บางโรงเรียนจะมีเด็กเกเรที่โตแล้วชอบรังแกเด็กเล็ก
3. การเรียนของเด็กอ่อน เรียนไม่ทันเพื่อน ทำให้เด็กอับอายไม่อยากไปเรียน
4. หลักสูตรการเรียนการสอนไม่เหมาะสมกับวัยของเด็ก บางทีเด็กต้องใช้ความคิดมากเกินไปจนรู้สึกเบื่อหน่ายการเรียนได้
5. เด็กไปคบสมาคมกับเด็กเกเรและชักจูงกันไปเที่ยวในที่ต่าง ๆ
6. เด็กเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัว เช่น ได้เงินไปโรงเรียนไม่พอใช้จ่าย เครื่องแต่งตัวเก่าหรือขาดไม่เหมือนของคนอื่น บางคนเกิดจากการพ่อแม่รักลูกไม่เท่ากัน

จรรยา วัฒนโสภณ (2545) กล่าวถึงการที่เด็กไม่อยากไปเรียนนั้นย่อมมีสาเหตุที่แน่นอนและสาเหตุของเด็กแต่ละคนอาจแตกต่างกันได้สรุปได้ ดังนี้

1. ในเด็กเล็ก
 - 1.1 ทางด้านการเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่ปกป้องช่วยเหลือจนเกินไปเด็กมีเงื่อนไขต่อตรงกับผู้ใหญ่ เนื่องจากผู้ใหญ่ชี้ช่อง ล่อ ดลสินบน จึงตัดสินใจว่าต้องมีเงื่อนไข
 - 1.2 สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน เพื่อน ครู เด็กอาจถูกเพื่อนแหย่หรือล้อเลียน รังแก ข่มขู่กลั่นแกล้ง เด็กที่มาจากครอบครัวต่าง ๆ กัน การสื่อสารจะต่างกัน
 - 1.3 ความไม่พร้อม การพัฒนาการช้ากว่าวัยเดียวกันในโรงเรียน
2. ในเด็กโต ส่วนมากเคยไปโรงเรียนตามปกติแล้วอยู่ ๆ เกิดความไม่อยากไปโรงเรียนหลักเลียงหลายวิธีจนเป็นปัญหาการกลัวโรงเรียนสาเหตุมาจาก
 - 2.1 การเรียน บทเรียนที่ยากขึ้นระดับความสามารถต่ำ อาจจะเป็นปัญหาค่อนข้างน้อยพอเรียนในชั้นเรียนต้น ๆ แต่เมื่อเรียนสูงขึ้นกลัวสอบตก กลัวถูกเรียกให้ยืนตอบคำถามหรือทำการบ้านไม่ได้ และอาจเคยถูกลงโทษเพราะการเรียนไม่ดีต้องซ่อมหลายวิชา
 - 2.2 ถูกเพื่อนแกล้งหรือเข้ากับเพื่อนไม่ได้ อาจมีกรณีพิพาทกันจนถูกเพื่อนแยกกลุ่ม เป็นต้น

2.3 อาจถูกลงโทษหรือเพ่งเล็งในการกระทำผิดกฎและระเบียบต่าง ๆ

เช่น แต่งตัวไม่ถูกระเบียบในโรงเรียน ผมยว ฯลฯ

2. เด็กก้าวร้าวหรือเกร

ก้าวร้าว เกร หมายถึง พฤติกรรมที่ทำให้คนอื่นไม่พอใจ เจ็บปวดทางร่างกาย หรือจิตใจเป็นพฤติกรรมทำให้สิ่งของเสียหาย พฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมทางวาจาที่มีระดับความรุนแรงต่างกันแต่บางครั้งมีความรุนแรงไม่ผิดกฎหมาย (นิภาพร พลหงส์, 2546) มักเป็นเด็กที่ชอบรังแกผู้อื่น แกล้งเพื่อนให้ได้รับความเจ็บปวดและเดือดร้อนรำคาญ ชอบทำลายความสงบของห้องเรียน มีพฤติกรรมก่อวณชั้นเรียน มักมีนิสัยหยาบคาย เป็นพฤติกรรมการปรับตัวทางสังคมที่เป็นปัญหา

ละเมียด ลิ้มอักษร (2518) ได้แยกประเภทเด็กก้าวร้าว เกรเป็น 3 ประเภท

1. เด็กที่ชอบรังแก มักชอบรังแกเด็กที่เล็กกว่าและอ่อนแอกว่า เช่น ล้อเลียน แย้งเหย แหย่ของ ช่มชู่ บังคับเพื่อความสนุก
2. เด็กที่ชอบเห็นผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด เช่น แกล้งดึงผมเหยียบเท้า ผลัก เขกหัว ตบหน้า

3. เด็กที่ชอบทำให้ผู้อื่นได้รับความอับอาย เช่น พูดถึงปมด้อยของผู้อื่น
เด็กก้าวร้าวชอบรังแกเด็กที่เล็กกว่า อาการที่แสดงออกโดยทั่วไปมีดังนี้ เช่น

1. พูดจาหยาบคาย อวดดี ชอบตอบโต้
2. ตำหนิดเตียน และกล่าวขู่โทษผู้อื่น
3. รังแกผู้อื่น เช่น แย้งของจากเพื่อน
4. ต่อสู้ ทูบตี ตบหน้า เขกหัวเพื่อนในชั้นเรียน
5. ก่อการทะเลาะวิวาท ขว้างปาผู้อื่นให้เจ็บตัว
6. พูดขัดจังหวะเวลาครูสอน หรือตำครูเมื่อไม่พอใจ
7. ทำลายสิ่งของ เช่น ฉีกสมุด ขว้างปาสิ่งของให้เสียหาย

สาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวหรือเกร

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารของนักวิชาการหลายท่าน (พิชรา พุ่มพชาติ, 2541; ศิริไชย หงษ์สงวนศรี และนางพางา ลิ้มสุวรรณ, 2548) ที่ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กก้าวร้าวและแนวทางแก้ไขโดยทั่วไป และผู้วิจัยพอสรุปได้ ดังนี้

1. เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการและเกลียดชัง ทอดทิ้งจนทำให้เด็กรู้สึก ว่าเหว โดดเดี่ยวและน้อยเนื้อต่ำใจ คับข้องใจ ในที่สุดก็รู้สึกแค้นชิงชัง
2. เป็นเด็กที่ได้รับการกลั่นแกล้ง และโดนรังแกมาก่อน
3. ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ และคนข้างเคียง

4. พ่อแม่เข้มงวดกวดขันและเจ้าอารมณ์ ใช้อำนาจข่มขู่มากเกินไปทำให้
เด็กกลัวและเก็บกดอารมณ์นั้นไว้

5. เลียนแบบพฤติกรรมก้าวร้าวของเพื่อนในกลุ่ม

6. เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวพ่อแม่ทะเลาะวิวาทกันบ่อย

7. ครูชอบใช้อำนาจเกินเหตุ และครูไม่ยุติธรรม

8. เกิดจากการรบกวนหรือการต่อสู้อยู่

9. เกิดจากสัญญาณการทำลาย

10. เกิดจากความไม่แน่ใจในเรื่องราวต่าง ๆ เข้าใจเรื่องราวไม่ชัดเจน

จึงเกิดความขัดข้องใจจึงนำไปสู่การก้าวร้าวได้

11. เด็กมีนิสัยขี้ขลาดไม่ใช่นักสู้

12. มีปมด้อยจึงทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสร้างปมเด่น

13. บางรายพ่อแม่รักตามใจและสนับสนุนให้มีพฤติกรรมก้าวร้าวรังแกผู้อื่น

แนวทางในการแก้ไขโดยทั่วไป

1. ให้ความรักความอบอุ่น

2. ไม่ใช้อำนาจในการปกครองชั้นเรียน

3. ชี้แจงเหตุผลเมื่อเด็กกระทำผิด

4. ไม่ให้ความสนใจเมื่อเด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว เกเร

5. เมื่อเด็กมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา คือ หยุดก้าวร้าวรังแกก็ให้แรงเสริมด้วย

วิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1) ให้ความสนใจและการยอมรับ

2) ให้คำชมเชย

3) ให้เป็นผู้นำกลุ่ม

4) ส่งเสริมให้วาดรูป เล่นดนตรี และศิลปะอื่น

5) ให้เล่นกีฬาและกิจกรรมที่เด็กชอบ เช่น เล่นฟุตบอล วิ่งเปี้ยว

6. ถ้าเป็นพฤติกรรมที่รุนแรง คือ ทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดถึงขนาดเลือดตกยางออก
ต้องลงโทษทันที ซึ่งอาจตีมือ ก้น หรือให้ไปอยู่ในห้องแยกตัวซึ่งไม่ได้รับความสนใจจากใครเลย
เด็กที่ซนผิดปกติ (Hyperactivity) ได้แก่ เด็กที่ไม่อยู่นิ่งตลอดเวลาอาการที่แสดงออกดังต่อไปนี้

1) ลุกออกจากที่นั่งในกระโดด

2) วิ่งไปรอบ ๆ ห้องเรียน

3) ทำเสียงดัง เช่น เคาะโต๊ะด้วยมือ เท้า หรือสิ่งของ

4) ขว้างปาสิ่งของ

- 5) ยืนบนโต๊ะหรือเก้าอี้
- 6) ลากโต๊ะหรือเก้าอี้
- 7) ไม่ฟังครูสอนไม่เอาใจใส่งานที่ครูสั่งให้ทำ
- 8) หันหน้าหันหลังและแสดงท่าแปลก ๆ เพื่อให้ครูและเพื่อนสนใจเช่น

เอาเท้าเคาะจังหวะ

สาเหตุ

เกินไป

1. เรียกร้องความสนใจ เพราะขาดความเอาใจใส่จากพ่อแม่ พ่อแม่มีงานมาก
2. ขาดความรักความอบอุ่น
3. พ่อแม่รักตามใจ
4. พ่อแม่ไม่ค่อยอยู่บ้าน
5. ไม่มีเพื่อนเล่น
6. มีความคับข้องใจ เพราะพ่อแม่บังคับมากเกินไป

แนวทางในการแก้ไข

1. ไม่ให้ความสนใจเด็กเมื่อเด็กซุกซน
2. เมื่อเด็กทำสิ่งที่พึงปรารถนาให้คำชม และให้ทำกิจกรรมที่เด็กชอบ
3. หาโอกาสเรียกมาใช้ให้ทำงานอย่างใกล้ชิด
4. ให้ความสนใจแก่พฤติกรรมที่พึงปรารถนา
3. เด็กที่มีพฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน

เด็กที่มีพฤติกรรมรบกวนห้องเรียน หมายถึง สร้างความรำคาญแก่เพื่อนในระดับสูง มีลักษณะของการดื้อดึงอยู่ด้วย เช่น เดินออกนอกห้องโดยไม่ได้รับอนุญาตและมีลักษณะของความก้าวร้าวรวมอยู่ด้วย มักจะใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย ไปกระทบร่างกายของผู้อื่น เช่น สะกิดตี ผลัก เป็นต้น พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนโดยทั่ว ๆ ไปมีดังนี้

1. ตะโกนเสียงดัง
2. ทำเสียงดังโดยการกระแทกของ ทูบโต๊ะ ทำเก้าอี้ลั่น ยกเก้าอี้ทุ่ม
3. เดินออกนอกห้องเรียน
4. เดินไปมารอบ ๆ ห้อง
5. รบกวนการทำงานของเพื่อน โดยการเข้าเหย้าและยื้อยุดฉุดมือเพื่อขัดขวาง

การทำงานของเพื่อน

สาเหตุ

สาเหตุพฤติกรรมก่อกวน ก็คล้ายกับสาเหตุของพฤติกรรมของเด็กที่ซุกซน แต่เด็กที่มีพฤติกรรมก่อกวนทำไปเพื่อเรียกร้องความสนใจ

แนวทางในการแก้ไขโดยทั่วไป

1. ครูไม่ให้ความสนใจแก่พฤติกรรมที่รบกวนห้องเรียนนอกเสียจากว่าเป็นพฤติกรรมที่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนและมีความรุนแรงถึงขั้นบาดเจ็บเท่านั้น
2. เมื่อมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ก็ให้ความสนใจ หรือให้สิ่งของที่เด็กพอใจ
3. อาจฝึกให้เด็กควบคุมตนเองโดยการตั้งเกณฑ์ไว้ว่า ควรจะมีพฤติกรรมก่อกวนได้กี่ครั้งในเวลาที่กำหนด

4. เด็กที่มีการแต่งกายผิดปกติระเบียบวินัย

กรมวิชาการ (2545) ได้อธิบายความหมายของวินัยคือการปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือข้อตกลงเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2546) ได้ให้ความหมายวินัยนักเรียนไว้ ดังนี้ ระเบียบข้อบังคับหรือคำสั่งจากการใช้อำนาจ โดยเมตตาธรรมรวมถึงการให้นักเรียนรู้จักควบคุมปกครองตนเองเห็นพ้องด้วยกับกฎข้อบังคับซึ่งเป็นสิ่งที่อ้างไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความสงบสุขและเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมโรงเรียน

ความสำคัญของการมีวินัย

นักเรียนที่จะส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้นักเรียนเป็นคนดี มีผู้อธิบายความสำคัญของวินัยนักเรียนไว้ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2546) ได้ให้ความสำคัญดังนี้ วินัยเป็นเครื่องมือกล่อมเกล่าฝึกฝนจิตใจและความประพฤติ ให้เยาวชนในโรงเรียนมีบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยที่สมบูรณ์

หลักการส่งเสริมและรักษาวินัยนักเรียน

หลักการในการส่งเสริมวินัยและรักษาวินัย มีผู้ให้หลักการไว้ ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2546) ได้ให้หลักการส่งเสริมและรักษาวินัยนักเรียนไว้ ดังนี้

1. การปฏิบัติตามคำสั่ง ระเบียบข้อบังคับ เกิดจากความเข้าใจเหตุผลของการกระทำตามระเบียบหรือคำสั่งนั้น กล่าวคือ การปฏิบัติตามข้อบังคับนั้นเพราะผู้ปฏิบัติเห็นว่าสิ่งนั้นมีคุณค่าหรือมุ่งให้เกิดวินัยต่อตนเอง
2. คำสั่งหรือระเบียบข้อบังคับนั้น ๆ มีจุดมุ่งหมายในการเสริมสร้างให้นักเรียนเป็นคนมีความประพฤติดี

3. การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยนั้นควรนำเหตุผลหลายด้านมา

ประกอบการพิจารณา

4. วิธีการเสริมสร้างวินัยนักเรียน การเสริมสร้างวินัยนักเรียน

เป็นวิธีการที่จะป้องกันและรักษาวินัยนักเรียนโดยมีวิธีการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2546) ได้อธิบายวิธีการเสริมสร้างวินัยนักเรียนไว้ ดังนี้

- 1) ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในบทเรียนครูปรับปรุงเนื้อหา และวิธีการสอนไม่ให้นักเรียนเบื่อหน่ายจะทำให้วินัยเบาบางลง
- 2) สร้างความรักโรงเรียนให้เกิดในหมู่ให้นักเรียนให้นักเรียนร่วมกัน สร้างชื่อเสียงให้โรงเรียน เช่น การเชียร์กีฬา
- 3) ครูและบุคลากรทางการศึกษากระทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีใน ด้านความสัมพันธ์และความสามัคคี
- 4) ป้องกันและกำจัดสิ่งยั่วยุที่จะทำให้เกิดการทำผิดวินัยทั้งภายใน และภายนอกโรงเรียน
- 5) ให้รางวัลนักเรียนที่กระทำความดี เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีใน โอกาสสำคัญ
- 6) บ้านและโรงเรียนให้ความร่วมมือระหว่างกันในการป้องกันและ กำจัดเหตุแห่งความผิดและร่วมมือการให้ความอบอุ่นและความรักแก่นักเรียน
- 7) ตักเตือนและให้คำแนะนำแก่นักเรียนผู้กระทำผิดด้วยความรัก และเมตตาธรรม
- 8) ส่งเสริมกิจกรรมนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกในด้าน ต่าง ๆ เป็นการทำให้พลังงานเหลือใช้ในตัวเองลดลง

แนวทางในการรักษาวินัยนักเรียน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2546) ได้เสนอแนวทางในการรักษาวินัย ดังนี้

1. ครูและบุคลากรในโรงเรียนควรหมั่นในการอบรมศีลธรรม จรรยา มารยาทแก่นักเรียน เช่น กิจกรรมโฮมรูม กิจกรรมเคารพธงชาติ อบรมทุกวันศุกร์
2. ส่งเสริมสถานักเรียนมีส่วนร่วมในการควบคุมและสอดส่องความประพฤตินักเรียน
3. ส่งเสริมกิจกรรมทางศาสนาและวัฒนธรรมไทยเพื่อให้นักเรียนเข้าใจมี ทักษะและเจตคติและค่านิยมที่ดีในพิธีการทางศาสนา เป็นการกล่อมเกลาและปลูกฝังความรักและ ภูมิใจในพิธีการอันดีงามของศาสนาและมรดกทางสังคมไทย

4. ใช้บทลงโทษกับผู้กระทำผิดควรเป็นวิธีสุดท้าย

5. ปรับปรุงกฎระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของโรงเรียนให้เหมาะสมกับทุก

ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

การรักษาวินัยนักเรียนพอที่จะสรุปได้ ดังนี้ เป็นการปลูกฝัง เจตคติ พฤติกรรม ฝึกฝนจิตใจให้นักเรียนเป็นผู้มีจิตสำนึกที่ดีและมีวินัยต่อตนเอง และสังคมโรงเรียน ยอมรับที่จะปฏิบัติตามกติกาของสังคมตามหน้าที่ของพลเมืองดี เดิบทเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและอยู่ร่วมกับสังคมอย่างมีสุข

5. การวัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

ลักษณะ สรวิวัฒน์ (2548) เสนอว่า การเก็บรวบรวมข้อมูลด้านพฤติกรรม ที่นิยามกันมากวิธีหนึ่งคือการสังเกต (Observation) โดยเครื่องมือที่ใช้คือแบบสังเกตพฤติกรรม การสังเกต หมายถึง การเฝ้าดูพฤติกรรมที่แสดงออกมา ในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ในสถานการณ์ปกติ หรือสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น โดยไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ เพียงแต่เฝ้าดู หรือแอบดูไม่ให้เห็นตัว และพยายามจดจำพฤติกรรมที่เขาแสดงออก ให้เห็นนั้นไว้ แล้วนำมาทำการบันทึกไว้ ซึ่งในการบันทึกการสังเกตจำแนกเป็น 3 แบบคือ

1. แบบพรรณนาความ เป็นการจดบันทึกเรื่องราวเป็นถ้อยคำที่ผู้สังเกตพบเห็น
2. การบันทึกโดยใช้ระเบียบพฤติกรรม เป็นระเบียบที่บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแต่ละคนโดยเฉพาะเป็นครั้งคราว

ขึ้นกับแต่ละคนโดยเฉพาะเป็นครั้งคราว

3. การบันทึกโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า เป็นการบันทึกการสังเกตโดยการประเมินผลของผู้สังเกต เป็นการตัดสินว่าผู้ที่ถูกสังเกตมีคุณลักษณะตามประเด็นที่ต้องการสังเกตมากน้อยเพียงไร สามารถแจกแจงคุณภาพออกมาเป็นตัวเลขหรือคะแนน แล้วนำค่าของตัวเลขนั้นมาอธิบายความหมายของคะแนน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีวัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนโดยวิธีการสังเกต ด้วยการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน แล้วบันทึกผลโดยการจดบันทึกเรื่องราวเป็นถ้อยคำที่สังเกต ซึ่งการบันทึกนี้ตีความจากตัวเลขที่บันทึกในแบบสังเกต คือตัวเลข 0 และตัวเลข 1 การบันทึกทำโดยใส่ตัวเลข 1 หมายถึงพฤติกรรมนั้นเกิด ใส่ตัวเลข 0 หมายถึงพฤติกรรมนั้นไม่เกิด โดยการศึกษาหลักเกณฑ์ รูปแบบ วิธีการสร้างเครื่องมือแบบสังเกต จากเอกสารเรื่องการวิจัยเบื้องต้นของผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย (บุญชม ศรีสะอาด, 2535)

การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

1. ความหมายของการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มของนักจิตวิทยา และ นักการศึกษาหลายท่าน ดังนี้

Sherzer, B. and S.C. Stone (1974) และ อาภา จันทรสกุล (2531) ได้ให้ความหมายของการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม สอดคล้องกันว่าเป็นการให้บริการแก่ผู้มารับบริการตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปในเวลาเดียวกัน โดยกลุ่มมีสมาชิกโดยประมาณ 6 - 12 คน ซึ่งจะทำให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มและสมาชิกในกลุ่มจะมีปฏิสัมพันธ์เชิงจิตวิทยากับผู้ให้

วัชร ทรัพย์มี (2533) กล่าวถึงการให้การปรึกษาแบบกลุ่มว่า เป็นกระบวนการที่บุคคลซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเอง หรือต้องการที่จะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกันมาปรึกษาร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้การปรึกษาร่วมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง เป็นการได้ระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจ ได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเอง ถ้าที่จะเผชิญปัญหา รวมทั้งได้รับฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าผู้อื่นก็มีความรู้สึกขัดแย้งหรือมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับตน หรือผู้อื่นก็เผชิญปัญหา และต้องหาทางแก้ไขปัญหานั้นกันกับตน จึงเกิดมีกำลังใจที่จะหาทางแก้ปัญหาขึ้น

จิราภรณ์ อารยะรังสฤษฎ์ (2539) กล่าวถึงความหมายของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มว่าการให้การปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการที่ผู้ให้จัดขึ้นเพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้มารับบริการขอการปรึกษาซึ่งมีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปมาเข้าร่วมกลุ่มกันโดยมีผู้ให้การปรึกษาซึ่งเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะและบุคลิกภาพที่เหมาะสมในการเป็นผู้นำกลุ่มทำหน้าที่เอื้ออำนวยให้บรรยากาศในกลุ่มมีความอบอุ่น เป็นกันเอง รู้สึกปลอดภัยจนทำให้สมาชิกเกิดความรู้สึกไว้วางใจซึ่งกันและกัน และนำไปสู่การเปิดเผยตนเอง เพื่อช่วยให้สมาชิกได้มีโอกาสสำรวจตนเอง ถ้าเผชิญหน้ากับปัญหา หรือสิ่งที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล ด้วยการทำความเข้าใจและค้นหาวิถีทางในการแก้ไขปัญหา ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น นอกจากนี้ กลุ่มยังช่วยเสริมสร้างให้สมาชิกมีการพัฒนาความสามารถของตนเอง มีแนวทางการปฏิบัติที่เป็นที่ยอมรับของสังคม และรู้จักปรับตัวเพื่อการดำเนินชีวิตที่มีคุณค่าของตนเอง

กาญจนา ไชยพันธุ์ (2541) ให้นิยามว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึงเป็นกระบวนการที่ผู้ให้จัดขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับการปรึกษาที่มีปัญหาลักษณะคล้ายคลึงกันหรือมีความต้องการเหมือนกัน โดยให้บริตั้งแต่ 4 – 8 คน ซึ่งมุ่งให้ผู้รับได้ปรับปรุงตนเอง โดยผู้ให้จะคอยเอื้ออำนวยให้ผู้รับได้มีโอกาส สำรวจตนเอง แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ถ้าเผชิญความจริง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น จริงใจ การยอมรับความไว้วางใจและความเข้าใจซึ่งกันและกัน

รังสรรค์ โฉมยา (2555) ให้นิยามว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นการให้การปรึกษาที่มีผู้มารับบริการมากกว่า 1 คน ขึ้นไป กลุ่มย่อย หรือกลุ่มใหญ่ มุ่งให้ผู้มารับบริการให้การปรึกษาได้เรียนรู้และทำความเข้าใจตนเอง และผู้อื่นเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม มักจะมาด้วยปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างบุคคลภายในกลุ่ม โดยมีหลักการที่สำคัญคือ เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้เรียนรู้และเกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน จนสามารถที่จะแสดงความรู้สึก และระบายปัญหาต่าง ๆ ออกมาโดยอาศัยศักยภาพและความรับผิดชอบของสมาชิกภายในกลุ่ม ความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองของสมาชิกภายในกลุ่ม โดยไม่ได้รู้สึกว่าการบังคับ สมาชิกจะต้องมีการเรียนรู้และทำความเข้าใจวัตถุประสงค์ของการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม แนวทาง วิธีการ และการตั้งเป้าหมาย ทั้งนี้วิธีการแก้ไขปัญหาผู้มารับบริการให้การปรึกษา จะได้จากการเรียนรู้จากปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม การซักถาม การอภิปรายร่วมกัน ซึ่งจะนำไปสู่ข้อสรุปของกลุ่ม

มัลลวีร์ อุดุลฉนวนศิริ (2552) เสนอว่าการให้การปรึกษากลุ่ม คือกระบวนการให้การช่วยเหลือแก่กลุ่มคนที่มีปัญหาในชีวิตที่คล้ายคลึงกัน ผู้ให้การปรึกษาหรือผู้นำกลุ่มจะมุ่งประเด็นของความแตกต่างระหว่างบุคคล และปัญหาของสมาชิก นอกจากนี้สมาชิกในกลุ่มเองก็มีบทบาทในการพยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามแนวทางที่ผู้นำกลุ่มวางไว้ในแต่ละครั้งของการเข้ากลุ่ม ผู้นำกลุ่มมีบทบาทเด่นในการนำ ทั้งนี้เพื่อให้การให้การปรึกษา เกิดประสิทธิภาพ ส่วนจำนวนสมาชิกในการให้การปรึกษากลุ่มที่จะทำให้สมาชิกมีโอกาสสร้างปฏิสัมพันธ์กันได้ทั่วถึงและมีส่วนร่วมในการรับและให้ความช่วยเหลือในกลุ่มได้อย่างเต็มที่ควรอยู่ระหว่าง 5 - 8 คน (มัลลวีร์ อุดุลฉนวนศิริ, 2552 อ้างอิงจาก Jacobs , Masson & Harvill, 1998)

สรุปได้ว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลที่มีปัญหาคือคล้ายคลึงกัน โดยให้มารวมกลุ่มกัน จำนวนของผู้มารับการปรึกษาในกลุ่มมีตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป และมีผู้ให้ร่วมอยู่ด้วย ซึ่งผู้ให้การปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์การให้การปรึกษา มีคุณลักษณะ และบุคลิกภาพเหมาะสมในการเป็นผู้นำ เพื่อเป็นผู้เอื้ออำนวย บรรยากาศในการให้การปรึกษา ให้เป็นไปอย่างอบอุ่น เป็นกันเอง จริงใจ รู้สึกปลอดภัย ซึ่งมุ่งให้สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตนเอง กล้าเผชิญกับปัญหา ยอมรับปัญหาของกันและกัน และมีความไว้วางใจกัน ส่งผลให้สมาชิกยอมเปิดเผยปัญหาของตนที่กำลังประสบอยู่ทำความเข้าใจมูลเหตุของปัญหา กล้าที่จะแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น เพื่อค้นหาวิถีทางแก้ปัญหา และกล้าตัดสินใจเลือกวิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสม ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ภายใต้บรรยากาศที่เป็นมิตร และสมาชิกมีการพัฒนาปรับปรุงตนเอง และเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม

ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดขนาดของกลุ่มในการให้การปรึกษาให้มีจำนวนกลุ่มละคน 8 คน เพื่อความเหมาะสมตามจำนวนประชากรที่เป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านพฤติกรรมที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ซึ่งมีจำนวนคนไม่มากนัก และสอดคล้องกับข้อเสนอและความเห็นของนักจิตวิทยา นักการศึกษา

หลายท่าน เช่น ลักขณา สิริวัฒน์ (2551) เสนอว่า ขนาดของสมาชิกกลุ่มในการจัดการให้การปรึกษาแบบกลุ่มควรอยู่ระหว่าง 6 - 12 คน ทั้งนี้เพื่อความเหมาะสมในการมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างทั่วถึงและทุกคนจะมีบทบาทในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มและ (มัลลวีร์ อุดลวัฒน์ศิริ, 2552) เสนอว่าจำนวนสมาชิกในการให้การปรึกษากลุ่มที่จะทำให้สมาชิกมีโอกาสสร้างปฏิสัมพันธ์กันได้ทั่วถึงและมีส่วนร่วมในการรับและให้ความช่วยเหลือในกลุ่มได้อย่างเต็มที่ ควรอยู่ระหว่าง 5-8 คน ส่วน กาญจนา ไชยพันธุ์ (2541) เสนอว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มเหมาะสมที่จะให้บริดตั้งแต่ 4 – 8 คน ส่วน พนม ลีมาอารีย์ (2548) เสนอว่าขนาดของกลุ่มที่ดีที่สุดจะอยู่ระหว่าง 4 - 8 คน เพราะถ้ากลุ่มมีขนาดใหญ่เกินจำนวน 8 คน การถ้อยแถลงจะค่อย ๆ อ่อนลงจนกระทั่งสมาชิกแทบจะไม่มี ความหมายและแทบจะไม่มี ความสัมพันธ์ต่อกันและกัน กลุ่มทำหน้าที่เสมือนการรวมกลุ่มย่อยหลาย ๆ กลุ่ม และผู้ให้จะมีความยากลำบากในการชักจูงให้สมาชิกแต่ละคนสนใจกลุ่ม แต่ถ้ากลุ่มเป็นกลุ่มขนาดเล็กสมาชิกจะมีโอกาสสื่อความหมายซึ่งกันและกันได้อย่างเต็มที่ แต่ถ้าขนาดของกลุ่มใหญ่ขึ้น สมาชิกจะได้รับประสบการณ์ตรงและมีส่วนร่วมในกลุ่มน้อยมาก สมาชิกจะพัฒนาความสัมพันธ์ที่มีความหมายกับผู้นำ ผู้พูด และผู้แสดงเท่านั้น และสมาชิกจะปฏิบัติหน้าที่เหมือนกับอยู่ในชั้นเรียน และคอยฟังผู้นำมากขึ้น

2. หลักพื้นฐานของการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

กาญจนา ไชยพันธุ์ (2541) เสนอว่าหลักพื้นฐานของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มมี ดังนี้

1. บุคคลย่อมมีสิทธิในความรู้สึกของตนเองอย่างเต็มที่ที่ตนรู้สึก ดังนั้นผู้ให้ควรสนับสนุนให้ผู้รับได้แสดงความรู้สึกของเขาออกมา และให้สมาชิกในกลุ่มเคารพในความรู้สึกและอารมณ์ของผู้อื่น
2. บุคคลในกลุ่มควรพิจารณาว่าจะพัฒนาอะไรเกี่ยวกับตนเอง
3. บุคคลต้องมุ่งที่จะแก้ปัญหาของตนเอง
4. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสถานการณ์เป็นสิ่งสำคัญ มากกว่าตัวสถานการณ์
5. การเปิดประเด็นปัญหาของสมาชิกในกลุ่ม เป็นการช่วยให้มีประสิทธิภาพ โดยไม่มีการปกป้องตนเองหรือป้องกันตนเอง
6. บุคคลสามารถเข้าใจตนเองได้ดี รับผิดชอบต่อตนเองได้และควบคุมตนเองได้
7. บุคคลควรจะได้รับผิดชอบพฤติกรรมของตนเอง ภายใต้บรรยากาศของสิ่งแวดล้อมที่บ้านและโรงเรียนที่ไม่ขู่เข็ญหรือลงโทษ ถ้ามีการขู่เข็ญหรือลงโทษจะทำให้เขาไม่รับฟังผู้อื่น และให้เขาสามารถฟังตนเองได้
8. ในกลุ่มสมาชิกต้องได้ลงมือกระทำ เพื่อจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และการกระทำนั้นต้องได้รับการยอมรับและความเข้าใจจากสมาชิกในกลุ่ม

9. ในการเผชิญปัญหาต้องมีวิธีการแก้ปัญหา ซึ่งมีวิธีเลือกหลายวิธี ผู้ให้ควรช่วยให้สมาชิกได้มองเห็นทางเลือกด้วยตัวเอง

10. สมาชิกในกลุ่มควรมีความมั่นใจสัญญาให้กับตนเอง ในการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ภายใต้งานเสริมแรง

11. สิ่งที่ได้รับในกลุ่มในรูปของประสบการณ์จะช่วยให้สมาชิกนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

12. บุคคลถ้ารู้จักตนเองได้ดีจะลดการป้องกันตนเองจะสามารถยอมรับตนเองและยอมรับการถูกวิพากษ์วิจารณ์จากคนอื่น

พนม ลิ้มอารีย์ (2548) ได้อธิบายหลักพื้นฐานในการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้

1. สมาชิกกลุ่มทุกคนมีสิทธิ์ในความรู้สึกของตน คือความรู้สึกที่ตนรู้สึกจริง ๆ ไม่ต้องปกปิด ซ่อนเร้น ผู้ให้การปรึกษาจะสนับสนุนให้สมาชิกได้แสดงความรู้สึกของตนเองออกมา และให้ทุกคนเคารพในอารมณ์ ความรู้สึกของผู้อื่นด้วย

2. สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนต้องตัดสินใจว่าตนต้องการจะพัฒนาอะไรเกี่ยวกับตนเองด้วยตนเอง

3. สมาชิกแต่ละคนต้องมุ่งแก้ปัญหาให้ตนเอง ไม่ใช่มุ่งแก้ปัญหาให้คนอื่น เพราะการที่สมาชิกมาเข้ากลุ่มก็เพราะต้องการให้ตนเองได้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

4. ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่มความรู้สึกของสมาชิกกลุ่มที่มีต่อสถานการณ์ เป็นจุดที่สำคัญยิ่งกว่าสถานการณ์ เพราะความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้นอาจจะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหาได้

5. การเปิดเผยตนเองของสมาชิกช่วยให้การให้การปรึกษามีประสิทธิภาพ ถ้าสมาชิกกลุ่มไม่มีการป้องกันตนเองก็ย่อมพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้ในบรรยากาศที่มีความไว้วางใจ เชื่อใจ มีความหวังดี มีการยอมรับ และมีความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ

6. สมาชิกกลุ่มจะต้องมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตน นั่นคือยอมรับผลที่จะตามมาจากพฤติกรรมที่ตนได้กระทำลงไป ซึ่งมีผลทำให้สมาชิกฟังฟังคนอื่นน้อยลง

7. การลงมือกระทำเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม ซึ่งมีได้ในบรรยากาศของการยอมรับและความเข้าใจ ดังนั้นผู้ให้การปรึกษาจะต้องพยายามสร้างบรรยากาศของการยอมรับและความเข้าใจให้เกิดขึ้นในกลุ่มและรักษาสถานการณ์อย่างนี้ตลอดไป

8. ในการเผชิญปัญหา แก้ปัญหา มีวิธีการและทางเลือกหลายวิธี ผู้ให้การปรึกษาจะต้องช่วยให้สมาชิกสามารถเลือกแนวทางแก้ปัญหาจากทางเลือกต่าง ๆ ที่ได้มีการนำเสนอในกลุ่มด้วยตนเอง

9. สมาชิกกลุ่มจะต้องมีคำมั่นสัญญาให้กับตนเองในการเปลี่ยนพฤติกรรม หรือเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ดังนั้นการให้แรงเสริมจึงถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ให้การศึกษาจะต้องคำนึงถึงเป็นหลัก

10. ผู้ให้การศึกษาจะต้องกระตุ้นให้สมาชิกกลุ่มได้นำประสบการณ์ใหม่ หรือสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ ๆ ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ดังนั้นประสบการณ์ในกลุ่มจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสมาชิก

11. การที่สมาชิกรู้จักตนเองอย่างลึกซึ้งและยอมรับตนเอง ทำให้มีการป้องกันตนเองน้อยลง และทนต่อคำวิจารณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง

12. สมาชิกกลุ่มจะเกิดความเข้าใจตนเอง มีความรับผิดชอบ และสามารถควบคุมตนเองได้มากขึ้น หลังจากได้เข้าร่วมในการให้การศึกษาแบบกลุ่ม

จากหลักพื้นฐานการให้การศึกษาแบบกลุ่มสรุปได้ ดังนี้คือ ต้องเกิดจากความสมัครใจ เต็มใจของผู้ที่มาขอรับการปรึกษา หรือมาเข้ากลุ่ม การช่วยให้สมาชิกที่มารับการปรึกษาแต่ละคนได้เข้าใจตนเองให้มากขึ้น และเข้าใจว่าคนแต่ละคนนั้นย่อมมีความแตกต่างกันทั้งทางด้านอารมณ์ จิตใจ ความรู้สึกนึกคิด ฉะนั้นผู้ให้การศึกษาจึงควรช่วยให้สมาชิกในกลุ่มเกิดการยอมรับ และเคารพความคิดเห็นของกันและกัน เปิดเผยตนเองเวลาอยู่ในกลุ่ม ยอมรับการถูกวิพากษ์วิจารณ์ และช่วยให้สมาชิกที่มารับการปรึกษาได้เรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ จากสมาชิกภายในกลุ่ม เพื่อนำไปสู่การเลือกวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นไปในทางที่พึงประสงค์ของบุคคลอื่นหรือทางที่ดีขึ้น

3. จุดประสงค์ของการให้การศึกษาแบบกลุ่ม

กาญจนา ไชยพันธุ์ (2541) เสนอว่าในการให้การศึกษาแบบกลุ่มนั้นมีจุดมุ่งหมายที่ก่อให้เกิดผลดีต่อสมาชิกของกลุ่ม ดังนี้

1. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนรู้จักเข้าใจตนเอง มั่นใจในตนเอง และกล้าแสดงออก

2. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนได้พัฒนาการยอมรับตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า และสามารถวางแผนและปฏิบัติตามแผนได้

3. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนพัฒนาวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้งานตามขั้นพัฒนาการของตนเป็นไปอย่างเหมาะสม

4. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนพัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเอง พร้อมทั้งจะเผชิญปัญหา สามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาที่ประสบได้อย่างมีประสิทธิภาพ เข้าใจถึงการที่ผู้อื่นต้องเผชิญปัญหา และหาทางแก้ไขเช่นเดียวกับตนเอง

5. เพื่อให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการ และความรู้สึกของผู้อื่น ยอมรับทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น รู้จักที่จะพัฒนาสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น เกิดการรักใคร่ปรองดองกันในกลุ่ม

6. เพื่อปรับปรุงตนเอง รับรู้และแก้ไขความคับข้องใจทั้งที่อยู่ในใจของตนเอง และที่เกี่ยวกับบุคคลอื่น พร้อมทั้งตระหนักในบทบาทความรับผิดชอบของตนเองในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และไม่ได้มุ่งหวังว่าตนจะต้องดีไปหมดทุกด้าน

7. เพื่อให้สมาชิกของกลุ่มได้มีโอกาสตัดสินใจหาวิธีการแก้ปัญหาที่ไม่ได้อยู่เพียงวิธีเดียว

8. เพื่อให้สมาชิกของกลุ่มไวต่อความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น
Corey, G (1981) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มไว้ ดังนี้

1. เพื่อให้สมาชิกรู้จัก เข้าใจตนเอง และค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน
2. เพื่อให้สมาชิกรู้จักการเรียนรู้ที่จะไว้วางใจตนเอง และผู้อื่น
3. เพื่อยอมรับตนเอง มั่นใจในตนเอง นำสู่ทัศนคติใหม่ต่อตนเอง
4. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการหาแนวทางแก้ไขปัญหา และหาแนวทางลดความขัดแย้งภายในตนเอง
5. เพื่อเพิ่มความสามารถในการนำตนเอง การพึ่งพาตนเอง ความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมที่อยู่
6. เพื่อรับรู้การตัดสินใจเลือกของตน และรู้จักเลือกอย่างฉลาด
7. เพื่อกำหนดแบบแผนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้
8. เพื่อเรียนรู้ทักษะ ทางสังคม ขณะเข้ากลุ่ม นอกจากนี้ยังมีความไว ในการรับรู้ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น
9. เพื่อเรียนรู้ที่จะเผชิญหน้า วิธีการโต้แย้งกับผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมาด้วยความจริงใจ มีท่าทีเอื้ออาทรและห่วงใย
10. เพื่อเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของตน ไม่ขึ้นกับความคาดหวังของผู้อื่น
11. เพื่อให้เห็นค่านิยมของตนเอง และเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนไปตามครรลองของค่านิยมนั้น

สรุปได้ว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มมีจุดประสงค์ เพื่อช่วยให้สมาชิกในกลุ่มได้มีโอกาส พบปะเพื่อนที่มีปัญหาเหมือนหรือคล้ายกับตนเอง ซึ่งมุ่งให้สมาชิกในกลุ่มได้ตระหนักและเข้าใจถึงปัญหาของตนเองไม่ได้ประสบปัญหาอยู่เพียงลำพังคนเดียว ยังมีบุคคลอื่นที่มีปัญหาเช่น

ตัวเรา เราต้องกล้าเผชิญกับปัญหาและพร้อมที่จะแก้ปัญหาให้ผ่านไปให้ได้ ทำให้สมาชิกในกลุ่มเกิดความมั่นใจและกล้าแสดงออกมากขึ้น ได้มีโอกาสพัฒนาความรู้สึกและความคิดของตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่นได้ สามารถตัดสินใจเลือกแนวทางในการแก้ปัญหาที่เหมาะสมจากการรับฟังและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของสมาชิกผู้อื่นรับรู้ถึงการมีคุณค่าในตนเอง และสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น อันที่จะนำไปสู่ประโยชน์ต่อตนเอง ในการปรับปรุงคุณลักษณะและบุคลิกภาพ ต่อไปในอนาคต

4. ขั้นตอนในการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

มีนักวิชาการได้เสนอขั้นตอนการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้

จิราภรณ์ อารยะรังสฤษฎ์ (2539) เสนอว่าเมื่อผู้นำกลุ่ม หรือผู้ให้การปรึกษาได้พิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อวางแผนจัดตั้งกลุ่มแล้ว จะต้องกำหนดกระบวนการและขั้นตอนในการให้การปรึกษาให้เหมาะสม เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม กระบวนการกลุ่มได้รับอิทธิพลจากการพัฒนาเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการให้การปรึกษา และกิจกรรมที่นำมาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อเอื้ออำนวยต่อความเคลื่อนไหวของกลุ่มด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วแต่ละขั้นตอนของกระบวนการกลุ่มก็พัฒนามาจากการดำเนินงานของผู้นำกลุ่มเป็นพื้นฐาน เพื่อให้ความเคลื่อนไหวของกลุ่มดำเนินไปตามขั้นตอน และบรรลุเป้าหมายของการเข้ากลุ่ม ทั้งของสมาชิกแต่ละคนและของกลุ่มโดยรวม ขั้นตอนช่วงแรกจึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญของขั้นตอนอื่น ๆ และผู้นำกลุ่มก็เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนากลุ่มในขั้นแรก ๆ

Trotzer (จิราภรณ์ อารยะรังสฤษฎ์ ,2539 อ้างอิงจาก Trotzer,1989) ได้แบ่งขั้นตอนของกระบวนการกลุ่มไว้ทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นสร้างความมั่นคงปลอดภัยภายในกลุ่ม (The Security Stage) Trotzer ได้เสนอแนวทางที่ผู้นำกลุ่มควรปฏิบัติในขั้นสร้างความมั่นคง ปลอดภัยภายในกลุ่มไว้ 4 ประการ ดังต่อไปนี้ คือ

1.1 สร้างความคุ้นเคยให้เกิดขึ้นภายในกลุ่ม (Getting Acquainted)

วัตถุประสงค์ของการสร้างความคุ้นเคย คือ เพื่อช่วยให้สมาชิกกลุ่มสามารถสร้างความสัมพันธ์ในขั้นเริ่มต้นกับสมาชิกกลุ่มคนอื่น ๆ ได้ เนื่องจากสมาชิกกลุ่มที่มาเข้ากลุ่มครั้งแรกนั้นยังไม่รู้จักซึ่งกันและกัน การสร้างความคุ้นเคยจึงเป็นการทำลายกำแพงน้ำแข็งที่กั้นระหว่างบุคคลให้หมดไป และเป็นการเตรียมสมาชิกให้ก้าวเข้าไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกด้วยกันและกับผู้นำกลุ่มด้วย นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยให้ความลังเล ความสงสัยเคลือบแคลงต่อปฏิกิริยาที่ตอบสนองซึ่งกันและกันภายในกลุ่มให้ลดน้อยลงไปด้วย การสร้างความคุ้นเคยจึงเป็นงานที่สำคัญในการสร้างความมั่นคงปลอดภัยสำหรับการพัฒนาความสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

1.2 วิธีการอุ่นเครื่อง (Interpersonal Warm – up) วิธีการนี้จะเกี่ยวเนื่องกับช่วงเวลาของการเริ่มต้นกลุ่มในแต่ละครั้ง สมาชิกกลุ่มมีความต้องการ “การอุ่นเครื่อง” ซึ่งกันและกัน เนื่องจากเขาต้องการเวลาสำหรับรวบรวมความตั้งใจในการเคลื่อนย้ายจากการดำเนินชีวิตภายนอกกลุ่มของเขามาสู่ประสบการณ์ภายในกลุ่ม การอุ่นเครื่องระหว่างบุคคลภายในกลุ่มจะเอื้ออำนวยให้สมาชิกกลุ่มมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม โดยไม่รีบร้อนจนก่อให้เกิดความเครียดและช่วยให้ปัญหาการดำเนินการกลุ่มเร็วเกินไปลดลงได้ วิธีการอุ่นเครื่องที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้สมาชิกสามารถจัดการกับตนเองและกลุ่มด้วยความมั่นใจ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของการพัฒนาความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยภายในกลุ่ม

1.3 การตั้งกฎเกณฑ์พื้นฐานของการเข้ากลุ่ม (Setting Boundaries) ขอบเขตหรือกฎพื้นฐานของการเข้ากลุ่มจะช่วยเสริมความมั่นใจในหน้าที่ และบทบาทของสมาชิกกลุ่ม การมีขอบเขตที่กลุ่มจะต้องปฏิบัติร่วมกันจะช่วยให้สมาชิกกลุ่มรู้ว่าเขาถูกคาดหวังอย่างไร และสิ่งที่เขาสามารถคาดหวังได้จากการเข้ากลุ่ม ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มก็จะกลายเป็นสิ่งที่สมาชิกกลุ่มสามารถทำนายและควบคุมได้ นอกจากนี้กฎเกณฑ์ของกลุ่มยังทำให้การทดสอบและการต่อต้านจากสมาชิกกลุ่มลดน้อยลง กฎระเบียบที่ถูกตั้งขึ้นไม่ว่าจะเกิดจากผู้นำกลุ่ม หรือพัฒนามาจากความต้องการของกลุ่มก็ตาม สิ่งนี้จะช่วยเอื้ออำนวยความไว้วางใจ โดยการเตรียมสมาชิกด้วยแนวทางที่เป็นรูปธรรม เพื่อป้องกันและเป็นหลักประกันให้พ้นจากความเสียหายใด ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นภายในกลุ่ม

1.4 การสร้างความไว้วางใจ (Building Trust) จุดมุ่งหมายของการสร้างความไว้วางใจคือ เพื่อช่วยให้สมาชิกกลุ่มค่อย ๆ พัฒนาความไว้วางใจภายในกลุ่ม ซึ่งรวมทั้งประสบการณ์และความเข้าใจในเรื่องความไว้วางใจ ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในกลุ่ม สมาชิกกลุ่มจะต้องเผชิญหน้ากับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความไว้วางใจในสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม การสร้างความไว้วางใจเป็นสิ่งจำเป็นที่ จะต้องมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพื่อให้สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มมีการพัฒนาไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ขั้นการยอมรับกลุ่ม (The Acceptance Stage) ในขั้นนี้จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับความต้องการความรักและการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ซึ่งมีอิทธิพลต่อทิศทางของกระบวนการกลุ่ม โดยทั่วไปในขั้นนี้จะมีคุณลักษณะที่เคลื่อนย้ายจากการต่อต้านไปสู่การร่วมมือกันของสมาชิกกลุ่ม เมื่อสมาชิกเริ่มผ่อนคลายความรู้สึกไม่สบายใจกับวิธีการดำเนินการกลุ่ม พื้นฐานความกลัวของเขาก็จะหายไป การยอมรับสถานการณ์ของกลุ่มก็จะมากขึ้น มีความคุ้นเคยกับบรรยากาศ วิธีการ ผู้นำกลุ่ม และสมาชิกภายในกลุ่มมากขึ้นรวมทั้งมีความสบายใจและรู้สึกปลอดภัยในการเข้ากลุ่ม สมาชิกจะยอมรับโครงสร้างของกลุ่มและบทบาทของผู้นำกลุ่ม การยอมรับนี้ไม่ได้หมายความว่าถึงวัตถุประสงค์ของกลุ่ม แต่หมายถึงเขากำลังยอมรับวิธีดำเนินการกลุ่มโดยธรรมชาติการยอมรับกลุ่มของสมาชิกจะนำไปสู่การมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน นั่นคือความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและความต้องการที่

จะมีความสัมพันธ์ภายในกลุ่มความต้องการเหล่านี้ก็จะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่ปรากฏออกมาเป็นพลัง
 จูงใจที่สำคัญ ซึ่งในตอนแรกสมาชิกอดกลั้นไม่กล้าแสดงออก เพราะกลัวว่าจะเป็นการเสี่ยงเกินไป
 สำหรับการมีส่วนร่วมในกลุ่มแต่เมื่อพื้นฐานของการไว้วางใจถูกสร้างขึ้น สมาชิกกลุ่มก็มีความเต็มใจที่
 จะเปิดเผยตนเองออกมามากขึ้น การพัฒนาในเรื่องการยอมรับตนเองและผู้อื่นของสมาชิกกลุ่มนั้นจะ
 สอดคล้องกับความพยายามที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาด้วย เนื่องจากการที่สมาชิกกลุ่มรู้สึกมีอิสระ
 เป็นตัวของตัวเองโดยปราศจากความกลัวว่าจะถูกปฏิเสธจากเพื่อนสมาชิกด้วยกัน หรือได้รับการ
 ยอมรับจากกลุ่ม เขาก็จะกล้าเปิดเผยปัญหาของตนมากขึ้น และสามารถจัดการกับปัญหาของตนเอง
 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อเขาตระหนักว่าปัญหานั้นเป็นส่วนหนึ่งของตัวเขาอันเป็นผลเนื่องมาจาก
 การที่เขายอมรับตนเอง ยิ่งกว่านั้นการที่สมาชิกรู้ว่าถึงแม้เขาจะมีปัญหาบางอย่าง แต่เขาก็ยังเป็น
 บุคคลหนึ่งที่มีคุณค่าและมีความสำคัญ ความปรารถนาของมนุษย์ทุกคนก็คือการที่เขาชอบและ
 ยอมรับตนเอง รวมทั้งมีความต้องการที่จะให้ผู้อื่นชอบและยอมรับเขาด้วย ความปรารถนาในสิ่งนี้จึง
 เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มในการนำมาใช้เพื่อให้ความช่วยเหลือสมาชิกให้จัดการกับปัญหาของเขา โดยการ
 สนับสนุนให้สมาชิกแต่ละคนยอมรับความคิด ความรู้สึก และการกระทำไม่ว่าจะดีหรือเลวอันมาเป็น
 ส่วนหนึ่งของตัวเขา ขณะเดียวกันเขาก็ยังรู้สึกว่าตนได้รับยอมรับและนับถือว่าเป็นบุคคลที่มีคุณค่า อัน
 เป็นก้าวสำคัญที่จะนำไปสู่การให้ความช่วยเหลือภายในกลุ่ม

3. ขั้นสร้างความรับผิดชอบ (The Responsibility Stage) เป็นขั้นตอนที่สาม
 ของกระบวนการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม คุณลักษณะที่สำคัญคือการพัฒนาสมาชิกกลุ่มจากการ
 ยอมรับตนเองและผู้อื่นมาสู่การรับผิดชอบต่อตนเอง Trotzer (จิราภรณ์ อารยะรังสฤษฎ์, 2539
 อ้างอิงจาก Trotzer, 1989) ได้อธิบายถึงความแตกต่างระหว่างการยอมรับและการรับผิดชอบต่อ
 ตนเองว่า การยอมรับตนเองนั้นจะช่วยให้สมาชิกตระหนักและยอมรับว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับเขานั้นเป็น
 ส่วนหนึ่งของตัวเขา แต่กระนั้นก็ตามการยอมรับตนเองเพียงอย่างเดียวก็อาจทำให้สมาชิกถอยหนี
 วิธีทางที่จะสู่การแก้ไขปัญหาได้ โดยเขาอาจจะพูดว่า “ใช่ นั่นคือแนวทางที่ฉันเป็น” หรือ “นั่นคือ
 ปัญหาของฉัน” แต่เมื่อถึงขั้นที่ต้องการจะแก้ไขปัญหาแล้ว เขาจะปฏิเสธตนเองว่าไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง
 หรือเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหานั้น รวมทั้งปฏิเสธความรับผิดชอบใด ๆ ที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง
 แก้ไข ส่วนการมีความรับผิดชอบต่อตนเองจะเป็นการสนับสนุนให้สมาชิกก้าวไปสู่การแก้ไขปัญหาโดย
 การรวมขั้นตอนของการยอมรับตนเองและการรับผิดชอบต่อตนเองเข้าด้วยกัน ให้สมาชิกมีความคิดว่า
 “ใช่ นั่นคือปัญหาของฉัน และฉันจะต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อหาทางแก้ไข” พื้นฐานความคิดใน
 ลักษณะนี้จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางสร้างสรรค์ต่อกระบวนการกลุ่ม การเกิดความ
 รับผิดชอบต่อขั้นภายในกลุ่มนั้นเป็นผลมาจากทั้งความต้องการของมนุษย์ และธรรมชาติของ
 กระบวนการแก้ไขปัญหา สมาชิกกลุ่มจะรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและนับถือก็ต่อเมื่อได้ลงมือกระทำ
 และประสบความสำเร็จเท่านั้น ซึ่งก็ต้องอาศัยความรับผิดชอบต่อเขา ถ้าสมาชิกรู้สึกว่าสาเหตุของ

ปัญหาจากสิ่งภายนอก เขาก็จะรู้สึกเช่นเดียวกันว่าการแก้ไขปัญหาก็จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงที่ภายนอก มิใช่มาจากความพยายามของเขา

4. ขั้นตอนการ (The Work Stage) ลักษณะที่สำคัญของขั้นตอนนี้คือการรวบรวมปัญหาและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกทั้งหมด ตั้งแต่ในขั้นตอนแรก ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสร้าง ความไว้วางใจ การยอมรับ และความรับผิดชอบ เพื่อนำมาเป็นประสบการณ์ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ในการแก้ไขบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้ไม่สบายใจต่อการดำเนินชีวิตของสมาชิก และสมาชิกได้รับประโยชน์จากการดำเนินการนั้น หัวใจสำคัญของกระบวนการกลุ่มอยู่ที่ขั้นตอนนี้ เพราะว่าเป็นเป้าหมายของการให้การปรึกษาหรือการบำบัดรักษาแบบกลุ่มอยู่ที่ปัญหาของสมาชิกแต่ละคน และช่วยให้ปัญหาเหล่านั้นได้รับการแก้ไขเป้าหมายพื้นฐานของขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงแก้ไข คือการเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ดำเนินการในสิ่งต่อไปนี้คือ

1. การตรวจสอบปัญหาส่วนตัวอย่างใกล้ชิดในสภาพแวดล้อมที่เป็นอิสระ ปราศจากการถูกคุกคาม
2. สำรวจทางเลือกต่าง ๆ และคำแนะนำสำหรับการแก้ไขปัญหา
3. ทดลองแสดงพฤติกรรมหรือทัศนคติใหม่ ๆ ในสถานที่ ที่มีความปลอดภัย ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงภายนอกกลุ่ม

ในขั้นการดำเนินการกลุ่มนี้ Trotzer (จิราภรณ์ อารยะรังสฤษฎ์, 2539 อ้างอิงจาก Trotzer, 1989) ได้เสนอแนะการดำเนินการขั้นตอนนี้ ดังนี้

1. การแก้ไขปัญหา (Problem Solving)
 - 1.1 เป็นปัญหาที่มีลักษณะร่วมกัน มีความกระจำและความเข้าใจในปัญหาร่วมกัน
 - 1.2 เสนอทางเลือกเพื่อการแก้ไขปัญหา โดยได้จากการระดมความคิดของสมาชิกในกลุ่ม จากความคิดแบบสร้างสรรค์และจากการคิดหลายทิศทาง
 - 1.3 การประเมินทางเลือกที่เสนอในกลุ่ม โดยได้จากการใช้กระบวนการคิดแบบประเมินวิธีการที่เลือกมาแล้ว การคิดแบบวิพากษ์วิจารณ์ และการทดสอบตามสภาพความเป็นจริง
 - 1.4 ขั้นตอนการตัดสินใจ สมาชิกเลือกวิธีการแก้ไขปัญหที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมกับสมาชิกของแต่ละคน
 - 1.5 การวางแผนดำเนินการ เป็นการพัฒนวิธีการและขั้นตอนของแนวทางที่นำไปใช้ในการแก้ไขปัญห

1.6 ประสบการณ์ที่ได้จากการฝึกฝน โดยทดลองการแสดงพฤติกรรมใหม่ ๆ ในกลุ่มการให้การปรึกษา ซึ่งเปรียบเหมือนเป็นตัวแทนของสังคมย่อย ๆ ก่อนที่จะนำไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิตภายนอกกลุ่ม

2. การระดมทรัพยากรภายในกลุ่ม (Mobilizing Group Resources) ความมีประสิทธิภาพอย่างสุดท้ายของกลุ่ม ถูกกำหนดโดยขอบเขตของสิ่งที่ เป็นทรัพยากรของกลุ่มที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหา เป้าหมายของงานนี้คือการเอื้ออำนวยบทบาทของความ เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือของสมาชิกกลุ่ม และนำเอาทรัพยากรของเขามาใช้ เช่น ประสบการณ์ในชีวิต ความรู้และทักษะต่าง ๆ การระดมทรัพยากรของกลุ่มจะทำให้ศักยภาพของการให้ความช่วยเหลือแผ่ขยายกว้างขึ้น ซึ่งหมายถึงการเพิ่มคุณค่าในตนเองของสมาชิก กลุ่มผู้มีความตระหนักใน ความสำคัญและคุณค่าของการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น

3. การทดสอบตามสภาพความเป็นจริง (Reality Testing) จุดประสงค์ของขั้นนี้คือการทำให้แน่ใจว่าภาระหน้าที่ของกลุ่มที่ทำให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มนั้น จะมีผลต่อความเข้าใจในปัญหาและวิธีการแก้ไขตามสภาพ ความเป็นจริง ความสำคัญของขั้นตอนนี้คือการผูกกับความจริงที่ว่าสมาชิกกลุ่มจะต้องทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพภายนอกกลุ่ม เพราะฉะนั้น การสนับสนุนทางด้านสุขภาพจิตของสมาชิกและการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเขา กลุ่มจะต้องปฏิบัติด้วยความรับผิดชอบไม่ว่าจะเป็นการเตรียมเกี่ยวกับการแสดงปฏิกิริยาสะท้อนกลับตามความเป็นจริง การหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา และการให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ ถ้าสมาชิกกลุ่มไม่มีความรับผิดชอบในการนำมาใช้ ก็จะเกิดความเสียหายขึ้นได้ในกระบวนการให้การปรึกษา

5. ขั้นยุติกลุ่ม (The Closing Stage) ขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการให้การปรึกษาแบบกลุ่มจะมีลักษณะให้การสนับสนุนในสภาพที่เป็นธรรมชาติ โดยการแสดงปฏิกิริยาสะท้อนกลับ การให้กำลังใจ และให้มีความพยายาม แม้ว่าสมาชิกกลุ่มจะประสบความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาของตนเองภายในกลุ่ม แต่เขายังคงต้องเผชิญกับความยุ่งยากในการปรับพฤติกรรมและทัศนคติภายนอกกลุ่ม เนื่องจากความคาดหวังของบุคคลที่อยู่ภายนอกกลุ่มที่มีต่อสมาชิกกลุ่มนั้นยังคงอยู่กับประสบการณ์เดิมที่ผ่านมา ดังนั้นจึงเป็นการยากที่สมาชิกกลุ่มจะได้รับกำลังใจหรือตัวเสริมแรงเพื่อแสดงพฤติกรรมใหม่ หรือปฏิบัติในแนวทางที่แตกต่างไปจากเดิม กลุ่มจึงเป็นสถานที่ที่สมาชิกสามารถเปิดเผยความคับข้องใจ ความสำเร็จ และความล้มเหลวได้อย่างปลอดภัย และยังสามารถกลับมาประเมินพฤติกรรมของตนเองถึงความเปลี่ยนแปลงที่อาจจะเป็นไปได้ เพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากกระบวนการให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่กล่าวมาข้างต้น สรุปเป็นขั้นตอนของการให้การปรึกษา เพื่อกำหนดให้กระบวนการกลุ่มนั้นดำเนินไปตามขั้นตอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นสร้างความมั่นคงปลอดภัยภายในกลุ่ม

2. ขั้นตอนการยอมรับกลุ่ม
3. ขั้นสร้างความรับผิดชอบ
4. ขั้นตอนดำเนินการ
5. ขั้นตอนยุติการให้การศึกษา

การดำเนินการตามขั้นตอนของกระบวนการกลุ่มจะช่วยให้ความเคลื่อนไหวของกลุ่มดำเนินไปตามขั้นตอน และบรรลุเป้าหมายของการเข้ากลุ่มของสมาชิกแต่ละคน และของกลุ่มโดยรวม

5. เทคนิคของการให้การศึกษาแบบกลุ่ม

การให้การศึกษาแบบกลุ่มมีเทคนิค ที่มีส่วนคล้ายกับเทคนิคการให้การศึกษาเป็นรายบุคคล แตกต่างกันเพียงการให้การศึกษาแบบกลุ่ม จะเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และการแสดงข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะจากสมาชิกของกลุ่ม มีนักวิชาการได้กล่าวถึงเทคนิคการให้การศึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (กาญจนา ไชยพันธุ์ ,2541 อ้างอิงจาก ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2529) ได้เสนอแนะเทคนิคที่สามารถใช้ในการให้การศึกษาแบบกลุ่ม ดังต่อไปนี้

1. การให้การสนับสนุนส่งเสริมและการแสดงความพอใจ การให้คำชมเชย
2. การสะท้อนอารมณ์หรือความรู้สึก สะท้อนให้เห็นความลึกซึ้งของปัญหา
3. การสื่อความให้กระจ่าง
4. การใช้คำถามเพื่อช่วยให้ทราบสาระสำคัญ หรือความรู้สึกที่แท้จริงที่ซ่อนเร้นเพื่อประโยชน์ในการให้การศึกษา
5. การให้ข้อมูลเรื่องราวทางการอาชีพ การปรับตัว ฯลฯ
6. การตีความ เช่น การอธิบายความหมาย หรือความสำคัญของข้อมูล การใช้การเปรียบเทียบหรืออุปมา
7. การสนับสนุนข้อความที่สมาชิกในกลุ่มพูดหรืออธิบาย

6. โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้
 มัลลวีร์ อดุลวัฒน์ศิริ (2552) เสนอว่าแผนการให้การศึกษาหรือโปรแกรมการให้การศึกษาเป็นเครื่องมือที่ใช้หรือแผนในการให้การศึกษาแก่สมาชิกในกลุ่มเพื่อให้มีแนวทางให้การปรึกษาที่ชัดเจน และเอื้ออำนวยให้ การให้การศึกษาเป็นประโยชน์แก่ผู้รับการปรึกษาอย่างแท้จริง โดยการทำแผนการดำเนินกิจกรรมการให้การศึกษาควรประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมายของการให้การศึกษาที่สามารถปฏิบัติได้จริง

- จุดหมายที่ตั้งไว้
2. แผนการให้การปรึกษาโดยกำหนดกระบวนการและขั้นตอน ที่จะนำไปสู่
3. เทคนิคและกลยุทธ์ที่ใช้
4. การคาดคะเน ปัญหาหรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น และหาแนวทางป้องกันหรือ
- แก้ไขปัญหา
5. กำหนดเวลา จำนวนครั้ง เวลาในแต่ละครั้ง ความถี่ของการให้การปรึกษา และรวมเวลาในการให้การปรึกษาทั้งหมด
6. การประเมินความเป็นไปได้ ประสิทธิภาพของแผนที่วางไว้
7. การลงมือปฏิบัติตามแผน
8. การประเมินพัฒนาการ หรือการเปลี่ยนแปลงของผู้รับ
9. การประเมินผลการให้การปรึกษาแต่ละครั้ง เช่น ประเมินความก้าวหน้า พัฒนาการผู้รับการศึกษา กระบวนการ เทคนิค และทักษะการให้การปรึกษาของผู้ให้การปรึกษา
10. สรุปผลการให้การปรึกษา นำข้อดีไปใช้กับผู้รับบริการที่มีปัญหาลักษณะ
- ใกล้เคียงกันต่อไป

ตาราง 1 ตัวอย่างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง

เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอน การดำเนินงานกิจกรรม	แนวคิด,หลักการ ของทฤษฎี / เทคนิคที่ใช้
ชื่อเรื่อง	1.....	1.ขั้นเริ่มต้น	แนวคิดที่สำคัญ
	2.....		
	3.....	2. ขั้นดำเนินการให้ การศึกษา	เทคนิคที่ใช้
		3. ขั้นยุติการให้ การศึกษา	

ตัวอย่างรูปแบบโปรแกรมจากชินสรา ไกรสิทธิ์ (ชินสรา ไกรสิทธิ์, 2551)

การให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1. ความเชื่อ แนวคิดตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารของนักวิชาการหลายท่าน ซึ่งได้อธิบายเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่ามีผลมาจากการทดลองเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ 2 ทฤษฎีดังนี้ (คมเพชร ฉัตรศุภกุล, 2530; ลักขณา สรวิวัฒน์, 2543; วชิรี ทรัพย์มี, 2556; วันวิสา พงษ์ผล, 2546 และอาภา จันทรสกุล, 2545)

1. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classic Conditioning Theory) Pavlov นักจิตวิทยาชาวรัสเซีย เป็นผู้ตั้งทฤษฎีนี้ ซึ่งมีหลักการว่า “การเรียนรู้เกิดจากการที่อินทรีย์ได้ตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้หลาย ๆ ชนิด โดยที่การตอบสนองอย่างเดียวกันอาจมาจากสิ่งเร้าต่างชนิดกันได้ หากมีการวางเงื่อนไขที่แน่นแฟ้นเพียงพอ” พาฟลอฟได้นำสุนัขมาไว้ในห้องทดลอง แล้วใช้สิ่งเร้าที่มีเงื่อนไข (CS) คือสั่นกระดิ่ง สุนัขจะตอบสนองโดยการกระดิกหาง Pavlov ได้เปลี่ยนสิ่งเร้าใหม่ คือ สิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไข (UCS) คือได้นำผงเนื้อมาให้สุนัขกิน สุนัขได้คอยสนองต่อผงเนื้อคือมีน้ำลายไหล พฤติกรรมน้ำลายไหลของสุนัขเกิดขึ้นตามธรรมชาติในลักษณะที่ไม่มีเงื่อนไข ต่อมาเมื่อมีการสั่นกระดิ่งพร้อมกับยื่นผงเนื้อให้กับสุนัข สุนัขก็ตอบสนองคือมีน้ำลายไหล เขาทดลองเช่นนี้หลาย ๆ ครั้ง จนสุนัขรับรู้ว่ามีเสียงสั่นกระดิ่งแล้วจะต้องมีผงเนื้อตามมาในลักษณะเป็นสิ่งเดียวกัน จนในที่สุดสุนัขได้ยินเสียงกระดิ่งอย่างเดียวก็ตอบสนองด้วยอาการน้ำลายไหล แสดงว่าเสียงกระดิ่งเป็นสิ่งเร้าที่มีเงื่อนไข ทำให้สุนัขเกิดการเรียนรู้ขึ้นจากการวางเงื่อนไขนั่นเอง ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ขั้นแรก UCS (ผงเนื้อ)	UCR (น้ำลายไหล) →
ขั้นที่สอง CS (เสียงกระดิ่ง) + UCS (ผงเนื้อ)	→ UCR (น้ำลายไหล)
ขั้นที่สาม CS (เสียงกระดิ่ง) CR (น้ำลายไหล)	→

ภาพประกอบ 1 แผนภาพไดอะแกรมของ Classical Cond

จากการทดลอง Stimulus) เป็นสิ่งเร้าที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดการตอบสนองตามธรรมชาติ เช่น ผงเนื้อ ทำให้สุนัขน้ำลายไหล เป็นต้น CS = สิ่งเร้าที่มีเงื่อนไข (Conditioned Stimulus) เป็นสิ่งเร้าที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ สิ่งเร้าที่มีเงื่อนไขจะต้องเกิดก่อนสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไขเสมอ เช่น เสียงกระดิ่งมาก่อนแล้วตามด้วยผงเนื้อ ปรากฏว่าสุนัขมีพฤติกรรม

น้ำลายไหล UCR = การตอบสนองที่ไม่มีเงื่อนไข (Unconditioned Response) เป็นการตอบสนองแบบอัตโนมัติต่อสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไข เช่น สุนัขมีพฤติกรรมน้ำลายไหล เมื่อเห็นผงเนื้อซึ่งเป็นพฤติกรรมตอบสนองตามธรรมชาติ CR = การตอบสนองตามเงื่อนไข (Conditioned Response) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มีเงื่อนไข อันสืบเนื่องมาจากพฤติกรรมตอบสนองแบบอัตโนมัติต่อสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไขมาก่อน เช่น สุนัขมีพฤติกรรมน้ำลายไหล เมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งอย่างเดียว เพราะเคยมีพฤติกรรมน้ำลายไหลเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งพร้อมกับผงเนื้อ John B. Watson นักจิตวิทยาชาวอเมริกันได้ศึกษาทดลองการเรียนรู้ การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกในมนุษย์ โดยได้ทำการทดลองวางเงื่อนไขกับเด็กอายุ 11 เดือนชื่อ Albert ซึ่งใช้อารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ครั้งแรกจะให้เด็กได้เล่นของเล่นต่าง ๆ ประเภทตุ๊กตา และหนูตะเภาสีขาวรวมทั้งของเล่นที่ทำด้วยขนสัตว์ ผลปรากฏว่าเด็กสามารถเล่นของเล่นเหล่านั้นได้ตามปกติ ไม่มีพฤติกรรมกลัวสิ่งใด ๆ เลย John B. Watson ได้ทิ้งช่วงเวลาไว้ระยะหนึ่งแล้วเริ่มทดลองใหม่ โดยให้เด็กคนเดิมได้เล่นกับหนูตะเภาสีขาว ในขณะเดียวกันก็ทำเสียงดังควบคู่กันไปด้วย ซึ่งทำให้เด็กตกใจ เมื่อหายตกใจแล้วเด็กก็พยายามจะเล่นกับหนูตะเภาตัวนั้นอีก ทันใดนั้นขณะที่เด็กกำลังจะยื่นมือไปจับหนูตะเภา ก็มีเสียงดังเกิดขึ้นอีก เด็กตกใจมากถึงกับร้องไห้และไม่อยากเล่นกับหนูตะเภาตัวนั้นอีกเลย วัตสันได้พยายามทดลองอีก ปรากฏว่าเด็กเกิดความกลัวหนูตะเภาสีขาวและยังกลัวสิ่งอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น กระต่ายสีขาว ลูกสุนัขสีขาว เสื้อขนสัตว์สีขาว และสำลี เป็นต้น ต่อมาได้แก้ความกลัวหนูขาวของหนูน้อย Albert โดยให้มารดาของหนูน้อย Albert อุ้มในขณะนี้นักจิตวิทยานำหนูขาวมายื่นให้ Albert จับตอนแรกหนูน้อยจะร้องไห้เพราะความกลัว แต่หลังจากแม่พยายามปลอบว่าไม่น่ากลัวอะไร พร้อมกับเอามือจับหนูขาวลูบตัวหนูขาว จนกระทั่งในที่สุด Albert หายกลัวหนูขาวสามารถเอามือแตะหนูขาวได้ หลักการอันนี้เรียกว่า Counter Conditioning ซึ่งภายหลัง Wolpe จิตแพทย์คนหนึ่ง ได้นำวิธีการนี้มารักษาคคนไข้ที่มีความกลัวในสิ่งแปลก ๆ Wolpe ผู้นี้ได้ชื่อว่าเป็นบิดาพฤติกรรมบำบัด (Behavioral Therapy)

2. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) B. F. Skinner นักจิตวิทยาชาวอเมริกันแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเป็นผู้ตั้งทฤษฎีนี้ ซึ่งมีหลักการว่า “การเรียนรู้เกิดจากการที่บุคคลได้มีการกระทำแล้วได้รับการเสริมแรง” เช่น นักเรียนทำงานเรียบร้อยแล้วได้รับคำชมจากครู ทำให้เกิดความภาคภูมิใจอยากจะทำให้ดียิ่งขึ้น เป็นต้น Skinner ได้ทำการทดลองโดยใช้หนูขาวมาทดลองกับกล่อง ซึ่ง Skinner สร้างขึ้นเป็นพิเศษเรียกว่า “Skinner Box” ภายในกล่องมีหลอดไฟฟ้าต่อวงจรไว้กับคันเล็ก ๆ ถ้าหนูขาวแตะหรือเหยียบคันหลอดไฟฟ้าจะสว่างและมีอาหารหล่นลงมา สกีนเนอร์ได้นำหนูขาวที่กำลังหิวจัดมาทดลองโดยใส่ไว้ใน Skinner Box หนูขาวจะวิ่งไปมาเพื่อหาอาหารกิน จนกระทั่งหนูขาวใช้เท้าหน้าแตะคันเพียงเบา ๆ ปรากฏว่าหลอดไฟฟ้าสว่างและมีอาหารหล่นออกมา หนูขาวก็ได้กินอาหารสมปรารถนา อาหารเป็นตัวเสริมแรง (Reinforcer) ที่ทำให้เกิดการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ การแตะคันเป็นการวางเงื่อนไข แบบการกระทำ กล่าวคือ เมื่อหนูขาวใช้

ถ้าแต่ละคนก็จะได้รับการเสริมแรงคือได้กินเสมอ ๆ ถ้าไม่มีการแต่ละคนก็ไม่มีอาหารให้กิน การทดลองในครั้งต่อ ๆ มาปรากฏว่าหนูขาวจะแต่ละคนถี่ขึ้น และหนูขาวได้เรียนรู้ว่าถ้าแต่ละคนแล้วจะได้กินอาหาร

จากหลักการเรียนรู้แบบการกระทำ ทำให้นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมเชื่อว่า พฤติกรรมของมนุษย์มีกฎเกณฑ์และสามารถทำนายได้ เมื่อบุคคลตัดสินใจกระทำพฤติกรรมใดเป็นเพราะผลของเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่ง และสามารถค้นหาเงื่อนไขนั้นได้ ก็สามารถทำนายพฤติกรรมตลอดจนสามารถควบคุมและปรับพฤติกรรมนั้นด้วยตนเอง แนวโน้มที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกถ้าพฤติกรรมนั้นทำให้ได้รับแรงเสริม หลักการวางเงื่อนไขแบบการกระทำอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังการแสดงพฤติกรรม พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงหรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากผลที่ตามมาเป็นสาเหตุ ฉะนั้นการควบคุมที่ตามมาจึงเป็นหลักของการปรับพฤติกรรม โดยการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

จากบทความข้างต้นได้กล่าวถึงแนวคิดที่สำคัญของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งสรุปได้ ดังนี้

1. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีแนวความคิดสำคัญที่ว่าพฤติกรรมมนุษย์นั้นเกิดจากการเรียนรู้ มนุษย์ที่เกิดมานั้นไม่ดีและไม่เลว แต่จะเริ่มต้นในชีวิตในลักษณะว่างเปล่า (Clean slate) มนุษย์เป็นสิ่งที่ชีวิตที่สามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมอาจได้มาจากกรรมพันธุ์หรือจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม จากแนวคิดนี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสาเหตุ หรือองค์ประกอบที่แสดงถึงการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวในแต่ละบุคคลได้

2. หลักการพื้นฐานตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อาภา จันทรสกุล (2545) สรุปการวางเงื่อนไขการเรียนรู้แบบคลาสสิก แบบวางเงื่อนไขแบบการกระทำและเรียนรู้ทางสังคม ดังนี้

1. หลักการพื้นฐานที่ได้จากการเรียนรู้แบบคลาสสิก

1.1 การให้แรงเสริม (Reinforcement) หมายถึง การเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งที่ปรารถนา โดยการให้ผู้กระทำเกิดความพึงพอใจ เช่น การให้อาหารทันทีหลังจากสุนัขกระดิ่ง เพื่อให้สุนัขน้ำลายไหลเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง

1.2 การเรียนรู้ทั่ว ๆ ไป (Generalization) เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นทั่วไปไปจากการนำสิ่งเร้าสิ่งหนึ่งมาแทนสิ่งเร้าอีกสิ่งหนึ่ง โดยการตอบสนองต่อสิ่งเร้าทั้งสองเป็นไปในทำนองเดียวกัน เช่น เดิมสุนัขน้ำลายไหลเมื่อเห็นผงเนื้อ ต่อมาเมื่อได้รับการวางเงื่อนไขสุนัขจะน้ำลายไหลเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง และจะน้ำลายไหลเมื่อได้ยินเสียงอะไรก็ตามที่คล้ายเสียงกระดิ่ง

1.3 การจำแนก (Discrimination) เป็นการเรียนรู้ที่สามารถแยกสิ่งเร้าวางเงื่อนไขออกจากสิ่งเร้าอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันได้ วิธีทำให้เกิดการเรียนรู้แบบจำแนกได้ ก็โดยการให้แรงเสริมควบคู่ไปกับสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไขเท่านั้น เช่น สุนัขสามารถแยกเสียงกระดิ่งออกจากเสียงอื่น ๆ ที่

คล้ายเสียงกระดิ่งได้ เนื่องจากสุนัขได้รับผงเนื้อเฉพาะเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง ซึ่งเป็น Selective Reinforcement ต่อมาสุนัขจึงน้ำลายไหลเฉพาะเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง

1.4 ความใกล้ชิด (Contiguity) จากความเชื่อที่ว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อเอาสิ่งเร้าสิ่งหนึ่งมาจับคู่กับสิ่งเร้าอีกสิ่งหนึ่ง แล้วเสนอสิ่งเร้าทั้งสองในเวลาใกล้ชิดกัน สิ่งเร้าทั้งสองจะก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองที่เหมือนกัน

1.5 การทำซ้ำ (Repetition) เป็นการทำซ้ำเงื่อนไขที่วางไว้ เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงของ CS – CR ถาวร

1.6 การลบเลือนเงื่อนไข (Extinction) เกิดขึ้นเมื่อการเชื่อมโยง CS – CR หดไปนั้นคือการเสนอ CS โดยปราศจาก UCS นาน ๆ เข้าจะทำให้เงื่อนไขที่วางไว้หดไป แต่ถ้าต้องการให้ Extinction หดไปต้องเสนอ CS ควบคู่กับ UCS บ้างตามช่วงเวลาที่เหมาะสม

2. หลักการพื้นฐานที่ได้จากการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ มีดังนี้

2.1 ผู้กระทำพฤติกรรมต้องมีแรงจูงใจอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่ เช่น ความหิว ความต้องการประสบความสำเร็จ และอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น หนูใน Skinner Box

2.2 การให้แรงเสริมต้องให้ตรงตามแรงจูงใจหรือความต้องการของผู้กระทำพฤติกรรม เช่น หิวก็ให้อาหาร ต้องการประสบความสำเร็จก็ให้ความรู้สึกพึงพอใจจากความสำเร็จ

2.3 การให้แรงเสริมต้องให้เมื่อพฤติกรรมที่ต้องการได้ถูกกระทำเรียบร้อยแล้ว เช่น เมื่อนกพิราบหมุนตัวก็ให้อาหาร ในพฤติกรรมที่ซับซ้อนของมนุษย์ ผู้ปรับพฤติกรรมอาจชี้แนะผู้ถูกปรับพฤติกรรมถึงแนวทางที่จะได้มาซึ่งแรงเสริม

2.4 การให้แรงเสริมต้องให้ทันทีทันใดที่พฤติกรรมที่ต้องการได้ถูกกระทำ จนกระทั่งพฤติกรรมนั้นเกิดจากการเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับแรงเสริมกับพฤติกรรมนั้น จากบทความข้างต้นได้กล่าวถึงหลักการในการให้การปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมซึ่งสรุปได้ว่า หลักการในการให้การปรึกษานั้นเน้นที่การให้แรงเสริมให้ตรงตามแรงจูงใจของผู้รับการปรึกษา เมื่อผู้มารับการปรึกษาได้กระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามต้องการแล้วผู้ให้การปรึกษาก็ควรจะให้การเสริมแรงทันทีทันใด เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นคงอยู่

3. จุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการให้การปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังนี้

วัชร ทรัพย์มี (2556) เสนอว่า ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายที่กำหนดออกมาเป็นมาตรฐาน เช่น ให้รู้จักตนเอง ให้รู้จักสิ่งแวดล้อม แต่จุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นจุดมุ่งหมายที่ตกลงร่วมกัน ระหว่างผู้รับการปรึกษาแต่ละคน และ

ผู้ให้การศึกษาว่าจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด และผู้ให้เป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาว่ามีสภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับการศึกษปฏิบัติ ซึ่งจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

พงษ์พันธ์ - วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา (2556) เสนอว่า จุดมุ่งหมายของการให้การศึกษิตตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เป็นจุดมุ่งหมายเพื่อหาทางจัดพฤติกรรมในการปรับตัวที่ไม่เหมาะสมของผู้รับบริการ คือ การสร้างสภาพการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อันเป็นทางนำไปสู่การแก้ปัญหาในการเรียนรู้เพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้น โดยผู้ให้การศึกษากับผู้รับการศึกษิตจะร่วมมือกันกำหนดจุดมุ่งหมาย หรือพฤติกรรมที่ชัดเจนลงไปก่อน จากนั้นจึงได้ช่วยกันวางแผนอย่างมีขั้นตอนเพื่อแก้ไขปัญหา โดยพยายามใช้แนวทางแบบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เนื่องจากมีพื้นฐานความเชื่อว่าพฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้ รวมทั้งพฤติกรรมผิดปกติ นั้นพฤติกรรมในข่ายของโรคจิตโรคประสาทจึงเกิดจากการเรียนรู้ และสามารถลบเลือนการเรียนรู้ นั้นได้โดยการให้เรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสม การบำบัดแบบพฤติกรรมนิยมจึงประกอบด้วย ขบวนการจัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และจัดประสบการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่ เหมาะสม

จากบทความข้างต้นได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้การศึกษิตตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยมซึ่งสรุปได้ว่า ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นทฤษฎีที่มีจุดมุ่งหมายร่วมกันระหว่างผู้รับการ ศึกษิตและผู้ให้การศึกษา ว่าผู้รับการศึกษิตต้องการที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมใด เปลี่ยนไปให้เป็น อย่างไร คือเน้นการสร้างสภาพการณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ อันเป็นทางนำไปสู่การแก้ปัญหาในการ เรียนรู้เพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้น จึงจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนก็ จัดเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมอย่างหนึ่ง ดังนั้นจุดมุ่งหมายของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมจึงมีความ สอดคล้องกันที่จะนำมาใช้ในการให้การศึกษิต

4. ขั้นตอนการให้การศึกษิตตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

นักวิชาการได้เสนอขั้นตอนการให้การศึกษิตตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังนี้ พนม ลัมอารีย์ (2548) สรุปถึงขั้นตอนการให้การศึกษิตตามแบบทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ว่ามีขั้นตอนที่จำเป็นที่ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. การให้ความหมายปัญหา (Problem Definition) คือการที่ผู้ให้ การศึกษิตให้ความสำคัญต่อสิ่งที่ผู้รับการศึกษิตบอกเล่าในครั้งแรก เพื่อจะได้สามารถกำหนดได้ว่า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไรและกับใคร การวิเคราะห์สิ่งนี้จะช่วยนำไปสู่การตัดสินใจ เหตุการณ์ที่นำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ถ้าเป็นไปได้พฤติกรรมของผู้มาขอรับการศึกษิตควรจะ ได้รับการสังเกตในสถานการณ์ที่เป็นจริง ซึ่งเป็นสาเหตุของความยุ่งยาก

2. ประวัติด้านพัฒนาการและสังคม (Developmental and Social History) การศึกษาประวัติพัฒนาการของผู้มารับการปรึกษาอาจจะช่วยให้กำหนดขอบเขตของความสำเร็จ ความล้มเหลว ความสามารถและความยากลำบาก รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พฤติกรรมการปรับตัวและขอบเขตของปัญหา และยังเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดว่ามีเหตุผลทางด้านร่างกาย หรือไม่สำหรับพฤติกรรมเฉพาะอย่าง

3. การกำหนดจุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษา (Establishing Specific Goals of Counseling) ในการกำหนดจุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษาจะต้องกำหนดให้เฉพาะเจาะจง สอดคล้องกับพฤติกรรมซึ่งต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลง และจะต้องกำหนดให้เหมาะสมกับผู้มาขอรับการปรึกษาเป็นราย ๆ ไป โดยมีจุดมุ่งหมายสูงสุดอยู่ที่การช่วยให้บุคคลพัฒนาระบบการจัดการตนเอง เพื่อว่าบุคคลจะสามารถควบคุมชะตากรรมของตนเองได้

4. การกำหนดวิธีการที่จะใช้เพื่อก่อให้เกิดความต้องการเปลี่ยนแปลง (Determine Methods to be Use to Bring About Desired Change) วิธีการที่ผู้ให้การปรึกษานำมาใช้จะต้องไม่แข็งทื่อและควรจะมี ความแตกต่างกันไปสำหรับผู้มาขอรับการปรึกษาแต่ละคน

วัชร ทรัพย์มี (2556) เสนอว่าการให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีขั้นตอน ต่อไปนี้

1. เก็บข้อมูลพฤติกรรมของผู้รับบริการ ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้การสัมภาษณ์ และการสังเกตพฤติกรรมของผู้รับบริการในสภาพที่เป็นปัญหา

2. ผู้ให้บริการและผู้รับบริการตั้งจุดประสงค์ร่วมกัน กำหนดเป้าหมายในรูปของพฤติกรรมที่ชัดเจน ให้ตรงกับความต้องการของผู้รับบริการ และผู้ให้บริการเต็มใจที่จะช่วยเหลือให้บรรลุเป้าหมาย และผู้ให้บริการต้องประมาณการว่าเป้าหมายที่ตั้งนั้นสามารถจะดำเนินการให้บรรลุได้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

3. ผู้ให้บริการและผู้รับบริการตกลงร่วมกันว่าจะใช้กลวิธีใด ดำเนินไปสู่วัตถุประสงค์ อาจมีการดำเนินการในสิ่งแวดล้อมนอกห้องได้

4. การประเมินและการยุติการให้การปรึกษา ผู้ให้บริการต้องตระหนักว่ากลวิธีที่ใช้สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นควรประเมินผลการให้การปรึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยพิจารณาว่าผู้รับบริการมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ จะต้องให้ความช่วยเหลือด้านใดแก่ผู้รับบริการเพิ่มเติมหรือไม่ และนอกจากนั้นก่อนจะยุติการให้การปรึกษา ควรช่วยผู้รับบริการปรึกษาให้ไปสู่การปรับตัวในสภาพการณ์อื่น ๆ ด้วย คือช่วยให้ผู้รับบริการได้นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ในการให้การปรึกษาไปใช้ในสภาพการณ์อื่น

อาภา จันทรสกุล (2545) กล่าวว่า การให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีขั้นตอนดังต่อไปนี้คือ

1. เก็บรวบรวมข้อมูลผู้ให้การศึกษาใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมของผู้มารับการปรึกษา ใช้การสัมภาษณ์ ใช้แบบทดสอบเพื่อดูว่าในสภาพการณ์ที่เป็นปัญหานั้นผู้มารับการปรึกษาตอบสนองอย่างไร เงื่อนไขการเรียนรู้เดิมของผู้มารับการปรึกษาเป็นอย่างไร เพื่อช่วยให้มองเห็นแนวทางในการวางเป้าหมาย และเลือกเทคนิคที่เหมาะสมมาช่วยผู้มารับการปรึกษา

2. ผู้ให้การศึกษาและผู้มารับการปรึกษา ร่วมกันวางเป้าหมายในการแก้ไขพฤติกรรม โดยเป้าหมายจะระบุพฤติกรรมที่ต้องการจะแก้ไขอย่างชัดเจนเฉพาะเจาะจงเพื่อประโยชน์ในการประเมิน

3. ผู้ให้การศึกษาชี้แจงให้ผู้มารับการปรึกษาทราบถึงเทคนิคการให้การศึกษาที่เหมาะสมและขั้นตอนในการปฏิบัติตามเทคนิควิธีดังกล่าว และผู้มารับการปรึกษาต้องให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตาม และนำประสบการณ์เรียนรู้ใหม่ที่ได้ ไปปฏิบัติในสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงภายนอกห้องด้วย

4. การประเมินผลการให้การศึกษา ผู้มารับการปรึกษาจะต้องรายงานผลความคืบหน้าของพฤติกรรมที่ตนต้องการจะแก้ไข เพื่อให้ผู้ให้การศึกษาทราบและจะต้องประเมินได้ว่าวิธีการที่เลือกใช้นั้นเหมาะสมหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสมควรเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

จากบทความข้างต้นได้กล่าวถึงขั้นตอนการให้การศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งสรุปได้ดังนี้ ขั้นตอนการให้การศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นกระบวนการที่เน้นให้ผู้ให้การศึกษาทราบถึงปัญหาของผู้มารับการปรึกษา และทราบถึงประวัติด้านพัฒนาการและสังคมของผู้มารับการปรึกษา จากนั้นจึงกำหนดจุดมุ่งหมายของการให้การศึกษาและกำหนดวิธีการที่จะใช้ เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมร่วมกันระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการ เมื่อดำเนินการให้การศึกษาแล้วต้องประเมินผลทุกครั้งและทำอย่างต่อเนื่อง

5. เทคนิคในการให้การศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

มีนักวิชาการได้เสนอเทคนิคในการให้การศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังนี้ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529) เสนอเกี่ยวกับ เทคนิคในการให้การศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า เมื่อผู้ให้การศึกษากับผู้รับการศึกษาได้ร่วมมือกันกำหนดเป้าหมายว่าต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านใดในตัวของผู้รับการศึกษาพร้อมทั้งมีขั้นตอนเพื่อปฏิบัติ เทคนิคที่ใช้กันในการให้การศึกษาแบบ Behavioral Counseling ได้แก่

1. การให้การศึกษาโดยใช้เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Techniques) การเสริมแรง คือ การเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมโดยการให้แรงเสริมบวก (Positive Reinforcement) หรือขจัดแรงเสริมลบออก (Negative Reinforcement) ภายหลังที่บุคคลแสดง

พฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามเป้าหมาย จากหลักการเรียนรู้ที่ว่าพฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับความพึงพอใจ บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก

2. เทคนิคตัวแบบทางสังคม (Social Modeling Techniques) มีหลักการในการใช้ดังนี้

2.1 ตัวแบบที่นำมาให้เลียนแบบอาจใช้ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง (Life Model) ในสถานการณ์จริง หรืออาจใช้ตัวแบบจากภาพยนตร์ (Filmed Model) ก็ได้เพราะจากผลการศึกษา การทดลองหลายครั้งพบว่า การดูตัวแบบจริง กับตัวแบบจากภาพยนตร์ได้ผลเท่ากัน

2.2 ผู้ให้การศึกษาคควรคำนึงว่าความคล้ายคลึงกันของผู้รับการปรึกษากับตัวแบบมีผลอย่างมากต่อการบำบัด ความคล้ายคลึงกันในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเฉพาะด้านกายภาพ ได้แก่ เพศเดียวกัน อายุใกล้เคียงกันเท่านั้นแต่รวมถึงพฤติกรรมการตอบสนองต่อสถานการณ์ด้วย เช่น แสดงความกลัวในลักษณะเดียวกันมาก่อน

2.3 ตัวแบบที่ใช้ในการบำบัดมีอยู่ 2 ประเภท คือ Coping Model กับ Mastery Model ตัวแบบประเภท Coping Model ใช้ได้ดีกับการบำบัดรักษาอาการกลัว เพราะตัวแบบประเภท Coping Model จะแสดงท่าทางตามลำดับ เริ่มจากการแสดงอาการกลัว แล้วค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการตอบสนองที่เหมาะสม คือ แสดงพฤติกรรมไม่กลัวและแสดงให้เห็นถึงวิธีการตอบสนองที่เหมาะสม

2.4 ในการศึกษาการเปรียบเทียบการแก้ไขพฤติกรรมโดยการให้ดูตัวแบบ 3 วิธี คือ วิธีแรก ให้ดูตัวแบบอย่างเดียว วิธีที่สอง ให้ดูตัวแบบแล้วผู้รับการปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ (Modeling Plus Guided Participation) วิธีที่สาม ให้ดูตัวแบบแล้วผู้รับการปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบพร้อมทั้งผู้ให้การปรึกษาคอยแนะนำ คอยแก้ไขโดยให้ข้อมูลย้อนกลับ (Modeling Plus Guided Participation) พบว่าวิธีที่สามได้ผลดีที่สุด รองลงมาคือวิธีที่สอง ส่วนวิธีที่หนึ่งใช้ได้ผลน้อยที่สุด

2.5 ผู้ให้การปรึกษาให้ข้อมูลย้อนกลับ และใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวก เช่น ให้คำชมเชย แสดงสีหน้ายอมรับ เป็นต้น ทันทีที่ผู้รับการปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ

2.6 หลังจากการฝึกซ้อมพฤติกรรมในสภาพการให้การปรึกษาจนเกิดความมั่นใจ แล้วผู้ให้การปรึกษาให้ผู้รับการปรึกษานำพฤติกรรมนั้นไปลองปฏิบัติในสภาพที่เป็นจริง

2.7 เทคนิคตัวแบบทางสังคมสามารถใช้ควบคู่กับเทคนิคการขจัดความรู้สึกวิตกกังวลแบบที่เรียกว่า Contact Desensitization เพื่อช่วยลดความหวาดกลัวได้อย่างดี ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. จัดลำดับความกลัวจากน้อยที่สุดไปมากที่สุด

2. ผู้ให้การปรึกษาสาธิตพฤติกรรมให้ดูทีละขั้น

3. ผู้มารับการปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามแบบที่เห็น โดยผู้ให้การปรึกษาคอยให้คำแนะนำ

3. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Training Techniques) มีหลักการดังนี้

พฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Behavior)

หมายถึง การแสดงออกซึ่งความรู้สึกไม่ว่าจะเป็นทางด้านบวกหรือด้านลบ ทางด้านบวกเช่น ความชื่นชมยินดี ความรักใคร่เอาใจใส่ ฯลฯ ออกมาตามสิทธิที่เราจะแสดงได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับของสังคมในการให้การปรึกษา การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกใช้ได้ผลดีกับบุคคลที่ต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าเข้าสังคม ไม่กล้าติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยการฝึกพฤติกรรมจะเน้นเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ

1. การยืนยันถึงสิทธิส่วนบุคคลที่พึงมี โดยไม่ก้าวล่วงสิทธิของผู้อื่น
2. การออกคำสั่งหรือการขอร้องอย่างมีเหตุผลให้บุคคลอื่นปฏิบัติ

ตามกฎข้อตกลงร่วมกัน

3. การแสดงความรู้สึกทั้งทางด้านบวกและด้านลบออกมาอย่างเหมาะสม และเป็นไปอย่างเปิดเผยจริงใจ ให้ผู้ที่เราสัมพันธ์ด้วยได้รับรู้ เทคนิคในการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกสามารถทำได้หลายรูปแบบที่นิยมกันก็มีการใช้ตัวแบบ (Modeling) การแสดงบทบาทสมมติ (Role – Playing) การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal) การให้ไปฝึกปฏิบัติที่บ้าน (Homework Assignment) และไม่ว่าจะใช้เทคนิคใด การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) จำเป็นที่จะต้องใช้ควบคู่กันไป การให้ข้อมูลย้อนกลับอาจทำโดยผู้ให้การปรึกษาเป็นผู้ให้ข้อมูลเองโดยตรงหรืออาจใช้เทปบันทึกภาพ (Videotape) ช่วยอีกทางหนึ่งเพื่อให้ผู้มารับการปรึกษาได้ทราบการแสดงพฤติกรรมของตนเอง

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกรู้สึกวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization Techniques) เทคนิคการจัดความรู้สึกรู้สึกวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ เป็นเทคนิคที่ช่วยขจัดอาการกลัวหรือปัญหาทางด้านอารมณ์หวั่นวิตกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้เสนอเทคนิคการจัดความรู้สึกรู้สึกวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ คือ (Wolpe Joseph, 1958) หลักที่สำคัญของวิธีการนี้ คือ หลักการเปลี่ยนเงื่อนไขกลับ (Counter – Conditioning) คือ การตัดความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าที่เป็นตัวเร้าให้เกิดความวิตกกังวลกับพฤติกรรมวิตกกังวลออกจากกัน ซึ่งกระทำโดยให้ผู้มารับการปรึกษาเผชิญกับสิ่งเร้าที่เคยทำให้เกิดความกลัว หรือความวิตกกังวลโดยจัดลำดับสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความกลัวน้อยที่สุด ไปจนถึงสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความกลัวมากที่สุด การเสนอสิ่งเร้าเสนอภายใต้สภาวะ

ที่ป้องกันไม่ให้ผู้มารับการปรึกษาเกิดความวิตกกังวล คือการฝึกเทคนิคการผ่อนคลายกล้ามเนื้อให้ผู้มารับไว้ก่อนแล้ว

ขั้นตอนการจัดความรู้สึกรู้สึกวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ

1. จัดลำดับขั้นของสิ่งที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลจากน้อยที่สุดไปหามากที่สุด (Anxiety Hierarchy Construction)
2. ฝึกการผ่อนคลาย (Relaxation Training)
3. เสนอสิ่งเร้าตามลำดับในขั้นที่ 1 ต่อผู้มารับการปรึกษาขณะที่ผู้มารับการปรึกษาอยู่ในสภาวะที่ผ่อนคลาย (Scene Presentation During Relaxation)

จากขั้นตอนดังกล่าว ความรู้สึกหวาดกลัวหรือความรู้สึกวิตกกังวลจะสามารถถูกจัดให้หมดไปได้ เพราะความเครียดเนื่องจากความกลัวกับความรู้สึกผ่อนคลายจะเกิดขึ้นในขณะเดียวกันไม่ได้ ความรู้สึกที่เคยหวาดกลัวต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะถูกลบล้างด้วยการฝึกการผ่อนคลายกล้ามเนื้อและจิตใจเข้าแทนที่เมื่อเผชิญกับสิ่งเร้านั้น การให้ผู้มารับการปรึกษาเผชิญกับสิ่งเร้านั้นให้ได้ทั้งการนำสิ่งเร้านั้นมาให้ผู้มารับการปรึกษาได้เผชิญจริง ๆ (Vivo – Technique) หรือใช้วิธีให้ผู้มารับการปรึกษาจินตนาการถึงสิ่งเร้านั้น การจัดลำดับสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล (Hierarchies of Symptom) ในการจัดลำดับสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล ผู้ให้การศึกษาจะให้ผู้มารับการปรึกษาได้เล่าถึงสิ่งที่ตนเองกลัว และเปรียบเทียบว่ากลัวสิ่งเร้าหรือสถานการณ์อย่างใดมากกว่าสถานการณ์ใด โดยผู้ให้การศึกษาอธิบายให้ผู้มารับการปรึกษาทราบถึงวิธีการช่วยเหลือและความสำคัญที่ต้องจัดลำดับของสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล

5. เทคนิคการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ (Muscle Relaxation Techniques) เป็นเทคนิคการผ่อนคลายทางร่างกายที่ส่งผลให้หายตึงเครียดทางด้านจิตใจ เป็นเทคนิคพื้นฐานที่ประกอบอยู่ในการจัดความรู้สึกรู้สึกวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ โดยผู้ให้การศึกษาจะสอนให้ผู้มารับการปรึกษาเรียนรู้ถึงความแตกต่างระหว่างความตึงเครียด (Tension) ของกล้ามเนื้อที่ส่งผลไปสู่จิตใจกับความรู้จักผ่อนคลาย (Relaxation) โดยให้ผู้มารับการปรึกษาเกร็งกล้ามเนื้อส่วนนั้น ๆ ให้เครียดมากที่สุด แล้วค่อย ๆ คลายออกช้า ๆ จนรู้สึกถึงความสบายจากการผ่อนคลาย การฝึกคลายกล้ามเนื้ออาจต้องใช้เวลาฝึกทุกวัน ใช้เวลาฝึกตั้งแต่ 1 สัปดาห์ไปจนถึง 1 – 2 เดือน จนผู้รับการศึกษาสามารถทำการผ่อนคลายได้รวดเร็ว ส่วนระยะเวลาของการฝึกจะขึ้นอยู่กับความรุนแรงของอาการหวาดวิตกกังวลหรือความตึงเครียดเท่า ๆ ที่ติดค้างเรื้อรังอยู่เดิม ถ้าการฝึกไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้มารับการปรึกษาไม่สามารถปล่อยคลายกล้ามเนื้อได้ ควรหาเทคนิควิธีอื่นในการช่วยเหลือ

จากบทความข้างต้นได้กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้การศึกษาตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยมซึ่งสรุปได้ดังนี้

เทคนิคที่ใช้ในการให้การปรึกษาตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีอยู่ 5 เทคนิคด้วยกันคือ 1. การเสริมแรง 2. ตัวแบบทางสังคม 3. การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก 4. การจัดความรู้สึกรีดก้างวลอย่างเป็นระบบ และ 5. การผ่อนคลายกล้ามเนื้อ จากเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการให้การปรึกษาตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้นสามารถช่วยทำให้ผู้ให้การปรึกษาสามารถนำไปปรับใช้ เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหานั้นได้อย่างเป็นระบบ

การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

1. ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ดังนี้

อาภา จันทรสกุล (2545) ได้กล่าวถึงความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ตามทฤษฎีเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. มนุษย์เป็นทั้งผู้มีเหตุผลและไม่มีเหตุผล มนุษย์ที่มีเหตุผลจะใช้ความสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. มนุษย์มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งถ้าความต้องการนั้นไม่สามารถเป็นไปได้ มนุษย์จะพยายามลงโทษตนเองและบุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องเสมอ
3. มนุษย์มีความเข้าใจในขอบเขตความสามารถของตนเอง ค่านิยมของตนเอง และแนวทางในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นกับตนเองได้เสมอ
4. เมื่อมนุษย์ได้รับการวางเงื่อนไขให้คิด และรู้สึกในแบบใดแบบหนึ่งแล้วเขามักย้ำคิด รู้สึกในแบบนั้นเสมอ แม้ว่าจะเป็นภาระกระทำที่ทำร้ายตนเองก็ตาม
5. มนุษย์มีข้อจำกัดไม่ได้เป็นผู้รอบรู้ไปหมด ดังนั้นในบางครั้งเขาอาจจะเอาชนะอุปสรรคและข้อจำกัดได้บ้างแม้จะไม่สมบูรณ์แบบก็ตาม
6. มนุษย์ทุกคนแม้ไม่รู้ว่าตายแล้วจะไปไหน หรือหลังจากตายแล้วจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ก็ควรจะทำแต่สิ่งดีขณะที่มีชีวิตอยู่ ไม่ใช่หวังจะไปตั้งต้นชีวิตใหม่ในชาติหน้าหรือปล่อยชีวิตไปตามยถากรรมในปัจจุบัน
7. ความสุขเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา แต่เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์โลกที่มีอายุยืนยาวเฉลี่ยแล้ว 75 ปี หรือมากกว่านั้น ฉะนั้นควรมีจุดประสงค์เพื่อความสุขในระยะยาวดีกว่าระยะสั้น

8. มนุษย์มีเสรีภาพเป็นของตนเองแต่ขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับข้อจำกัดของเสรีภาพ การไม่ยอมรับข้อจำกัดของเสรีภาพเป็นสิ่งที่ทำลายตนเองและทำลายสังคม ทำให้สังคมสับสนวุ่นวาย

9. มนุษย์เกิดมามีความโน้มเอียงที่จะมีเหตุผล รักตนเอง และอยากพัฒนาตนเอง แต่บางขณะอาจเกิดการฟ่ายแพ้หรือถดถอย หลีกเลียงที่จะใช้ความคิดที่รอบคอบเพราะถือเอาความพอใจระยะสั้น

10. เนื่องจากความคิดมีอิทธิพลมากต่ออารมณ์การกระทำ ดังนั้น การให้การปรึกษาแบบเหตุผล - อารมณ์ จะช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้ปรับปรุงชีวิตของตนเอง เพื่อให้อารมณ์และการกระทำของเขาเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่พึงปรารถนา

11. ในการให้การปรึกษา ผู้ให้การปรึกษามุ่งกระทำความเข้าใจรอบแห่งความคิดของผู้รับการปรึกษา เพราะคนเรามีกรอบแห่งความคิดหรือการรับรู้ที่เป็นของตนเอง

12. มนุษย์มักวางเงื่อนไขให้ตนเองรู้สึกไม่สบายใจหรือมีปัญหาโดยการพูดหรือบอกกับตนเองซ้ำซากด้วยความเชื่อที่ผิด ๆ เสมอ

2. ปรัชญาและหลักการของการให้การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงปรัชญาและหลักการของการให้การปรึกษาแบบเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ดังนี้

จตุพร เพ็งชัย (2553) ได้สรุปว่าเป็นแนวคิดที่อธิบายถึงระบบการช่วยเหลือที่สอนให้บุคคลรู้ว่า ความเชื่อของบุคคลมีผลต่อความรู้สึก และการกระทำในชีวิตประจำวันของเขา อย่างไรก็ตามแนวคิดและทฤษฎีนี้ถูกพัฒนาขึ้นโดย ดร.อัลเบิร์ต เอลลิส ในปี ค.ศ. 1955 ซึ่งเป็นแนวบำบัดอย่างหนึ่งที่พัฒนามาจากทฤษฎีการบำบัดแบบ Cognitive Behavior Therapy แนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับความเครียด ตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เชื่อว่าบุคคลเมื่อต้องเผชิญกับสิ่งเร้าที่กระตุ้นให้เกิดความเครียดแล้วทุกข์ทรมาน เพราะบุคคลนั้นมีความเชื่อที่ไร้เหตุผล และมีเจตคติในทางร้ายต่อตนเอง มีการตอบสนองต่อความเครียดในลักษณะที่มากหรือน้อยเกินไป

สวัสต์ บรรเทิงสุข (2542) แนวความคิดพื้นฐานตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม Ellis ได้ประยุกต์แนวคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยเน้นที่กระบวนการทางปัญญาของบุคคลซึ่งเรียกว่า การบำบัดพฤติกรรมทางปัญญา (Cognitive Behavior Therapy) ซึ่งมีแนวความคิดพื้นฐานว่ากระบวนการทางปัญญาของบุคคล ซึ่งได้แก่ การรับรู้ ความคิด ความเชื่อ ทักษะคติ เป็นสื่อกลางระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมโดยกระบวนการทางปัญญานี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล จากแนวความคิดในการเปลี่ยนพฤติกรรมที่เน้นกระบวนการทางปัญญา Ellis เชื่อว่า การที่บุคคลเกิดปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไป มีสาเหตุจาก

บุคคลที่มีความเชื่อหรือความคิดที่ไม่มีเหตุผล ซึ่งสามารถอธิบายได้ตามทฤษฎี ABC ของ Ellis (พงษ์พันธ์ - วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา, 2556 อ้างอิงจาก Ellis, 1974) ดังนี้

A ย่อมาจาก Activating Experience or Event หมายถึง ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

B ย่อมาจาก Beliefs หมายถึง ความเชื่อ หรือความคิดที่มีต่อเหตุการณ์

C ย่อมาจาก Consequences หมายถึง ผลทางอารมณ์ หรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อเหตุการณ์

Ellis ได้อธิบายว่า เมื่อมีประสบการณ์หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น (A) บุคคลจะมีความเชื่อ หรือความคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ หรือเหตุการณ์นั้น (B) ซึ่งความเชื่อหรือความคิดของบุคคลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นสาเหตุที่ทำให้บุคคลเกิดอารมณ์และพฤติกรรม (C) แนวคิดในการให้การปรึกษาแบบเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมถือว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น (A) ไม่ได้เป็นสาเหตุให้บุคคลเกิดอารมณ์และพฤติกรรม (C) โดยตรง แต่ความเชื่อหรือความคิดของบุคคลต่อเหตุการณ์นั้น (B) เป็นสาเหตุให้บุคคลเกิดอารมณ์ และพฤติกรรมดังกล่าว ดังนั้นการช่วยให้บุคคลสามารถเปลี่ยนความคิด ได้อย่างมีเหตุผลจะนำไปสู่อารมณ์และพฤติกรรม ที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น (อาภา จันทรสกุล, 2545 อ้างอิงจาก Ellis, 1974)

จากแนวความคิดที่เน้นว่า ความเชื่อหรือความคิดที่ไม่มีเหตุผลของบุคคล เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม แต่เมื่อบุคคลสามารถเปลี่ยนความเชื่อหรือความคิดได้อย่างมีเหตุผล จะเป็นผลให้บุคคลมีอารมณ์ และพฤติกรรมที่เหมาะสมยิ่งขึ้น จะเห็นได้ว่าความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมของบุคคลมีอิทธิพลซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิด ซึ่งแนวคิดระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมของบุคคลนั้น Ellis ได้เสนอแนวคิดว่าความคิดความรู้สึก และการกระทำของมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กัน คือความคิดมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและการกระทำ ความรู้สึกมีอิทธิพลต่อความคิด และการกระทำมีอิทธิพลต่อความคิดและความรู้สึก ดังนั้น ถ้าบุคคลปรับลักษณะใดลักษณะหนึ่งให้เปลี่ยนไปก็จะทำให้ลักษณะอื่นเปลี่ยนแปลงไปด้วย

3. ลักษณะความคิดที่มีเหตุผลและไม่มีเหตุผล

ลักษณะความคิดที่มีเหตุผลและไม่มีเหตุผล มีความสำคัญต่อวิธีการให้การปรึกษาตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมเป็นอย่างมากเพราะทฤษฎีนี้มีแนวคิดพื้นฐานที่เน้นว่า ความเชื่อหรือความคิดที่ไม่มีเหตุผลของบุคคล เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมและเมื่อบุคคลสามารถเปลี่ยนความเชื่อหรือความคิดได้อย่างมีเหตุผลจะทำให้บุคคลมีอารมณ์และพฤติกรรมที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

ธัญญา เรืองแก้ว (2549) จึงได้เสนอแนวความคิดที่ไม่มีเหตุผลของบุคคลไว้ 3 ลักษณะ คือ แนวคิดที่ 1 ฉันทต้องเป็นผู้มีความสามารถ มีความเหมาะสมประสบผลสำเร็จฉันทต้องได้รับ

การยอมรับจากทุกคน ถ้าฉันทำสิ่งเหล่านี้ไม่ได้มันเป็นเรื่องเลวร้ายมากสำหรับฉัน ฉันไม่สามารถทนต่อความล้มเหลวที่เกิดขึ้นได้ ถ้าฉันไม่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นแล้วนั้น หมายความว่าฉันเป็นคนใช้การไม่ได้ บุคคลที่ยึดมั่นในความคิดที่ไม่มีเหตุผลเช่นนี้ เขามีแนวโน้มที่จะรู้สึกว่าเขาเองไม่มีคุณค่า กังวลใจ และเกิดอารมณ์ซึมเศร้า กลัว มีความทุกข์ที่ฝังแน่นในจิตใจ ควบคุมจิตใจของตนเองไม่ได้ และอาจทำให้บุคคลมีอาการทางโรคประสาท แนวความคิดที่ 2 เมื่อฉันต้องการให้บุคคลอื่นทำสิ่งใดให้แกฉัน บุคคลนั้นต้องปฏิบัติต่อฉันอย่างดีให้ความยุติธรรมอย่างถูกต้อง มันเป็นเรื่องเลวร้ายมากถ้าเขาไม่สามารถทำในสิ่งที่ฉันต้องการได้ ฉันไม่สามารถทนได้ ถ้าเขาแสดงความรังเกียจฉัน หากเขาไม่สามารถทำให้ฉันพอใจได้ เขาควรถูกตำหนิและกลายเป็นคนไม่มีคุณค่า บุคคลที่ยึดมั่นในความคิดที่ไม่มีเหตุผลเช่นนี้ เขามีแนวโน้มที่จะเป็นคนโกรธง่าย ชอบตำหนิหรือประณามผู้อื่น ดื้อรั้น และมีความรุนแรง ทิฐิสูง อาฆาตพยาบาทคิดแก้แค้น และอาจกลายเป็นฆาตกรได้ แนวคิดที่ 3 ฉันต้องการได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันต้องการ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นจะต้องดีต้องเป็นไปในทางบวก และเป็นไปในทิศทางที่ฉันต้องการให้เป็นโดยปราศจากอุปสรรคและความยากลำบากใด ๆ ฉันไม่สามารถทนต่อสภาพคับข้องใจหรือไม่เป็นไปตามที่คิดได้บุคคลที่มีความคิดไม่มีเหตุผลในลักษณะดังกล่าวนี้ เขาจะมีความรู้สึกโกรธง่าย ซึมเศร้า มีความอดทนต่ำมาก มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยง ปล่อยเวลาโดยเปล่าประโยชน์ ขาดวินัย และผัดวันประกันพรุ่ง นอกจากนี้ Ellis ยังได้เสนอลักษณะความคิดที่ไม่มีเหตุผล และลักษณะความคิดที่มีเหตุผล โดยได้จำแนกให้เห็นได้อย่างชัดเจน ดังนี้ (สุภาวดี ตรีรัตน์, 2553 อ้างอิงจาก Patterson, 1966)

1. บุคคลต้องได้รับความรักและการยอมรับจากทุกคน ความคิดนี้ ไม่มีเหตุผล เพราะไม่มีโอกาสเป็นจริงได้ หากบุคคลยังยึดมั่นในความคิดเช่นนี้ จะทำให้ขาดความมั่นใจในตนเอง และรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย
2. บุคคลต้องมีความเพียบพร้อมสมบูรณ์แบบ มีความเหมาะสม และประสบผลสำเร็จ ความคิดนี้ไม่มีเหตุผล เพราะจะทำให้บุคคลรู้สึกไม่มีคุณค่า กลัวความล้มเหลว
3. บุคคลที่เป็นคนเลว น่ารังเกียจและชั่วร้าย ควรจะถูกตำหนิหรือลงโทษ ความคิดนี้ไม่มีเหตุผล เนื่องจากไม่มีมาตรฐานที่แท้จริงที่จะประเมินความเลวหรือความชั่วร้ายของบุคคล
4. เป็นเรื่องเลวร้ายมากถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นตามบุคคลที่ต้องการให้เป็นความคิดนี้ไม่มีเหตุผล เนื่องจากความผิดหวังเป็นเรื่องธรรมดา การที่บุคคลถือว่าความผิดหวังเป็นเรื่องเลวร้ายที่ตนไม่สามารถทนได้นั้น จะทำให้บุคคลเกิดความเสียใจอย่างรุนแรง และอาจทำให้สถานการณ์เป็นเรื่องใหญ่และร้ายแรงกว่าที่เป็นอยู่
5. อารมณ์ไม่เป็นสุข เกิดจากสภาพการภายนอกตัวบุคคล ซึ่งไม่สามารถ ควบคุมมันได้ ความคิดนี้ไม่มีเหตุผล เพราะความทุกข์นั้นเกิดจากปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อสภาพ การ

ภายนอกและทุกข์มากเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลเป็นสำคัญ บุคคลที่คิดไม่มีเหตุผลเช่นนี้ จะรู้สึกหงุดหงิด มีอาการฉุนเฉียว ขาดความเป็นตัวของตัวเอง และไม่กล้าตัดสินใจต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

6. บุคคลต้องวิตกกังวลต่อสิ่งที่เป็นอันตรายหรือน่ากลัวอยู่เสมอ ความคิดนี้ไม่มีเหตุผล เพราะความวิตกกังวลของบุคคลที่มีเกินเหตุ อาจทำให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องใหญ่และร้ายแรงกว่าที่เป็นอยู่

7. การหลีกเลี่ยงความยากลำบากและความรับผิดชอบในตนเอง เป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายกว่าการเผชิญกับมัน ความคิดนี้ไม่มีเหตุผล เนื่องจากบุคคลที่หนีกงานที่ยากลำบากอยู่เสมอจะทำให้บุคคลสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเอง

8. บุคคลควรพึ่งพาผู้อื่น และต้องมีคนที่เข้มแข็งกว่าเป็นที่พึ่ง ความคิดนี้ ไม่มีเหตุผล เนื่องจากการพึ่งพาคนอื่น โดยไม่จำเป็นจะทำให้บุคคลประสบความล้มเหลวในการเรียนรู้ปราศจากความมั่นใจจะนำไปสู่การพึ่งพาผู้อื่นมากขึ้น

9. ประสบการณ์และเหตุการณ์ในอดีต เป็นเครื่องตัดสินพฤติกรรมในปัจจุบันและอิทธิพลของประสบการณ์ในอดีตไม่สามารถลบล้างได้หรือกำจัดได้ ความคิดนี้ไม่มีเหตุผลเนื่องจากพฤติกรรมที่ถือว่าสำคัญในอดีต อาจไม่เป็นพฤติกรรมที่สำคัญในปัจจุบัน และวิธีการแก้ปัญหาในอดีตอาจไม่สัมพันธ์กับวิธีการแก้ปัญหาในปัจจุบัน อิทธิพลของประสบการณ์ในอดีตอาจถูกนำมาเป็นข้ออ้างที่จะไม่ยอมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในปัจจุบัน

10. บุคคลควรเป็นทุกข์ต่อปัญหาของผู้อื่น ความคิดนี้ไม่มีเหตุผล ปัญหาของใครก็เป็นเรื่องของคนนั้น การกังวลกับปัญหาของผู้อื่นมากเกินไป ก็ไม่สามารถแก้ปัญหานั้นได้

11. ปัญหาทุกปัญหามีทางแก้ไขได้อย่างสมบูรณ์แบบ ความคิดนี้ไม่มีเหตุผล เพราะในความจริงจะไม่มีวิธีแก้ปัญหาก็สมบูรณ์แบบ บุคคลที่ยึดมั่นในความคิดที่ไร้เหตุผลเช่นนี้จะนำไปสู่ความวิตกกังวลและความกลัว

ลักษณะความคิดที่มีเหตุผล

1. บุคคลที่ปรารถนาอยากได้ความรักและการยอมรับจากผู้อื่นแต่ไม่ได้หมายความว่า จะต้องทุ่มเทความสนใจ และความปรารถนาที่จะได้รับแต่เพียงอย่างเดียว แต่การกระทำในสิ่งที่เป็น การให้ความรัก จะเป็นประโยชน์และสร้างสรรค์

2. บุคคลจะกระทำการใด ๆ อย่างเต็มที่เนื่องจากความต้องการที่จะทำ มากกว่าที่จะทำเพื่อให้ดีกว่าคนอื่น การทำก่อให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งอาจจะเกิดการผิดพลาดได้

3. ทุกคนอาจพบความล้มเหลวหรือผิดพลาดได้ จึงไม่มีเหตุผลใดที่จะกล่าวโทษตนเองหรือผู้อื่น แต่ยอมรับความล้มเหลวนั้น และพยายามไม่ให้มันเกิดขึ้นอีก

4. บุคคลจะไม่ทำให้สภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจให้เป็นเรื่องใหญ่ขึ้น ถ้าเป็นไปได้ควรปรับปรุงสภาพการณ์ให้ดีขึ้น แต่ถ้าสามารถทำได้ก็ควรยอมรับมัน และไม่ถือว่าเป็นสิ่งเลวร้ายแต่อย่างใด

5. ถ้าบุคคลยอมรับว่าสิ่งที่ไม่พึงพอใจ และสภาพการณ์ทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากการรับรู้ การประเมินค่าของเขาสอง สิ่งเหล่านั้นก็จะสามารถควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงได้

6. บุคคลเห็นความจริงว่าอันตรายที่มีอยู่ไม่ใช่ว่าเป็นสิ่งที่เลวร้าย เหมือนที่เขากลัว ควรรู้ถึงความวิตกกังวลเป็นตัวกระตุ้น ให้เกิดความกลัวมากกว่าเหตุการณ์ที่น่ากลัวจริง ๆ

7. การเผชิญกับความยากลำบาก และความรับผิดชอบจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองในระยะยาวมากกว่าที่จะหลีกเลี่ยงมัน

8. บุคคลที่จะมีความพยายามจะเป็นตัวของตัวเองและมีความรับผิดชอบแต่ควรที่จะพึ่งพาผู้อื่นหรือยอมรับความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อมีความจำเป็น

9. บุคคลยอมรับว่าประสบการณ์ในอดีตมีความสำคัญ แต่ก็ตระหนักว่าเหตุการณ์ในปัจจุบันสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยการวิเคราะห์อิทธิพลจากอดีตการพิจารณาความเชื่อที่เป็นโทษเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงตนเองต่อไป

10. บุคคลควรค้นหาหนทางในการแก้ปัญหาที่มีโอกาสเป็นไปได้หลาย ๆ ทาง และเลือกทางที่เหมาะสมที่สุด และยอมรับว่าไม่มีคำตอบหรือหนทางแก้ไขที่สมบูรณ์แบบที่สุดในแต่ละปัญหาจากที่กล่าวมาสามารถสรุปลักษณะความคิดที่ไม่มีเหตุผลได้ 11 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. บุคคลต้องได้รับความรักและการยอมรับจากทุกคน
2. บุคคลต้องมีความเพียบพร้อมสมบูรณ์แบบมีความเหมาะสม และประสบผลสำเร็จ
3. บุคคลที่เป็นคนเลวร้ายถึงชีวิตและชั่วร้ายควรถูกดำเนินหรือลงโทษ
4. เป็นสิ่งเลวร้ายมากถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่บุคคลต้องการให้เป็น
5. อารมณ์ไม่มีความสุขเกิดจากสภาพการณ์ภายนอกตัวบุคคล ซึ่งไม่สามารถควบคุมได้
6. สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมักเป็นอันตรายและน่ากลัวเราควรจะระมัดระวังและวิตกอยู่ตลอดเวลา
7. การหลีกเลี่ยงความยากลำบาก และความรับผิดชอบในตนเองเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายกว่าการเผชิญหน้ากับมัน
8. บุคคลควรพึ่งผู้อื่นและต้องมีคนเข้มแข็งกว่าเป็นที่พึ่ง
9. ประสบการณ์และเหตุการณ์ในอดีตเป็นเครื่องตัดสินพฤติกรรมในปัจจุบันและอิทธิพลของประสบการณ์ในอดีตไม่สามารถกำจัดได้
10. บุคคลควรเป็นทุกข์ต่อปัญหาของผู้อื่น

11. ปัญหาทุกปัญหาล้วนต้องมีหนทางแก้ไขได้อย่างสมบูรณ์แบบ

4. จุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ดังนี้

วัชร ทรัพย์มี (2556) ได้สรุปเป้าหมายของการให้การปรึกษาแบบเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้คลามีอารมณ์มั่นคงเหมาะสม และระงับอารมณ์ที่ไม่เหมาะสมซึ่งการให้การปรึกษานี้ได้จำแนกอารมณ์ออกเป็น 2 ประเภท คืออารมณ์ที่เหมาะสมกับอารมณ์ที่ไม่เหมาะสมออกจากกันอย่างชัดเจน คือ

1.1 อารมณ์ที่เหมาะสม (Appropriate Emotion) คือ ภาวะอารมณ์ที่ช่วยผลักดันให้ผู้คลสามารถตอบสนองต่อสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้อารมณ์ที่เหมาะสมประกอบด้วย

1.1.1 อารมณ์ที่เหมาะสมในทางบวก (Positive Appropriate Emotion) เป็นอารมณ์ที่แสดงถึงความต้องการ ความปรารถนาและความชอบต่าง ๆ ของมนุษย์ต่อสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น ได้แก่ อารมณ์ที่เกี่ยวกับความรัก ความสุข ความพึงพอใจและความอยากรู้อยากเห็น เป็นต้น

1.1.2 อารมณ์ที่เหมาะสมในทางลบ (Negative Appropriate Emotion) เป็นอารมณ์ที่แสดงถึงความคับข้องใจหรือไม่พึงพอใจต่อสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น ได้แก่ อารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับความเสียใจ คับข้องใจ รำคาญใจ ไม่พึงพอใจ ซึ่งอารมณ์ด้านลบนี้จัดอยู่ในประเภทอารมณ์ที่เหมาะสม เนื่องจากอารมณ์ประเภทนี้จะช่วยกระตุ้นให้ผู้คลพยายามเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์ที่ก่อให้เกิดอารมณ์ทางลบไปสู่สภาพอารมณ์ที่ตนต้องการได้ เช่น สภาพการณ์ที่ผู้คลถูกปฏิเสธหรือประสบความล้มเหลวในการทำงาน จะทำให้ผู้คลเป็นทุกข์และเสียใจ ซึ่งอารมณ์นี้จะกระตุ้นให้ผู้คลมีความพยายามในการทำงานเพิ่มขึ้นเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ

1.2 อารมณ์ที่ไม่เหมาะสม (Inappropriate Emotions) คือ ภาวะอารมณ์ที่ขัดขวางการตอบสนองสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นของผู้คลไม่ให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ได้แก่ อารมณ์ที่แสดงถึงความวิตกกังวล ซึมเศร้า ท้อแท้สิ้นหวัง และรู้สึกไม่มีคุณค่า อารมณ์ประเภทนี้จัดเป็นอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากอารมณ์เหล่านี้ไม่ได้ช่วยผลักดันให้ผู้คลพยายามเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์ที่ก่อให้เกิดอารมณ์ที่เหมาะสมไปสู่สภาพการณ์ที่ตนต้องการ แต่กลับทำให้สภาพการณ์เหล่านั้นเลวร้ายลง เช่น บุคคลที่เกิดอารมณ์ซึมเศร้าเมื่อถูกปฏิเสธหรือประสบความล้มเหลวในการรับเข้าทำงานอาจทำให้บุคคลนั้นไม่กระตือรือร้น เฉื่อยชา และไม่คิดจะปรับปรุงตนเองเพื่อให้ได้รับในสิ่งที่ตน

ต้องการแทนที่เขาจะพยายามหางานใหม่ หรือปรับปรุงตนเอง เขากลับทุกข์ใจอย่างหนัก ผสมกับความท้อแท้สิ้นหวังซึ่งทำให้สภาพการณ์ทางานใหม่เลวร้ายลง

2. ช่วยให้ผู้รับบริการมีความสนใจตนเองและบุคคลอื่นด้วย เนื่องจากมนุษย์ต้องอยู่ร่วมโลกกับบุคคลอื่น ฉะนั้นจึงไม่ควรสนใจเฉพาะตนเอง ควรให้ความสนใจและเมตตาต่อผู้อื่นด้วย จึงจะทำให้มนุษย์อยู่ร่วมโลกกันอย่างมีความสุขสามารถเข้าใจตนเองได้อย่างแท้จริงถ่องแท้ และเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด

3. ช่วยให้ผู้รับบริการมีความรับผิดชอบต่อตนเอง เลือกดำเนินชีวิตได้ด้วยตนเอง สามารถกำหนดทิศทางให้กับตนเองได้ สามารถดำเนินชีวิตและแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง ถ้าต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ต้องไม่เรียกร้องอย่างสิ้นเชิง จนตนเองไม่ต้องทำอะไรเลย

4. ช่วยให้ผู้รับบริการใจกว้าง มีความอดทนและมีความเป็นผู้ใหญ่สามารถมองสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง มีแนวความคิดและมีความตระหนักว่าทั้งตนเองและบุคคลอื่นมีข้อบกพร่อง และมีโอกาสกระทำผิดหรือผิดพลาดได้ ให้อยู่ในความผิดพลาดของผู้อื่น จะไม่ประณามหรือซ้ำเติม แม้ว่าจะไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมที่บุคคลอื่นแสดงออกมาก็ตาม มีความคิดเห็นเป็นวิทยาศาสตร์ และมีเหตุผลมากขึ้น ยอมรับข้อเท็จจริงว่ามนุษย์ทุกคนไม่สามารถประสบความสำเร็จในทุก ๆ สิ่งที่ต้องการ และไม่สามารถหลีกเลี่ยงทุก ๆ สิ่งที่ไม่พึงพอใจ

5. ช่วยให้ผู้รับบริการยอมรับความไม่เที่ยง ไม่แน่นอน ยอมรับข้อเท็จจริงว่าเราอยู่ในโลกของความไม่แน่นอน ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว แต่กลับจะกระตุ้นเร้าให้ผู้รับบริการเกิดความตื่นตัวท้าทายที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในโลกที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

6. ช่วยให้ผู้รับบริการมีความยืดหยุ่นของความคิด ยอมรับความคิดต่าง ๆ อาจเปลี่ยนแปลงได้ไม่ถือทิฐิ ไม่ดื้อรั้น หรือทนไม่ได้กับความคิดเห็นที่แตกต่างจากตน ไม่ยึดมั่นตายตัวกับเกณฑ์ที่กำหนดขึ้น

7. ช่วยให้ผู้รับบริการมีความมุ่งมั่น มีความตั้งใจจริงที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เขาสอนใจและเห็นความสำคัญ

8. ช่วยให้ผู้รับบริการกล้าที่จะเสี่ยง ตัดสินใจหรือเสี่ยงกระทำการต่าง ๆ ด้วยความคิดตนเองบ้าง แม้จะไม่แน่ใจในผลที่จะได้รับร้อยเปอร์เซ็นต์

9. ช่วยให้ผู้รับบริการ เกิดความยินดีที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ยอมรับตนเองและสามารถแสวงหาความสุขให้แก่ตนเองได้โดยไม่ทำความเดือดร้อนให้แก่บุคคลอื่น

10. ช่วยให้ผู้รับบริการพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างรอบคอบ เต็มไปด้วยวิจารณญาณ

มัลลวีร์ อุดลัฒนศิริ (2552) เสนอจุดหมายในการช่วยเหลือบุคคลไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. ช่วยให้ผู้รับบริการยอมรับข้อผิดพลาดของตน ความคิดที่ไม่มีเหตุผล และความคิดที่ทำลายตนเอง

2. ช่วยให้เราพัฒนาความคิด การรับรู้ การตีความหมายต่อตนเองและ
สิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามความจริงและมีเหตุผล

3. ช่วยให้เราปรับพฤติกรรมให้เป็นไปอย่างเหมาะสม

จตุพร เพ็งชัย (2553) สรุปว่า จุดมุ่งหมายของการให้การศึกษาตามทฤษฎีการให้
การศึกษาแบบเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีดังนี้

1. เพื่อให้ผู้รับการศึกษามองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ อารมณ์ และ
พฤติกรรมของตนเอง

2. เพื่อสำรวจว่าความเชื่อที่ยึดถือนั้นมีเหตุผลหรือไม่

3. เพื่อนำความเชื่อที่ไร้เหตุผลออกไป และใส่ความเชื่อใหม่ที่มีเหตุผลแทน

4. ผสมผสานความเชื่อที่มีเหตุผลเข้าไปในระบบความเชื่อของผู้รับการการศึกษา
เพื่อจะได้นำมาใช้ได้โดยอัตโนมัติ

อาภา จันทรสกุล (2545) ได้กล่าวถึงเป้าหมายของการให้การศึกษา ซึ่งพอสรุปได้
ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้รับการการศึกษาเข้าใจว่า การเฝ้าบอกตนเองอย่างไม่มีเหตุผลหรือ การ
กล่าวโทษตนเอง เป็นสาเหตุของปัญหาทางอารมณ์ ฉะนั้นผู้รับจึงต้องเรียนรู้ จะควบคุมระงับอารมณ์
รุนแรงที่ก่อให้เกิดปัญหาหรืออารมณ์ที่ไม่เหมาะสม เปลี่ยนแปลงความเชื่อและทัศนคติที่ผิด ๆ เสีย
ใหม่ด้วยการคิดอย่างมีเหตุผล

2. ช่วยให้ผู้รับการศึกษารับผิดชอบต่อตนเอง พึ่งพาตนเองให้เต็มความสามารถ
ที่มีอยู่ และเมื่อต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็รู้จักขอร้องอย่างเหมาะสม

3. ช่วยให้ผู้รับการศึกษามีแนวความคิดกว้าง ๆ สามารถเห็นวิธีการแก้ปัญหาได้
หลาย ๆ วิธี ตลอดจนรู้จักมองความเป็นจริงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้หลาย ๆ ทางและยอมรับความ
ผิดพลาดที่อาจเกิดกับทุกคนได้

4. ช่วยให้ผู้รับการการศึกษาไม่ยึดมั่นถือมั่นต่อการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่าง ๆ แต่ให้
พิจารณาทำความเข้าใจกับสิ่งเหล่านั้น ด้วยการให้เหตุผลและสติปัญญา

5. ช่วยให้ผู้รับการศึกษามีความสนใจ ยอมรับตนเองและบุคคลอื่นเพื่อจะได้
สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

6. ช่วยให้ผู้รับการการศึกษาใจกว้าง ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้ง
ทางด้าน ร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา

7. ช่วยให้ผู้รับการการศึกษาสามารถวางแผนหาแนวทางที่จะทำเป้าหมายชีวิตให้
ประสบความสำเร็จได้

8. ช่วยให้ผู้รับการปรึกษาล้ำตัดสินใจ กล้ารับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง และกล้าเสี่ยงที่จะพัฒนาตนเองไปให้เต็มศักยภาพ

9. ช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเข้าใจตนเอง รู้ถึงสิ่งหรือสภาพการณ์ที่ตนเองมีความสุข โดยไม่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน

10. ช่วยให้ผู้รับการปรึกษามีความมั่นใจในตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเอง โดยไม่ยึดเกณฑ์ภายนอกหรือบรรทัดฐานทางสังคมมากเกินไป

สรุปได้ว่า เป้าหมายของการให้การปรึกษาเป็นการช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้ตระหนัก ถึงว่าความคิดไร้เหตุผลและความเชื่อผิด ๆ นั้นให้เปลี่ยน ให้คิดถูกต้องและมีเหตุผลมากยิ่งขึ้น และให้หันมาเผชิญกับปัญหาที่แท้จริงที่เกิดขึ้นและผลักดันให้แก้ปัญหาให้ตรงจุด โดยใช้สติปัญญา

5. ขั้นตอนการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

ในการให้การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมผู้ให้การปรึกษาต้อง ช่วยให้ผู้รับการปรึกษาจัดความคิดที่ไม่สมเหตุผล หรือความคิดที่ไม่มีเหตุผล แล้วแทนที่ด้วย ความคิดที่สมเหตุผลซึ่งมีนักวิชาการที่กล่าวถึงขั้นตอนการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ดังนี้

Ellis และ Patterson (รัตนา บุญบุตร, 2557 อ้างอิงจาก Ellis, 1962 ; Patterson. 1973) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการให้การปรึกษา ดังนี้

1. แสดงให้ผู้รับการปรึกษาเห็นว่าเขามีความคิดที่ไม่มีเหตุผล จะต้องช่วยให้เขา เข้าใจว่าทำไมจึงมีความคิดเช่นนั้น ทำให้เข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความคิดที่ไม่มีเหตุผลกับ อารมณ์ที่ไม่เป็นสุขกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

2. ทำให้ผู้รับการปรึกษาเข้าใจว่า อารมณ์ไม่เป็นสุขจะมีอยู่ต่อไป เพราะเขายังคง มีความคิดที่ไม่มีเหตุผลอยู่

3. ทำให้ผู้มาขอรับการปรึกษาเปลี่ยนความคิดของเขา โดยจัดความคิดที่ไม่มี เหตุผลแล้วทดแทนขึ้นด้วยความคิดที่มีเหตุผล

4. วางแผนในการพัฒนาปฏิกิริยาโต้ตอบที่มีเหตุผลของผู้รับการปรึกษาเพื่อ พัฒนาพฤติกรรมที่มีเหตุผล หรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้มั่นคงต่อไป

วัชร ทรัพย์มี (2549) ก็ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการให้การปรึกษาตามทฤษฎี การให้ การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลอารมณ์ และพฤติกรรม ซึ่งกล่าวไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้ให้การปรึกษาชี้ให้ผู้มารับการปรึกษาตระหนักว่าความคิดของผู้รับการ ปรึกษาเป็นความคิดที่ไร้เหตุผลอย่างไร ขั้นตอนนี้ผู้ให้การปรึกษาจะพยายามไม่ช่วย ให้ผู้มารับการ ปรึกษาเรียนรู้ที่จะแยกความเชื่อที่มีเหตุผลออกจากความเชื่อที่ไร้เหตุผล

ขั้นที่ 2 ผู้ให้การปรึกษา กระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษาตระหนักว่าเขาต้องรับผิดชอบ
ต่อปัญหาของตนเอง อันเนื่องมาจากการเฝ้าคิดอย่างไร้เหตุผล

ขั้นที่ 3 ผู้ให้การปรึกษาช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเปลี่ยนความคิด โดยการจัด
ความคิดอันไร้เหตุผล ด้วยกลวิธีแบบนำทางชักชวนและชี้แจงเหตุผล

ขั้นที่ 4 ผู้ให้การปรึกษาให้ผู้รับการปรึกษามีความคิดที่มีเหตุผลในเรื่องทั่ว ๆ ไป
ซึ่งไม่เกี่ยวกับปัญหาในปัจจุบันของตนเอง เพื่อให้ผู้รับการปรึกษามีปรัชญาชีวิตที่เต็มไปด้วยเหตุผล
และไม่ตกเป็นเหยื่อของความคิดอันไร้เหตุผล

6. เทคนิคที่ใช้ในการให้การปรึกษาตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

การที่ผู้ให้การปรึกษาจะสามารถช่วยเหลือให้ผู้รับการปรึกษาเปลี่ยนความคิดที่ไม่มี
เหตุผลเป็นความคิดที่มีเหตุผลนั้น ผู้ให้การปรึกษาต้องอาศัยเทคนิคการให้การปรึกษาต่าง ๆ มาใช้
เพื่อให้ผู้มาขอรับการปรึกษาสามารถเปลี่ยนความคิดได้อย่างมีเหตุผล มีอารมณ์ที่เหมาะสม และ
พฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งการเลือกใช้เทคนิคนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของผู้รับการปรึกษาตาม
ความเชื่อลักษณะของอารมณ์และพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เทคนิคที่นำมาใช้เพื่อพัฒนาความคิด อารมณ์
และพฤติกรรมของบุคคล มีนักวิชาการได้กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้การปรึกษา ดังนี้

วัชร ทรัพย์มี (2556) ได้รวบรวมและสรุปว่า การให้การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล
อารมณ์ และพฤติกรรมมีกลวิธี หรือเทคนิคต่าง ๆ ดังนี้

1. การสอนหรือการอธิบายโดยตรง (Direct Teaching) ผู้ให้การปรึกษาจะ
อธิบายหรือชี้แจงแก่ผู้รับบริการโดยตรง เพื่อแก้ความคิดที่ไร้เหตุผลของผู้รับบริการ

2. การกำหนดงานให้ทำ (Homework Assignment) ผู้ให้การปรึกษาจะ
มอบหมายงานให้ผู้รับบริการไปทำในเวลาทีนอกเหนือจากการให้การปรึกษา เช่น ผู้รับบริการมีความ
เชื่อที่ผิดว่าการเป็นผู้สนทนาที่ดีจะต้องรู้หัวข้อสนทนาต่าง ๆ อย่างลึกซึ้งผู้ให้บริการจึงให้ผู้รับบริการ
ไปบันทึกหัวข้อสนทนาที่เขาเคยได้ฟังมาเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ซึ่งก็ปรากฏว่าหัวข้อสนทนาที่เขาได้มา
นั้นเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ได้ลึกซึ้งอย่างที่ตนเองคิด

3. การใช้ตรรกวิทยา (Logic) ผู้ให้บริการปรึกษาหัดให้ผู้รับบริการใช้ตรรกวิทยา
ในการสรุปหรือโยงข้อมูลที่เขาเชื่อถือได้

4. การแสดงตัวแบบ (Modeling) ระหว่างให้บริการปรึกษาพฤติกรรมของผู้
ให้บริการจะเป็นตัวแบบแก่ผู้รับบริการ เช่น ผู้ให้บริการจะไม่แสดงอารมณ์ฉุนเฉียวหรือเมื่อผู้ให้บริการ
มีการกระทำที่ผิดพลาด เขาจะยอมรับความผิดพลาดนั้นโดยไม่โทษสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างไม่รู้เหตุผล
หรือแสดงอาการเสียหน้าและความต้องการกระทำผิดพลาดนั้น

5. การผ่อนคลายความเครียด (Relaxation) เมื่อผู้รับบริการแสดงความเครียดผู้ให้บริการควรให้ผู้รับบริการได้คลายความเครียดบ้าง โดยให้ออกไปเดินยืดแขนยืดขาแล้วกลับมาใช้เหตุผลใคร่ครวญใหม่

6. ให้จินตนาการในการใช้เหตุผลและอารมณ์ของตน (Rational Emotive Imagery) ผู้ให้บริการให้ผู้รับบริการจินตนาการถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น คำวิจารณ์ของพ่อแม่แล้วถามความรู้สึกของเขาว่ารู้สึกอย่างไร

7. ยกตัวอย่างอัตชีวประวัติ (Bibliography) เป็นตัวชี้ให้ผู้รับบริการตระหนักว่าคนเราแม้จะมีข้อจำกัด อุปสรรคหรือความบกพร่องก็เป็นเรื่องธรรมดาและมีโอกาสประสบความสำเร็จได้ ดังตัวอย่างประวัติบุคคลต่าง ๆ

8. การฝึกให้ผู้รับบริการคิดอย่างมีเหตุผลโดยทำแบบฝึกการคิดอย่างมีเหตุผล (Rational Self Help Form) ในแบบฝึกหัดจะมีที่ว่างให้ผู้รับบริการเติมข้อความ

9. การทดลองสวมบทบาท (Role Play) ผู้ให้การปรึกษากับผู้รับบริการจะทดลองสวมบทบาท เพื่อชี้ให้ผู้รับบริการได้ตระหนักว่าความคิดผิด ๆ ของเขาคืออะไร และความคิดนี้ส่งผลอย่างไรต่อการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น

10. การให้ผู้รับบริการปรึกษาวิเคราะห์คำพูดของตนเองจากแถบบันทึกเสียง (Tape Recording) ในระหว่างการให้การปรึกษา ผู้ให้การปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้รับบริการได้ระบายอารมณ์และแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่แล้วบันทึกเสียงไว้ ต่อมาจึงนำมาเปิดให้ฟังแล้วให้ผู้รับบริการวิเคราะห์คำพูดของตนเองว่ามีเหตุผลมากน้อยเพียงใด

Ellis และ Whiteley (รัตนา บุญบุตร, 2557 อ้างอิงจาก Ellis and Whiteley, 1979) กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้การปรึกษา ดังนี้

1. เทคนิคทางปัญญา (Cognitive Techniques) เป็นเทคนิคที่นำมาใช้ในการพัฒนาความคิดของผู้รับการปรึกษา เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาสามารถจัดความคิดที่ไม่มีเหตุผลให้หมดสิ้นไปและพัฒนาความคิดที่มีเหตุผลขึ้นแทน อันได้แก่

1.1 การพูดถึงตนเองอย่างมีเหตุผล (Employing New Self Statement) เป็นวิธีที่ผู้ให้การปรึกษาสอนให้ผู้รับการปรึกษาเปลี่ยนคำพูดของตนเองใหม่ โดยใช้เหตุผลแทนคำพูดเดิมที่ไม่มีเหตุผล

1.2 การบ้านเพื่อฝึกทางปัญญา (Cognitive Homework) เป็นวิธีการที่ผู้ให้การปรึกษาให้ผู้รับการปรึกษาทำการวิเคราะห์ ความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมของตนตามรูปแบบ ABCDE ของ Ellis โดยให้ผู้รับการปรึกษารอกข้อความหรือประโยคตั้งแต่หัวข้อ A ถึง B ลงในแบบฟอร์มการฝึกคิดอย่างมีเหตุผลด้วยตนเอง (Rational Self Form) เมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดอารมณ์ไม่มีความสุขแล้วให้ผู้รับการปรึกษานำข้อความหรือประโยคที่บันทึกในแบบฟอร์ม

ดังกล่าวมาตรวจสอบ และวิเคราะห์ร่วมกันกับผู้ให้การศึกษา เพื่อให้ผู้รับการศึกษাজัดความคิดที่ไม่มีเหตุผลให้หมดสิ้นไป และสามารถพัฒนาความคิดที่มีเหตุผลขึ้นทดแทน มีความรู้สึกและอารมณ์ที่เหมาะสมและแสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง

2. เทคนิคทางอารมณ์ (Emotive Techniques) เป็นเทคนิคที่นำมาใช้ในการพัฒนาทางอารมณ์ของผู้รับการปรึกษา อันได้แก่

2.1 การจินตนาการในการใช้เหตุผลและอารมณ์ (Rational Emotive Imagery) เป็นวิธีการให้การปรึกษาที่ผู้รับการปรึกษารับจินตนาการที่มีต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้รับการปรึกษารับรู้ถึงความรู้สึกและอารมณ์ที่ไม่เหมาะสมของตนเอง และให้ผู้รับการปรึกษাজัดความคิดที่ไม่มีเหตุผลให้หมดสิ้นไป อันจะเป็นผลให้เกิดความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เหมาะสมขึ้นแทน

2.2 การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นการทดลองให้ผู้รับการปรึกษาสวมบทบาทผู้อื่น เพื่อให้ได้รับรู้ถึงความรู้สึก และอารมณ์ในบทบาทของผู้อื่นและเปลี่ยนความคิดของตนได้อย่างมีเหตุผล

2.3 การฝึกการจัดการกับความอาย (Shame Attacking Exercises) เป็นวิธีการลดความรู้สึกอายของผู้รับการปรึกษา โดยผู้ให้การปรึกษาฝึกให้ผู้ขอรับการปรึกษาลำที่ที่จะแสดงพฤติกรรมที่ตนรู้สึกอาย ให้ปรากฏโดยไม่รู้สึกอายอีกต่อไป เช่น กล่าวพูดในที่สาธารณะ เป็นต้น

3. เทคนิคทางพฤติกรรม (Behavioral Techniques) เป็นเทคนิคที่นำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมของผู้รับการปรึกษาให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ยิ่งขึ้น อันได้แก่

3.1 การฝึกทักษะ (Skill Training) เป็นวิธีการฝึกให้ผู้รับการปรึกษาเกิดทักษะในการแสดงออก เช่น ทักษะการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม เพื่อช่วยให้ผู้รับการปรึกษารับรู้ตนเองได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะนำไปสู่การคิดอย่างมีเหตุผล และการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อไป

3.2 การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) เป็นเทคนิคที่นำมาใช้ในการให้การปรึกษาเทคนิคหนึ่ง โดยผู้ให้การปรึกษานำผลกรรมมาเป็นตัววางเงื่อนไขให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในการวางเงื่อนไข ผลกรรมที่นิยมใช้ส่วนใหญ่จะเป็นการวางเงื่อนไขโดยการเสริมแรง ซึ่งการวางเงื่อนไขโดยการเสริมแรงนี้เป็นการฝึกให้ผู้รับการปรึกษาสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และผู้ให้การปรึกษาให้การเสริมแรง เมื่อผู้รับการปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ อันเป็นผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายเพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่า การใช้เทคนิคทางปัญญา (Cognitive Techniques) เช่น การพูดถึงตนเองอย่างมีเหตุผล การใช้ตรรกวิทยา เทคนิคทางอารมณ์ (Emotive Techniques) เช่น การจินตนาการในการใช้เหตุผลและอารมณ์ การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงตัวแบบ การผ่อนคลายความเครียด การฝึกการจัดการกับความอาย เทคนิคทางพฤติกรรม (Behavioral Techniques) เช่น การฝึกทักษะ การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

วันวิสา พงษ์ผล (2546) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการปรับสัณใหม่และการควบคุมตนเองที่มีต่อพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านตำหรุ (วิงประชาสงเคราะห์) อำเภอบราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีจุดมุ่งหมายคือ 1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการปรับสัณใหม่ 2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการควบคุมตนเอง 3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการปรับสัณใหม่และที่ได้รับการควบคุมตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนบ้านตำหรุ (วิงประชาสงเคราะห์) อำเภอบราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูง จำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 28 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเพื่อเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม โปรแกรมการปรับสัณใหม่ และโปรแกรมการควบคุมตนเอง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการปรับสัณใหม่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการปรับสัณใหม่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการปรับสัณใหม่และนักเรียนที่ได้รับการปรับสัณใหม่และนักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมเกียรติ พิงจันดา (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนโรงเรียนบ้านโนนทอง จังหวัดนครราชสีมา กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 โรงเรียนบ้านโนนทอง จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2546 ที่ขาดวินัยในตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง จำนวน 52 คน ได้มาจากการสังเกตของครูประจำชั้น และครูผู้สอน แล้วประชุมวินิจฉัยร่วมกันในการเลือกนักเรียนเป็นกลุ่มเป้าหมาย จากนั้นได้จำแนกนักเรียนกลุ่มนี้ออกเป็นพฤติกรรมไม่เหมาะสม ก้าวร้าวเกร เด็กที่มีพฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน การลักขโมย ได้ดำเนินงานตามแผนการเสริมสร้างวินัย ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยกิจกรรมหลัก 4 กิจกรรม คือ กิจกรรมโฮมรูม กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กิจกรรมอบรมจริยธรรมความรับผิดชอบ กิจกรรมเยี่ยมบ้านนักเรียน พบว่ายังมีนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย 9 คน ที่ยังมีพฤติกรรมไม่ยอมส่งการบ้านและพอครูสอบถามมาก ๆ ก็ขาดเรียนหรือมาเรียนแต่หนีเรียน โดยไม่ทราบสาเหตุ เมื่อ

สอบถามเพื่อนนักเรียนได้ความว่านักเรียนทั้ง 9 คนที่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเนื่องมาจากอ่านหนังสือไม่ออกและเขียนไม่ได้ ผู้วิจัยจึงรายงานให้ครูผู้สอนทราบเพื่อหาทางช่วยเหลือต่อไป

ระดับเกียรติ พรวิเศษศิริกุล (2548) ได้ศึกษาการให้การปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนที่มีพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านการปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบัวแดง (ปทุมรัตน์วิทยาการ) อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด มีความมุ่งหมาย 1. เพื่อศึกษาผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนที่มีพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านการปกครองของนักเรียน 2. เพื่อเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม แก่นักเรียนที่มีพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านการปกครองของนักเรียน ก่อนและหลังการให้การปรึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบัวแดง (ปทุมรัตน์วิทยาการ) อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2548 ที่มีพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านการปกครองของโรงเรียนจำนวน 10 คนโดยเลือกจากนักเรียนที่มีคะแนนการทำผิดวินัยที่ได้มาจากแบบสังเกตและแบบประเมินพฤติกรรมทำผิดวินัย จากคะแนนมากที่สุดไปหาน้อย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่แบบสังเกตพฤติกรรมทำผิดวินัยของนักเรียนด้านการปกครองแบบมีโครงสร้าง แบบประเมินพฤติกรรมทำผิดวินัยของนักเรียนด้านการปกครอง และโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผลการศึกษาพบว่า 1. หลังจากการให้การปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนที่มีพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านการปกครองแล้วนักเรียนมีพฤติกรรมทำผิดวินัยลดลง นักเรียนสามารถสรุปถึงพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านการปกครองได้ และช่วยกันหาทางปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนให้ดีขึ้น 2. พฤติกรรมทำผิดวินัยของนักเรียนโดยรวมและรายด้าน หลังจากการให้การปรึกษาแล้วลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการสังเกตของผู้สังเกต 3 คนทั้งโดยรวมและรายด้านหลังจากการให้การปรึกษาลดลงจากก่อนการให้การปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนพฤติกรรมทำผิดวินัยจากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนโดยผู้ศึกษาและคะแนนจากการประเมินของผู้สังเกต หลังการให้การปรึกษาโดยรวมและเป็นรายด้านพบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สงเคราะห์ แก้วทาสี (2549) ได้ศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มต่อพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคมของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยัคฆภูมิพิสัย อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มต่อพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยัคฆภูมิพิสัย อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงจำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคม 3 ลักษณะ คือ การรังแกเพื่อน การพูดหยาบคาย และกิริยาไม่สุภาพ และโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การพรรณนาวิเคราะห์ และสถิติที่ใช้ในการทดสอบ

สมมุติฐานคือ The Wilcoxon Matched Paired Signed - Ranks Test ผลการศึกษาพบว่าผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มต่อพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคมของนักเรียน 3 ลักษณะโดยรวมได้แก่ การรังแกเพื่อน การพูดที่หยาบคาย และการมีกิริยาไม่สุภาพเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี พฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคมของนักเรียน 3 ลักษณะโดยรวมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประสาธน์ ใหม่เพียรวงศ์ (2551) ได้ศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อความโกรธของเยาวชนผู้ฝึกหัดในสามเนราลัย พระวิสุทธิวงศ์ นครราชสีมา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการเข้าร่วมกิจกรรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทางทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อการลดความโกรธของเยาวชนผู้ฝึกหัดในสามเนราลัยพระวิสุทธิวงศ์ นครราชสีมา กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนผู้ฝึกหัดในสามเนราลัยพระวิสุทธิวงศ์ นครราชสีมา ที่มีคะแนนความโกรธสูงและสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองเข้าร่วมกิจกรรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม จำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 60 - 90 นาที เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดความโกรธ เป็นแบบมาตราวัดประมาณค่า (Rating Scale) มี 4 ระดับ และโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมเพื่อลดความโกรธที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่าหลังเข้าร่วมกิจกรรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เยาวชนผู้ฝึกหัดมีคะแนนความโกรธต่ำกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนความโกรธหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม พบว่า คะแนนความโกรธของกลุ่มทดลองหลังการทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชัยรัตน์ อุตเสน (2551) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบทางการเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ระหว่างทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ความมุ่งหมายของการวิจัยคือเพื่อเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ระหว่างทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ของนักเรียนโรงเรียนโพธิ์ทองพิทยาคม จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คนที่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางการเรียน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง การทดลองแบ่งกลุ่มทดลองเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ส่วนกลุ่มที่ 2 ได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์ จำนวน 14 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามความรับผิดชอบทางการเรียน โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและ โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ The Wilcoxon Matched Paired Signed - Ranks Test และ The Mann - Whitney U Test ผลการวิจัยพบว่า 1.นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางมีความรับผิดชอบทางการเรียนโดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อ

พิจารณาเป็นรายด้านคือด้านการตรงต่อเวลา ด้านการส่งงาน ด้านการรู้จักหน้าที่ ด้านการสนใจใฝ่ศึกษา ด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน 2. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบทางการเรียนโดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านประกอบด้วย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านการรู้จักหน้าที่ ด้านการสนใจใฝ่ศึกษา พบว่ามีความรับผิดชอบทางการเรียนดีขึ้นทุกด้าน 3. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบทางการเรียนโดยรวมและรายด้านทุกด้านมีผลต่อความรับผิดชอบทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และสามารถสรุปโดยรวมได้ว่า ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สามารถช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความรับผิดชอบทางการเรียนดีขึ้นได้

พิสมัย ยกน้อยวงษ์ (2551) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมต่อการพัฒนาทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ โรงเรียนบ้านเม็กดำ อำเภอพิบูลย์รักษ์ จังหวัดมหาสารคาม มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมต่อการพัฒนาทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเม็กดำ จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของนักเรียน จำนวน 31 ข้อ และโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์โดยใช้การพรรณนาวิเคราะห์ และทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test) ผลการศึกษาพบว่า 1. หลังการรับการปรึกษานักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยรวมทั้ง 3 ด้านลดลงได้แก่ ด้านการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร ด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหา และด้านการจัดการอารมณ์และความเครียด และมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ดังนี้คือ ด้านการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร หลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้ว พบว่าการใช้คำพูดไม่เหมาะสมและการแสดงกิริยาไม่สุภาพลดลง มีการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลทั่วไปด้วยคำพูดและกิริยาที่สุภาพขึ้น ด้านที่สองคือการตัดสินใจและการแก้ปัญหา หลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้วพบว่า สามารถรับรู้ปัญหาและประเมินทางเลือกในการตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม ไม่ใช่อารมณ์มาเป็นตัวกำหนดในการตัดสินใจและการแก้ปัญหาให้กับตนเอง ด้านที่สามคือการจัดการอารมณ์และความเครียดหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้ว พบว่า สามารถรับรู้อารมณ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของตนเองในขณะนั้นได้ รู้จักหลีกเลี่ยงสิ่งที่ทำให้เกิดความเครียด หาทาทางเลือกที่หลากหลายในการจัดการอารมณ์และผ่อนคลายความเครียดที่เกิดประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัว และ 2. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมต่อการพัฒนาทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัยมีพฤติกรรมโดยรวมทุกด้านและรายด้าน เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุรสิทธิ์ สุวรรณไตร (2551) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเหตุผลและอารมณ์ต่อพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาคู พัฒนา

“กรป. กลางอุปถัมภ์” อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อศึกษาผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเหตุผลและอารมณ์ต่อพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาคูพัฒนา “กรป. กลางอุปถัมภ์” กิ่งอำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ จำนวน 8 คน ได้มาโดยการเลือกจากกลุ่มประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสังเกตและ บันทึกพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ และโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเหตุผลและอารมณ์ต่อพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล และอารมณ์ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการเปลี่ยนพฤติกรรมจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมหนีเรียน เป็นไปในทางที่พึงประสงค์ คือมีพฤติกรรมก้าวร้าว และพฤติกรรมหนีเรียนลดลงเป็นที่น่าพอใจ

วิทวัส เหล่านายอ (2553) ได้ศึกษาผลการให้การปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลเชกา อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดหนองคาย มีจุดมุ่งหมายคือ 1. เพื่อศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผลการศึกษาพบว่า 1). นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 8 คน ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น หนีเรียน ก้าวร้าว - เกเร พฤติกรรมก่อวุ่นในห้องเรียน การแต่งกายผิดระเบียบ หลังเข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านั้นลดลง มีการปรับปรุงตัวเองมากขึ้น ยอมรับฟังคำแนะนำของคนอื่น ลดการสร้างความคิดเห็นตัวเองและผู้อื่น ในระหว่างเรียนและนอกเวลาเรียน มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง รู้จักแยกแยะระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม อีกทั้งการเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งนี้ ทำให้นักเรียนสามารถลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมได้ในระดับหนึ่งและรับที่จะไปปฏิบัติให้ต่อเนื่องเพื่อเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ในการอยู่ร่วมกันในสังคม นอกจากนี้การเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว ได้เกิดความรักสามัคคีในกลุ่มเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มด้วยการให้คำแนะนำและระดมความคิดช่วยกันในการปรับพฤติกรรมของแต่ละคน จนเป็นที่ยอมรับของกลุ่มก่อให้เกิดความสวัสดีกายสบายใจมากขึ้น 2). นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีคะแนนพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิญญา ทองปาน (2554) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มระหว่างทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1. เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 3. เพื่อเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มระหว่างทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 12 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงจากกลุ่มที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับสูง แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน กลุ่มที่ 1 ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง กลุ่มที่ 2 ได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ใช้เวลากลุ่มละ 8 สัปดาห์ จำนวน 16 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวด้านวาจาและด้านร่างกาย จำนวน 25 ข้อ และโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับกลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และกลุ่มที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมและรายด้านทั้ง 2 ด้าน คือด้านวาจา และด้านร่างกาย ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางมีพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมและรายด้าน 2 ด้าน คือด้านวาจา และด้านร่างกาย ลดลงไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

งานวิจัยต่างประเทศ

McCoy - Byers (2000) ได้ทำการศึกษาวิจัยทางการศึกษาระดับปริญญาเอกในปี ค.ศ. 1999 เรื่องการร่วมมือกันของโรงเรียนกับพลังมวลชนในชุมชนในการแก้ปัญหา การหนีเรียน กรณีสึกของค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อการร่วมมือกันในการแก้ปัญหาโดยมีจุดประสงค์ในการวิจัยอยู่ 4 ข้อ คือ 1. ศึกษาองค์ประกอบหลัก ๆ ของความร่วมมือกันแก้ปัญหาการหนีเรียนของนักเรียนในชุมชนการประชุมหารือกันเพื่อแก้ไขและป้องกันปัญหาการหนีเรียน 2. ศึกษาบุคลากรหลักในชุมชนที่มีบทบาทในการแก้ปัญหา 3. ศึกษารูปแบบของทรัพยากรที่ทำให้เกิดความร่วมมือตามวัตถุประสงค์และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ และ 4. รายงานกิจกรรมความร่วมมือที่กลุ่มทดลองใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหานี้เรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ บุคลากรจากและชุมชน จำนวน 13 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามที่มีคำถาม 18 ข้อ ผลการทดลอง โดยดูจากการรายงานถึงปัจจัยสำคัญ ๆ 5 องค์ประกอบที่มีผลต่อความร่วมมือสำหรับแก้ปัญหานี้คือ 1. การร่วมมือและการสื่อสาร 2. การมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชน 3. การใช้สภาพบังคับตามกฎหมายร่วมกับพลังมวลชน 4. ภาวะผู้นำที่มีคุณภาพ 5. ยุทธวิธีที่ใช้ก่อนลงมือป้องกันคือการให้ข้อมูลแก่ผู้ปกครอง โรงเรียนและชุมชน

เกี่ยวกับการหนีเรียน ยาเสพติด การขอยุติพักการเรียน อาชญากรรม และยังมีการให้การปรึกษา เพื่อให้มีวิสัยทัศน์ที่ดีต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ด้านการหนีเรียน

Best (2001) ได้ศึกษาผลของการมีผู้ใหญ่ในห้องเรียนต่อการมีปฏิสัมพันธ์ทางวินัย ระหว่างครูและนักเรียน เพื่อทราบการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน 600 คน จำแนกเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง เมื่อมีการแนะนำผู้ใหญ่คนหนึ่งในห้องเรียนขณะที่กำลังมีการสอนผู้ชายคนนั้นนั่งสังเกตและเก็บข้อมูลนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในห้องเรียนเป็นเวลา 30 นาที ผลการศึกษาพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญอย่างมากระหว่างจำนวนการมีปฏิสัมพันธ์ทางวินัยระหว่างครูและนักเรียน เมื่อมีและไม่มีผู้ใหญ่มาปรากฏตัวในห้องเรียนขณะที่มีการสอนจำนวนการมีปฏิสัมพันธ์ทางวินัยน้อยที่สุดระหว่างครูกับนักเรียนเกิดขึ้นภายใต้สภาพการปรากฏตัวของผู้ใหญ่ ผลการศึกษาค้างนี้ชี้แนะว่าโรงเรียนที่นำผู้ใหญ่เข้าไปอยู่ในห้องเรียนขณะที่มีการสอนนั้นอาจจะเห็นปัญหาวินัยน้อยลงได้

Colletti (2002) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรง และความก้าวร้าวของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนขนาดกลางในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยการฝึกการจัดการความโกรธด้วยวิธีที่นักเรียนสนใจ พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกสามารถจัดการความโกรธได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกทั้งในระยะทำการทดลอง และติดตามผล หรืออาจใช้เทคนิคศิลปะบำบัด ร่วมกับการพัฒนาทักษะทางสังคมด้วยการใช้ศิลปะในการสำรวจภาพพจน์ และความรู้สึกการแสดงบทบาท การเคลื่อนไหว และกระบวนการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นสามารถเพิ่มการตระหนักรู้ในตนเอง และสามารถจัดการความโกรธได้ดี ทำให้นำไปสู่สัมพันธภาพและการให้ความช่วยเหลือกันระหว่างเพื่อนนักเรียน

Morse (2004) ได้ศึกษาผลกระทบของการปรับใช้แบบจำลองการสอนครอบครัวในโรงเรียนสำหรับเด็กที่ประสบกับภาวะอารมณ์ที่รุนแรง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินประสิทธิภาพของแบบจำลองการสอนครอบครัวที่ใช้ในโปรแกรมการปรับพฤติกรรมในโรงเรียน และผลของโปรแกรมดังกล่าวต่อพฤติกรรมของนักเรียน โดยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาว่าแบบจำลองเปิดโอกาสให้เด็กได้มีประสบการณ์ที่น่ายินดี และพึงพอใจในโรงเรียนโดยการจัดการพฤติกรรมด้วยตัวของพวกเขาเองได้อย่างไร พฤติกรรมการควบคุมตนเองได้ให้เด็กควบคุมสภาพแวดล้อมของพวกเขา และส่งเสริมความยากให้ลดลงด้วยกฎและระเบียบของโรงเรียน การดำเนินการทำให้เห็นผลด้านบวกต่อความสามารถของนักเรียนในด้านปฏิกิริยาตอบโต้ต่อคนอื่น ๆ และทัศนคติเกี่ยวกับโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนในโรงเรียนเอกชน อายุ 17 ปี จำนวน 12 คน ซึ่งนักเรียนเหล่านี้ได้รับการวินิจฉัยว่ามีพฤติกรรมไร้ระเบียบ หลายอารมณ์ การวิจัยได้เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบจำลองของผู้ปกครองและครู ผลการวิจัยพบว่าผู้ปกครองและครูมีความเห็นไม่แตกต่างกัน

Merck (2012) ได้ศึกษาการปรับปรุงการจัดการพฤติกรรมในโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพสูง: หลักสูตรใหม่สำหรับครูที่มีประสบการณ์ หลักฐานบ่งชี้ว่าปัญหาพฤติกรรมเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดในห้องเรียนและพฤติกรรมเหล่านี้ขัดขวางการเรียนการสอน ดังนั้นครูต้องวิเคราะห์พฤติกรรมที่สร้างความยุ่งยากให้กับการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว ให้มีโอกาสนในการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อช่วยครูในการจัดการพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่ให้เกิดขึ้นในโรงเรียนมัธยมต้นในท้องถิ่น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีหลักสูตรเพื่อตอบสนองความต้องการในการจัดการเรียนรู้ของครู วัตถุประสงค์ของการศึกษาเชิงคุณภาพครั้งนี้ เพื่อการกำหนดความต้องการเฉพาะของครูในท้องถิ่นเพื่อสร้างหลักสูตรที่ให้ครูผู้สอนมีทักษะในการจัดการชั้นเรียนเพื่อลดพฤติกรรมทางลบของนักเรียน คำถามเกี่ยวกับการวิจัยสองข้อเกี่ยวกับประเภทของครู เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่ได้รับการกล่าวถึงในการพัฒนาวิชาชีพในปัจจุบันของพวกเขาและแนะนำเนื้อหาสำหรับการฝึกอบรมการพัฒนาวิชาชีพใหม่ ๆ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนและความต้องการในการจัดการห้องเรียนของครู ประเด็นที่เกิดขึ้นใหม่ซึ่งได้รับการสังเคราะห์จากการสัมภาษณ์ สํารวจและสังเกต ที่ตรวจสอบจากสมาชิกเพื่อยืนยันคือ OMS และครอบคลุมการเขียนโปรแกรมและรูปแบบที่ได้รับโดยการสนทนากับผู้เข้าร่วมการวิจัยตลอดการศึกษา การประเมินความต้องการนี้ถูกนำมาใช้เพื่อสร้างการพัฒนาบุคลากรสำหรับครูเพื่อใช้การสะท้อนและการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในห้องเรียนและเพื่อลดความผิดหวังในชีวิตประจำวันของตนเองด้วยความไม่สุภาพของนักเรียน ความหมายของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมมีอยู่ในหลักสูตรที่ได้รับการออกแบบและประเมินผลตามความต้องการเฉพาะของครูท้องถิ่นโดยการใช้กลยุทธ์ที่เป็นจริงและเป็นประโยชน์เพื่อปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Jaroneski (2014) ได้ศึกษาเรื่องผลกระทบต่อนักเรียนประถมศึกษาในบทบาทความรับผิดชอบ นักการศึกษาสามารถอธิบายพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในฐานะที่นักเรียนไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ทางสังคมบางอย่างได้ นักการศึกษาบางคนเชื่อว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้เพิ่มขึ้นภายในห้องเรียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ขัดจังหวะ และลดเวลาในการเรียนรู้ที่มีค่า ซึ่งส่งผลให้โอกาสในการเรียนรู้สูญหายไป นักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะทางสังคมเพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของตน จากการวิจัยพบว่า การให้ความช่วยเหลือพฤติกรรมก่อนหน้านี้นี้มีผลดีกว่าในการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างในการทำการศึกษาค้นครั้งนี้คือโรงเรียนประถมศึกษาในเขตชานเมือง Waterford ในรัฐมิชิแกนเพื่อตรวจสอบบทบาทความรับผิดชอบต่อผลกระทบต่อนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ตลอดจนพิจารณาว่าการลงวินัยทางวินัยในโรงเรียนลดลงและความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนเพิ่มขึ้น การออกแบบในทางปฏิบัติใช้สำหรับการศึกษาเชิงคุณภาพด้วยการสนับสนุนทางทฤษฎีเพิ่มเติมจากทฤษฎีทางเลือกและทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้ได้แก่ เอกสารการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างและแบบสอบถาม ผลที่ได้จากการศึกษาค้นครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า

นักเรียนที่สนใจในตัวเองซึ่งแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในบทบาทหน้าที่รับผิดชอบสร้างความรู้สึกลึกซึ้งภาคภูมิใจต่อโรงเรียนและตัวเอง เนื่องจากการมีส่วนร่วมในความรับผิดชอบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนลดลงส่งผลให้มีการลงโทษทางวินัยลดลงในโรงเรียนและการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์

Shannon (2004) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการฝึกจัดการกับความโกรธตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม (REBT) ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เมื่อทดสอบความรู้เกี่ยวกับแนวคิดตามวิธีการช่วยเหลือตามแนวคิด REBT เปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าผู้เข้าร่วมในการวิจัยได้คะแนนในการทดสอบหลังเรียน สูงกว่าการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ หลังจากทดลองมีการติดตามผลในระหว่าง 8 สัปดาห์ ปรากฏว่าความรู้ที่ได้ยังคงสภาพอยู่ ได้ประสิทธิภาพสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในชั้นเกรด 7 มีคะแนนสูงกว่า นักเรียนชั้นเรียนเกรด 8 ที่เป็นกลุ่มควบคุม เมื่อทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) ผลของการวิจัยครั้งนี้ให้ข้อเสนอแนะว่าโปรแกรมการฝึกอบรมนี้อาจเกิดประสิทธิภาพต่อการสอนเด็กตามหลักของ REBT ความรู้ดังกล่าว นำไปสู่การใช้หลักของทฤษฎี REBT นี้ต่อการจัดการกับความโกรธอันเป็นการลดพฤติกรรมก้าวร้าว

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศจะพบว่า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของคนเราไม่ได้มีติดตัวเด็กมาตั้งแต่เกิด แต่มีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมรอบตัวในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน สภาพแวดล้อมดังกล่าวประกอบด้วย การอบรมเลี้ยงดู การคบเพื่อน การรับรู้สิ่งต่าง ๆ จากสื่อสังคม เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ภาพยนตร์ การเล่นเกมต่าง ๆ อาจเกิดการเลียนแบบ จากตัวแบบรอบข้างตลอดถึงการได้รับการเสริมแรงจากคนรอบข้าง ทำให้การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนมีมากขึ้น ซึ่งอาจนำไปสู่การเป็นปัญหาต่อสังคมตามมา การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลักษณะต่าง ๆ ตามที่ได้กล่าวมาในเบื้องต้นนั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าการนำวิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เป็นวิธีที่เหมาะสมที่จะสามารถช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนได้ เพื่อให้ นักเรียนได้ลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมแทน อันเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของตัวนักเรียนเอง เพื่อร่วมกันขึ้น คุณครูหรือบุคคลรอบข้าง ต่อสังคม เป็นที่รักของคนทั่วไป สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขต่อไป

พูน ปณ จิต ชีเว

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ของโรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) ตำบลแสนสุข อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ที่กำลังศึกษาอยู่ปีการศึกษา 2560 ที่เป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านพฤติกรรม ซึ่งได้มาจากผลการคัดกรองของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 26 คน แล้วย่นำนักเรียนกลุ่มเสี่ยงดังกล่าวนี้ มาคัดเลือกแบบเจาะจงโดยครู 3 ฝ่าย คือครูประจำชั้น ครูผู้สอนประจำวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ และครูแนะแนว ร่วมกันคัดเลือกนักเรียนคนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนสูง ที่เป็นผู้ที่สมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมและผู้ปกครองยินยอม จำนวน 16 คน เพื่อนำมาเป็นกลุ่มเป้าหมายในการทดลอง จากนั้นนำนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย 16 คนมาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มละ 8 คนแต่ละกลุ่มมีนักเรียนชั้น ป.4 - 6 คละกัน และมีชายหญิงคละกัน และให้สมาชิกของกลุ่ม 2 กลุ่มมีความสมดุลกันในแง่ของภาพรวมของพฤติกรรมไม่เหมาะสม หรือ มีความใกล้เคียงกันมากที่สุด เพื่อความน่าเชื่อถือในการทดลอง กลุ่มทดลองที่ 1 ให้ได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กลุ่มทดลองที่ 2 ให้ได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม การเลือกกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย มีขั้นตอนตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยขอข้อมูลรายชื่อนักเรียนที่เป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านพฤติกรรม ซึ่งได้มาจากผลการคัดกรองของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 26 คน
2. ขอความร่วมมือจากครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ที่เป็นครูคนเดียวกันสอนทั้งชั้น ป.4 - 6 และครูผู้สอนวิชาภาษาไทยที่เป็นครูคนเดียวกันสอนชั้นป 4 - 6 เป็นผู้ช่วยผู้วิจัย ให้ช่วยพิจารณาเลือก

นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสูง โดยผู้วิจัยได้อธิบายความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนให้ครูผู้สอนประจำวิชาได้ทราบและเข้าใจตรงกันก่อนการพิจารณาเลือก แล้วคัดเลือกมาเป็นกลุ่มเป้าหมาย ให้ได้จำนวน 16 คน

3. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้วยตนเอง ในช่วงสัปดาห์เดียวกัน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ซึ่งผลการสังเกตปรากฏว่าได้นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสูงจำนวน 16 คน สอดคล้องตรงกันกับที่ครูประจำวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์คัดเลือกมา เพื่อที่จะนำมาเป็นกลุ่มเป้าหมายในการทดลอง

4. ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสูง เพื่อตรวจสอบความสมัครใจ หรือความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง โดยเข้าร่วมกิจกรรมทั้ง 16 คน ถ้ามีนักเรียนที่สมัครใจไม่ครบตามจำนวน ผู้วิจัยต้องพยายามขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นหาทางกระตุ้นหรือให้การเสริมแรง จูงใจให้นักเรียนสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรม พร้อมกับการได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองนักเรียนอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งจากการดำเนินการมีนักเรียนที่เต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมการให้การปรึกษา ครบ 16 คน ซึ่งเป็นไปตามเป้าหมาย ที่ผู้วิจัยตั้งไว้

ผู้วิจัยดำเนินการขออนุญาตผู้ปกครองนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยมีขั้นตอนการประสานงาน เพื่อขออนุญาตกับผู้ปกครองดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยร่วมกับครูผู้รับผิดชอบงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนไปเยี่ยมบ้านนักเรียน เพื่อสร้างสัมพันธภาพกับผู้ปกครอง โดยไปหลาย ๆ ครั้ง ไปครั้งแรกเพื่อเยี่ยมเยียนถามข่าวคราวทั่ว ๆ ไปที่เห็นสมควรตามสภาพการณ์แต่ละครอบครัว และไปครั้งที่ 2 ไปเยี่ยมพร้อมทั้งบอกเล่าถึงพฤติกรรมของบุตรหลานโดยทั่วไปรวมถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา หรือมีความเสี่ยงที่จะเป็นปัญหาในอนาคตที่สมควรได้รับการช่วยเหลือ และให้ผู้ปกครองแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการช่วยเหลือเด็ก และสิ่งที่ผู้ปกครองประสงค์ให้ทางโรงเรียนและผู้วิจัยช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้ปกครองเกิดความรู้สึกเชิงบวกและเห็นด้วยในการที่ผู้วิจัยจะนำนักเรียนมาร่วมกิจกรรมตามโปรแกรมเพื่อช่วยเหลือเด็ก และเพื่อให้ผู้ปกครองอนุญาตให้บุตรหลานเข้าร่วมกิจกรรมโปรแกรมการให้การปรึกษาดด้วยความเต็มใจ พร้อมทั้งนัดหมายเกี่ยวกับการมาเยี่ยมอีกในโอกาสต่อไป เพื่อขออนุญาตนำบุตรหลานเข้าร่วมกิจกรรมตามโปรแกรมการให้การปรึกษา

2. ผู้วิจัยบันทึกขออนุญาตจากผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งแจ้งถึงเหตุผลและความจำเป็นทางจริยธรรมในการทำการวิจัย เพื่อให้ผู้บริหารออกหนังสือขออนุญาตผู้ปกครองเพื่อให้ นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมตามโปรแกรมการให้การปรึกษา

3. ผู้วิจัยส่งหนังสือขออนุญาตถึงผู้ปกครองนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย และถ้าผู้ปกครองยินยอม ก็ขอให้ผู้ปกครองลงลายมือชื่อไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน หากผู้ปกครองของนักเรียนรายใดไม่ยินยอมด้วยความเต็มใจก็ยกเลิกการนำนักเรียนคนนั้นมาร่วม

กิจกรรม แล้วคัดเลือกนักเรียนคนใหม่แทน ซึ่งผลการดำเนินการ ปรากฏว่าผู้ปกครองที่ได้รับหนังสือขออนุญาต ขอบุตรหลานเข้าร่วมกิจกรรมการให้การศึกษา อนุญาตให้บุตรหลานเข้าร่วมกิจกรรม ด้วยความเต็มใจทุกคน

4. นำนักเรียนที่สมัครใจและผู้ปกครองอนุญาตเข้าร่วมกิจกรรมตามโปรแกรมการให้การศึกษาต่อไป

5. แบ่งนักเรียนกลุ่มเป้าหมายออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ให้แต่ละกลุ่มมีนักเรียนชั้น ป.4 - 6 คละกัน และมีชายหญิงคละกัน และให้สมาชิกของกลุ่มสองกลุ่มมีความสมดุลกันหรือใกล้เคียงกันมากที่สุด ในแง่ของภาพรวมของพฤติกรรมไม่เหมาะสมของสมาชิก โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ให้ได้รับการให้การศึกษาตามโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กลุ่มทดลองที่ 2 ให้ได้รับการให้การศึกษาตามโปรแกรมการจัดให้แบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน
2. โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้
 - 1.1 ศึกษาตำรา เอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน โดยได้ศึกษาหลักเกณฑ์ รูปแบบ วิธีการสร้างเครื่องมือแบบสังเกตพฤติกรรม จากเอกสารเรื่อง การวิจัยเบื้องต้น ของ บุญชม ศรีสะอาด (2553)
 - 1.2 สัมภาษณ์ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียน
 - 1.3 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนในชั้นป.4 - 6 ในช่วงเวลาที่เข้าสอน กิจกรรมแนะแนวโดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็น และได้ยินได้ชัดเจน แล้วจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้
 - 1.4 ศึกษาแบบสอบถามการปฏิบัติตัวต่อผู้อื่น ของ สมพร สุทัศนีย์ (2539) และ แนวทางการสร้างแบบสังเกตจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ (ประดัดเกียรติ พรวิเศษศิริกุล, 2548;

วันวิสา พงษ์ผล, 2546 และ วิทวัส เหล่านายอ, 2553)

1.5 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1.1 - 1.4 มาสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน จำนวน 20 ข้อ แบบสังเกตจะเป็นข้อคำถาม ถามเกี่ยวกับการปฏิบัติตนต่อผู้อื่นของนักเรียน ในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามความเหมาะสมและสอดคล้องกับวิถีชีวิตจริง ๆ ของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย และผู้วิจัยได้ปรับปรุงให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและนิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัยในครั้งนี้

1.6 นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม จำนวน 20 ข้อ ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบว่าแบบสังเกตมีความสอดคล้อง และตรงตามจุดมุ่งหมายและนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ อาจารย์ที่ปรึกษาได้เสนอแนะให้ปรับเปลี่ยนข้อคำถามที่เป็นประโยคความรวมให้เป็นประโยคความเดียวเพื่ออ่านแล้วเข้าใจง่าย มีความหมายชัดเจนไม่มีความหมายซับซ้อนคลุมเครือ และให้ใช้คำที่เป็นคำกริยาที่วัดหรือสังเกตเห็นได้ชัดในเชิงพฤติกรรม และให้ตัดข้อคำถามเกี่ยวกับการแต่งกายออก เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับวินัย ไม่เกี่ยวกับพฤติกรรมกรเรียนและจากนั้นผู้วิจัยแล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอนั้นต่อไป

1.7 เมื่ออาจารย์ที่ปรึกษาได้ตรวจสอบความถูกต้องและผู้วิจัยได้นำมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอนั้นแล้ว ผู้วิจัยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบแบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอีก เพื่อพิจารณาข้อคำถามในแบบสังเกตว่ามีความสอดคล้องและตรงตามจุดมุ่งหมายและนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ ซึ่งมีรายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบแบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนดังต่อไปนี้

1.7.1 อาจารย์ศุภชัย ตู่กลาง อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา

1.7.2 อาจารย์เจริญพร มูลภักดี ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนพนมไพรวิทยาคาร อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา

1.7.3 นางสาวชินนภา คมขำ ตำแหน่ง พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ โรงพยาบาลชุมชนหนองฮี อำเภอหนองฮี จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา

1.7.4 อาจารย์ ดร.อัคริยา พรหมท้าว อาจารย์สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติและการวิจัย

1.7.5 อาจารย์เอกชัย กมลเลิศ ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนพนมไพรวิทยาคาร อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้เชี่ยวชาญด้านการสถิติและการวิจัย

โดยผู้เชี่ยวชาญจะตรวจสอบแบบสังเกตแล้วให้คะแนนเป็นรายข้อที่แปลความหมายคะแนนดังต่อไปนี้ คือ

+ 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามจุดมุ่งหมายและนิยามศัพท์

เฉพาะ

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามนิยามศัพท์เฉพาะ

- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามจุดมุ่งหมายและนิยามศัพท์

เฉพาะ

หลังจากที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงแล้ว ผู้วิจัย
แล้วจึงนำแบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ ซึ่งผลการ
ตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญปรากฏว่ามีข้อคำถาม 3 ข้อที่มีค่า IOC น้อยกว่า .60 ซึ่งไม่สามารถนำมาใช้
ในการวิจัยได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงคัดออก คงเหลือไว้เพียง 17 ข้อที่มีค่า IOC .60 ขึ้นไปที่สามารถนำมาใช้
ได้เท่านั้นและได้แก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทุกท่านต่อไป

ในการตรวจสอบแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน ของผู้เชี่ยวชาญ 5
ท่านนี้ ดัดแปลงจากวิธี IOC (Index of Item Objective Congruence) (สมบัติ ท้ายเรือคำ และ
คณะ, 2553) และการสร้างแบบสังเกตนั้น ต้องตระหนักเสมอว่าข้อคำถามในแบบวัดต้องให้สอดคล้อง
สัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายการวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะ ใช้ประโยคที่เข้าใจง่าย ไม่วกวนเกินไป มี
ความหมายชัดเจน สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่และวิถีชีวิตจริงของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ซึ่ง
ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อคำถามในแบบสังเกตควรเป็นเชิงพฤติกรรม สามารถประเมินโดยการสังเกต
ได้ชัดเจน
2. ข้อคำถามแต่ละข้อควรเป็นการถามเพียงประเด็นเดียวเท่านั้น
3. ข้อคำถามควรเหมาะกับการสังเกตได้ขณะนักเรียนอยู่ที่โรงเรียน ไม่ใช่ที่บ้าน
4. ข้อคำถามควร เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนอย่างชัดเจน เช่น
การล้อชื่อพ่อแม่กัน ไม่เกี่ยวกับการเรียน ไม่ควรนำมาใช้
5. ข้อคำถามแต่ละข้อควรใช้ประโยคเข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน ไม่วกวนควรจัดข้อ
คำถามเป็นด้านใหญ่ ๆ เป็น 3 ด้านได้แก่ด้านความรับผิดชอบในการเรียน ด้านการใช้เวลา และด้าน
พฤติกรรมมารยาทแสดงออก เพื่อให้สังเกตง่าย และสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

1.8 ผู้วิจัยนำแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน ที่สร้างขึ้น ไปทดลองใช้
(Try-out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียน
ช่วงชั้นที่ 2 ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน โรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) อำเภอนม
ไพร จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 10 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายแล้วนำมาปรับปรุงข้อบกพร่องก่อนนำไป
จัดพิมพ์เป็นเครื่องมือ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ลักษณะของแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสม

แบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมเป็นแบบสังเกตที่ได้จากการสังเกตแบบช่วงเวลา
(Time Sampling) ที่เกิดขึ้นในช่วงโมงเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และช่วงโมงเรียนวิชาภาษาไทย โดยสังเกต

พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียน ก่อนการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ และสังเกตหลังการทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ และการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนครั้งละ 50 นาที การสังเกตแต่ละครั้งมีผู้สังเกต 3 คน สังเกตไปพร้อมกันในสถานการณ์เดียวกัน ในชั่วโมงเรียนวิชาคณิตศาสตร์ 3 ครั้ง และในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาไทย 3 ครั้ง การให้คะแนนในแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนทำดังนี้คือ

1. ถ้าพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน หรือพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการสังเกต ให้นับเพียง 1 ครั้ง โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงที่เกิดพฤติกรรมขึ้น
2. ถ้าพฤติกรรมไม่เกิดในช่วงเวลานั้นให้เขียนเลข 0 ลงในแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมตรงช่วงเวลานั้น

แบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน
(ใช้ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง)

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกต สังเกตพฤติกรรมเป็นรายบุคคล แล้วใส่เลข 1 เมื่อเกิดพฤติกรรม และใส่เลข 0 เมื่อไม่เกิดพฤติกรรม ลงในช่องคำตอบท้ายข้อความ ในช่วงเวลาที่ผู้สังเกต ทำการสังเกต โดยให้ตอบตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

ชื่อนักเรียนผู้รับการสังเกต

ตาราง 2 ตัวอย่างแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน

ข้อ	วิธีที่นักเรียนปฏิบัติตน	พฤติกรรมขณะเรียนคณิตฯ		พฤติกรรมขณะเรียนภาษาไทย	
		1 มี	0 ไม่มี	1 มี	0 ไม่มี
	ด้านที่ 1 ความรับผิดชอบ				
1	ไม่ตั้งใจฟังครูสอน				
2	ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย				
3	หลบหนีการเรียน หรือ มักเดินออกนอกห้องเรียน				
4	ทำงานอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนในวิชาที่ครูกำลังสอน				
5	นั่งเหม่อลอย				
	ด้านที่ 2 การใช้วาจา				
6	ชวนเพื่อนคุยเรื่องอื่นไม่เกี่ยวกับวิชาที่ครูสอน				

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อ	วิธีที่นักเรียนปฏิบัติตน	พฤติกรรมขณะเรียนคณิตฯ		พฤติกรรมขณะเรียนภาษาไทย	
		มี	ไม่มี	มี	ไม่มี
7	พูดสอดแทรกครู หรือพูดขัดจังหวะครู				
8	พูดด้วยคำไม่สุภาพหรือด่าผู้อื่น เมื่อไม่พอใจ				
9	พูดจาโต้เถียง เมื่อครูว่ากล่าวตักเตือน				
10	ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน ขณะเรียน				
11	โห่เพื่อนเมื่อเพื่อนผิด				
	ด้านที่ 3 พฤติกรรมการแสดงออก				
12	หยอกล้อ กับเพื่อน ขณะเรียน				
13	รบกวน การทำงานของเพื่อน				
14	ลุกออกจากที่นั่ง หรือเดินไปมา ก่อวุ่นชั้นเรียน				
15	กระแทกสิ่งของหรือทุบโต๊ะเมื่อไม่พอใจ				
16	แกล้งซ่อนสิ่งของ ของเพื่อน				
17	รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่า				

2. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษา ให้เหมาะสมกับลักษณะสภาพปัญหาของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

2. สร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ซึ่งในการดำเนินการอาจารย์ที่ปรึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะให้ปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

2.1 การกำหนดสื่อที่ใช้ในกิจกรรมการให้การปรึกษาแต่ละครั้งต้องเขียนรายละเอียดลงในโปรแกรมด้วย เพื่อความเข้าใจง่ายและสะดวกเมื่อนำมาใช้ในการให้การปรึกษา ไม่ควรเขียนเฉพาะหัวข้อเรื่อง เท่านั้น

2.2 การสร้างโปรแกรมควรสร้างให้ครบ ทั้ง 16 ครั้ง

2.3 กำหนดกิจกรรมจากครั้งที่ 1 ไปถึงครั้งที่ 16 ให้เรียงจากรูปธรรมไปหานามธรรม

การสร้างโปรแกรมการให้การศึกษา แบ่งเป็น 16 ครั้ง แต่ละครั้งมีองค์ประกอบคือ เรื่องและจุดมุ่งหมาย ขั้นตอนหรือกิจกรรมให้การศึกษา หลักที่ยึดถือ/เทคนิควิธีการที่ใช้ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นให้การศึกษา เป็นขั้นของการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัย กับนักเรียน ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้การศึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ สบายใจ ปลอดภัย ไว้วางใจและเป็นกันเองกับผู้ศึกษาค้นคว้า พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้การศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้การศึกษา โดยใช้ โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วยเทคนิคต่าง ๆ ในการให้การศึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความ และการให้กำลังใจ หรือการ ให้รางวัล เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมและกล้าเปิดเผยปัญหา

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้การศึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้การศึกษา เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่เหมาะสมว่า ได้อะไรจากการเข้ากลุ่ม และมีข้อคิดเห็นข้อเสนอแนะอย่างไร แล้ว ผู้วิจัยสรุปอีกครั้ง

2.4 นำโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมให้ผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 5 ท่าน ชုดเดิมที่เคยตรวจแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน ได้ตรวจสอบ ความถูกต้องและความเหมาะสมของโปรแกรมการให้การศึกษา แล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ ของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

1. การให้การศึกษาต้องมีกำหนดการให้การศึกษาที่สอดคล้องกับกรอบของ เนื้อหา และมีกำหนดเวลาชัดเจน ใช้เทคนิคที่หลากหลายตามแนวคิดทฤษฎี การให้การศึกษาควร เริ่มจากให้นักเรียนได้เข้าใจชัดเจนก่อนว่าพฤติกรรมที่เหมาะสมคืออะไร พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม นั้นเป็นอย่างไรบ้าง แล้วจึงสำรวจตนเองว่า ตนเองมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอะไรบ้าง

2. การกำหนดกิจกรรมควรเริ่มจากตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมหรือสิ่งใกล้ตัว ไปสู่นามธรรม

3. ควรสร้างโปรแกรม สำหรับให้การศึกษา 1 เรื่องต่อการให้การศึกษา 1 ครั้ง ไม่ควรใช้โปรแกรมเรื่องเดียวกันในการให้การศึกษา 2 ครั้ง

4. นำโปรแกรมการให้การศึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน โรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 5 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย และหลังจากนั้น ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยใช้เวลาทดลองให้

การปรึกษา รวม 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 16 ครั้ง และผู้วิจัย
มีการวิเคราะห์กิจกรรมในการให้การปรึกษาตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 การวิเคราะห์กิจกรรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
1	การปฐมนิเทศ	เพื่อให้สมาชิกได้ทำความรู้จัก สร้างความคุ้นเคยกัน และได้ทราบวัตถุประสงค์ กฎระเบียบของกลุ่ม	ผู้ให้การปรึกษากล่าวต้อนรับแล้วให้สมาชิกแนะนำตัวและรับทราบกฎระเบียบของกลุ่ม	กิจกรรม “เรอฉัน รู้จักกัน” เทคนิคที่ใช้ 1. การสร้างสัมพันธภาพ 2. การแนะนำ
2	การสำรวจและสังเกตพฤติกรรม	เพื่อให้สมาชิกได้สังเกตและสำรวจพฤติกรรมในการเรียนของตนเองและเพื่อน และบอกผลที่ได้รับจากพฤติกรรมนั้นได้	ให้สมาชิกสำรวจพฤติกรรมในการเรียนของตนเองและเพื่อนสนิท แล้วเขียนในงานแผนผังความคิด พร้อมบอกผลที่ได้รับของพฤติกรรมนั้น	การสำรวจพฤติกรรม กระดาก ปากกา 1. การเงี่ยและฟัง 2. การตั้งคำถาม 3. การให้ข้อมูล 4. การเสนอแนะ
3	ลักษณะพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนที่ต้องการแก้ไขปรับปรุง	เพื่อให้สมาชิก บอกลักษณะพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของตนเอง และผลเสียที่ได้รับพร้อมระบุสิ่งที่ต้องการแก้ไขได้	สมาชิกประมวลพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน ของตน โดยใช้กิจกรรม “มองตน” บอกผลเสียและสิ่งที่ต้องการแก้ไข ให้สมาชิกทุกคนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไข	กิจกรรม เรื่อง “มองตน” เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสร้างสัมพันธภาพ 2. การฟัง 3. การสังเกต 4. การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด 5. การตีความ 6. การสะท้อนความรู้สึกรู้สึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
				7. การฝึก พฤติกรรมที่ เหมาะสมในการ แสดงออก 8. การเสริมแรง(ให้ กำลังใจ) 9. การวางเงื่อนไข (ทำสัญญา)
4	แนวทางแก้ไข พฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมในการ เรียน	1. เพื่อฝึกการผ่อนคลาย กล้ามเนื้อเพื่อช่วยลด ความวิตกกังวล 2. เพื่อให้สมาชิก บอก แนวทางแก้ไขพฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน ของตนและให้คำมั่น สัญญาในการแก้ไข	สมาชิกผ่อนคลาย กล้ามเนื้อโดยการฝึก เกร็งและคลาย กล้ามเนื้อ เกร็งโดย กำมือ, เลิกคิ้ว, หลับตา อ้าหรือเม้มปาก กัดฟัน แลบลิ้น ก้มหน้าจนคาง ชิดอก หายใจเข้าลึก ๆ กลืนไว้ แหม่วท้อง เหยียดขาขึ้นไว้ แต่ละ ส่วนค้างเกร็งไว้ 10 วินาทีแล้วค่อย ๆ คลาย ใช้เวลาประมาณ 10 วินาที (พนม เกตุมาน, 2550) จากนั้นให้ สมาชิกประมวลและ บอกพฤติกรรม ไม่ เหมาะสมในการเรียน ของตนเองที่ ต้องการ แก้ไขปรับปรุง โดยใช้ กิจกรรม เรื่อง “มอง ข้างหน้า – สัญญา กับ ตัวเอง” แล้วทบทวน สัญญาเพื่อที่จะ	กิจกรรมการผ่อนคลาย กล้ามเนื้อ และกิจกรรม เรื่อง “มองข้างหน้า– สัญญากับตัวเอง” เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสร้าง สัมพันธ์ภาพ 2. การผ่อนคลาย กล้ามเนื้อ 3. การเจียบ 4. การฟัง 5. การสังเกต 6. การสะท้อน ความรู้สึก 7. การวางเงื่อนไข (ทำสัญญา, เสริมแรง)

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
5	การมองพฤติกรรม การเรียนรู้ของ ตนเองโดยมองผ่าน ตัวแบบจากสื่อวีดิ ทัศน์	- เพื่อฝึกการจัด ความรู้สีกวิตกกังวล อย่างเป็นระบบ - เพื่อให้สมาชิกได้แสดง ความคิด จากการดูตัว แบบทางสังคมจากสื่อ วีดิทัศน์ แล้วสำรวจ ตนเองว่าพร้อมกับ ให้คำมั่นสัญญาในการ เปลี่ยน พฤติกรรม ให้ดีขึ้น	ดำเนินการแก้ไข พฤติกรรมอีกครั้ง สมาชิกแต่ละคนนึก ถึงสิ่งที่ตนเองเคย วิตกกังวลหรือกลัว (เริ่มจากที่กลัวน้อย ๆ ก่อน)จากนั้นให้ สมาชิกทำการผ่อน คลายกล้ามเนื้อพร้อม กับนึกถึงสิ่งที่เคยกลัว ซึ่งจะพบว่าความวิตก กังวลจะหายไป ขณะที่ผ่อนคลาย กล้ามเนื้อ แล้วเล่าถึง การนำวิธีการไปฝึก ปฏิบัติ พร้อมกับ ดู สื่อวีดิทัศน์ เรื่อง “ การดูตนเองเรียน “แล้ววิเคราะห์ พฤติกรรมของตัว ละคร แล้วเชื่อมโยง มาที่ตัวสมาชิกเอง ว่า ควรเอาอย่างใครใน สื่อที่ดู แล้วให้คำมั่น สัญญา	สื่อวีดิทัศน์ เรื่อง “ การดูตนเองเรียน “เทคนิคที่ใช้คือ 1. การใช้ตัวแบบ 2. การสะท้อน ความรู้สีกและ เนื้อหา 3. การสรุปความ 4. การเสริมแรง
6	การมองพฤติกรรม ที่ไม่เหมาะสมใน การเรียนรู้ของ ตนเองและวิธีแก้ไข ผ่านการวาดภาพ	เพื่อให้สมาชิกได้สำรวจ และทบทวนการแก้ไข พฤติกรรมของตนเองโดย ผ่านการวาดภาพ	สมาชิกวาด ภาพของ ตนเองจากเหตุการณ์ ที่ เกี่ยวข้องกับวิธีการ ลดพฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการเรียน ของตนเองที่ได้นำไป ปฏิบัติ	อุปกรณ์วาดภาพ 1. การเงียบ 2. การฟัง 3. การใช้คำถาม 4. การสรุปความ 5. การสะท้อน ความรู้สีก

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
			แล้วบรรยาย ภาพให้กลุ่มฟัง	6. การให้ข้อมูล 7. การเสริมแรง
7	การลดพฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการ เรียนด้านการใช้ วาจา	เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้ พฤติกรรมไม่เหมาะสม ในการเรียนด้านการใช้ วาจาและผลที่ได้รับ	สมาชิกปฏิบัติ กิจกรรม แสดง บทบาทสมมุติ เกี่ยวกับการใช้วาจาที่ เหมาะสมและวาจาที่ ไม่เหมาะสมในหัวข้อ “วาจาดี มีคุณ” แล้ว ร่วมกันวิจารณ์การ แสดงพร้อมผลที่จะ ได้รับ และร่วมกัน สรุป	กิจกรรมการแสดง บทบาทสมมุติหัวข้อ “วาจาดี มีคุณ” เทคนิคที่ใช้คือ 1. การฝึกความกล้า แสดงออก 2. การเสริมแรง 3. การสะท้อน ความรู้สึก 4. การใช้คำถาม 5. การสรุปความ
8	ประโยชน์ของการ พูดจาที่ไพเราะ เหมาะสม	เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้ เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ เหมาะสมและไม่ เหมาะสมในการเรียน ด้านการใช้วาจาและผล ที่ได้รับจากสื่อและรู้จัก เลือกตัวแบบ	สมาชิกดูคลิปวิดีโอ เรื่อง “พูดดีเป็นศรี แก่ตัว” บอก ประโยชน์ ของการ พูดที่เหมาะสม เขียน แผนผังความคิดการ พูดที่เหมาะสม และ การพูดที่ไม่เหมาะสม และผลที่ได้รับ และ สรุปถึงหลักในการพูด ที่เหมาะสม	คลิปวิดีโอเรื่อง “ พูดดีเป็นศรีแก่ตัว” เทคนิคที่ใช้คือ 1. การใช้ตัวแบบ 2. การใช้คำถาม ปลายเปิด 3. การเสริมแรง
9	การลดพฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการ เรียนด้าน พฤติกรรม การ แสดงออก	เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้ เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการเรียน ด้านพฤติกรรม การ แสดงออกและผลที่ได้รับ	สมาชิกแสดงบทบาท สมมติตามสถานกา สถานการณ์ที่กำหนด ทั้งที่เหมาะสมและไม่ เหมาะสมโดยใช้ กิจกรรมเรื่อง“ประพุด ดี ส่งผลดี” ได้แก่ พฤติกรรม - การแอบ ซ่อนสิ่งของเพื่อน	กิจกรรมแสดง บทบาทสมมุติหัวข้อ “ ประพุดดี ส่งผล ดี” เทคนิคที่ใช้คือ 1. การฝึก ความกล้า แสดงออก

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
			- การแย่งชิงของจากเพื่อน - การแก่งให้เพื่อนหกล้ม - การทุบโต๊ะเมื่อไม่พอใจร่วมกันวิจารณ์ถึงผลที่ได้รับ	2. การสะท้อนความรู้สึกและเนื้อหา 3. การสรุปความ 4. การเสริมแรง
10	การลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการพฤติกรรมการแสดงออกด้วยตัวแบบจากสื่อ	เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการแสดงออกจากสื่อและผลที่ได้รับ	สมาชิก ดูหนังสือ เรื่อง “นักเลงในวัยเรียน” แล้ว คิด วิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครว่าเป็นอย่างไรบ้างและเลือกตัวละครที่ควรเป็นตัวแบบที่ดีเหมาะสม และเขียนแผนผังความคิดพฤติกรรมที่เหมาะสม	หนังสือเรื่อง “นักเลงในวัยเรียน” เทคนิคที่ใช้คือ 1. เทคนิคตัวแบบ 2. การสะท้อนความรู้สึก 3. การใช้คำถามปลายเปิด
11	การวิเคราะห์ผลที่ได้รับจากพฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมด้านการแสดงออกจากสื่อวิดีโอ	เมื่อสมาชิกดูสื่อวิดีโอแล้วสามารถวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนจากสื่อที่ดู และบอกผลที่จะได้รับ และรู้จักเลือกตัวแบบที่ดี	สมาชิกดูวิดีโอ เรื่องเกี่ยวกับเด็กก้าวร้าวแล้วคิดถึงผลเสียที่ได้รับจากพฤติกรรมของตัวละครในสื่อ และร่วมกันคิดอภิปรายถึงแนวทางการลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมนั้น	สื่อวิดีโอเรื่องเกี่ยวกับเด็กก้าวร้าว เทคนิคที่ใช้คือ 1. ตัวแบบทางสังคม 2. การเสริมแรง
12	การวิเคราะห์พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการแสดงออกจากสื่อ	เมื่อสมาชิกดูสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีการแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมแล้วสามารถวิเคราะห์ถึงสาเหตุของพฤติกรรมไม่เหมาะสม	สมาชิกเลือกอ่าน นิตยสาร วารสาร หรือ หนังสือพิมพ์ที่มีเรื่องราวการแสดงออกของ	นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสะท้อนความรู้สึกและ

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
	สิ่งพิมพ์	และคิดแนวทางการแก้ไขได้	พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน แล้ววิเคราะห์หาสาเหตุ พร้อมคิดหาแนวทางแก้ไข	เนื้อหา 2. การให้ข้อมูล 3. การใช้ตัวแบบ
12	การวิเคราะห์พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการแสดงออกจากสื่อสิ่งพิมพ์	เมื่อสมาชิกดูสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีการแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมแล้วสามารถวิเคราะห์ถึงสาเหตุของพฤติกรรมไม่เหมาะสมและคิดแนวทางการแก้ไขได้	สมาชิกเลือกอ่าน นิตยสาร วารสาร หรือ หนังสือพิมพ์ที่มีเรื่องราวการแสดงออกของพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน แล้ววิเคราะห์หาสาเหตุ พร้อมคิดหาแนวทางแก้ไข	นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสะท้อนความรู้สึกและเนื้อหา 2. การให้ข้อมูล 3. การใช้ตัวแบบ
13	พฤติกรรมไม่เหมาะสมด้านความรับผิดชอบในการเรียน	เมื่อสมาชิกดูสื่อวีดิทัศน์เรื่องเกี่ยวกับเด็กไม่รับผิดชอบต่อการเรียนรู้แล้วสามารถวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนจากสื่อวีดิทัศน์นั้นได้ว่ามีอะไรบ้าง และสามารถอธิบายถึงสาเหตุและผลเสียที่จะได้รับ ได้	สมาชิก ดูวีดิทัศน์เกี่ยวกับการไม่รับผิดชอบต่อการเรียนรู้แล้ววิเคราะห์ว่ามีพฤติกรรมใดบ้างที่ไม่เหมาะสมแล้วร่วมอภิปรายถึงสาเหตุและผลเสียที่ได้รับจากพฤติกรรมนั้น	สื่อวีดิทัศน์เกี่ยวกับเด็กไม่รับผิดชอบในการเรียน เทคนิคที่ใช้คือ 1. การใช้ตัวแบบ 2. การเงี่ยบ 3. การฟัง 4. การสะท้อนความรู้สึกและเนื้อหา 5. การใช้คำถาม 6. การสรุปความ
14	แผนผังความคิด พฤติกรรมไม่รับผิดชอบต่อเรียนและแนวทางแก้ไข	สมาชิกสามารถบอก พฤติกรรมที่ไม่รับผิดชอบต่อเรียนและเขียนแผนผังความคิด “พฤติกรรมไม่	สมาชิกช่วยกัน ทบทวนความรู้ที่ได้รับจากการเข้ากลุ่มเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อเรียน	กระดาษ ปากกา กิจกรรมการเขียน แผนผังความคิด เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสรุปความ

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
		รับผิดชอบในการเรียนและแนวทางแก้ไข”ได้	เรียนและบอกพฤติกรรมที่ไม่รับผิดชอบในการเรียนและแนวทางแก้ไข โดยให้เขียนในรูปแบบแผนผังความคิด	2. การให้ข้อมูล 3. การเสริมแรง
15	การเขียนบรรยายถึงสิ่งที่ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่ม	เพื่อให้สมาชิกได้สะท้อนความรู้สึกในการเข้ากลุ่มและ บอกถึงสาเหตุการเกิดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนทั้ง 3 ด้าน และแนวทางแก้ไขต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้มาจากการเข้ากลุ่ม	สมาชิกเขียนบรรยายความรู้สึกบรรยายภาค และสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเข้ากลุ่มแล้วมาเล่าให้สมาชิกของกลุ่มฟัง ผู้ให้การปรึกษาให้กำลังใจในการปฏิบัติที่ดีต่อไป	อุปกรณ์การเขียนเทคนิคที่ใช้คือ 1. การเงียบ 2. การฟัง 3. การเสริมแรง 4. การสรุปความ 5. การสะท้อนความรู้สึก
16	การปัจฉิมนิเทศและยุติการให้การปรึกษา	เพื่อให้สมาชิกได้สรุปผลจากการเข้าร่วมโปรแกรม การให้การปรึกษา	สมาชิกลงสมาธิเพื่อทบทวนและบอกสิ่งที่ได้รับจากการเข้ารับการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองระหว่างก่อนและหลังการเข้ารับการปรึกษา บอกแนวทางที่จะปฏิบัติตนต่อไปในอนาคต ผู้ให้การปรึกษาเสนอแนะเพิ่มเติม	เทคนิคที่ใช้ 1. การผ่อนคลายกล้ามเนื้อโดยการนั่งสมาธิ 2. การเงียบ 3. การฟัง 4. การให้กำลังใจ 5. การสรุปความ 6. การสะท้อนความรู้สึกและเนื้อหา 7. การใช้คำถามปลายเปิด 8. การให้ข้อมูล

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
			และสรุปอีกครั้งเน้น ให้นำไปใช้และเก็บ เป็นความลับ	

3. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีขั้นตอนในการสร้างในทำนองเดียวกันกับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษา ให้เหมาะสมกับลักษณะสภาพปัญหาของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

3.2 สร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ตามขั้นตอนในทำนองเดียวกันกับการสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะต่อไป ซึ่งจากการดำเนินการอาจารย์ที่ปรึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะดังนี้

3.2.1 การกำหนดสื่อที่ใช้ในกิจกรรมการให้การปรึกษาแต่ละครั้งต้องเขียนรายละเอียดลงในโปรแกรมด้วย เพื่อความเข้าใจง่ายและสะดวกเมื่อนำมาใช้ในการให้การปรึกษา ไม่ควรเขียนเฉพาะหัวข้อเรื่อง เท่านั้น

3.2.2 การสร้างโปรแกรมควรสร้างให้ครบ ทั้ง 16 ครั้ง

3.2.3 กำหนดกิจกรรมจากครั้งที่ 1 ไปถึงครั้งที่ 16 ให้เรียงจากรูปธรรมไปหานามธรรม

3.2.4 โปรแกรมการให้การปรึกษาแต่ละทฤษฎีควรมีองค์ประกอบด้านเทคนิคที่ใช้ของแต่ละทฤษฎี ให้ครบถ้วน

3.3 นำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ชัดเดิมที่เคยตรวจแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมได้ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของโปรแกรมการให้การปรึกษา แล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากการดำเนินการ มีข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญดังต่อไปนี้

3.3.1 ทฤษฎี REBT เน้นที่การสำรวจความคิดความเชื่อของคน ตามแนวคิด ABCD

3.3.2 ควรสร้างโปรแกรม สำหรับให้การปรึกษา 1 เรื่องต่อการให้การปรึกษา 1 ครั้ง
ไม่ควรใช้โปรแกรมเรื่องเดียวกันในการให้การปรึกษา 2 ครั้ง

3.3.3 การเขียนโปรแกรมตามทฤษฎี REBT ให้เน้นที่การสำรวจความคิดความเชื่อ
ของคนที่มีต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ซึ่งอาจเป็นความคิดที่ไร้เหตุผล อันเป็นต้นเหตุให้เกิดอารมณ์และ
พฤติกรรมไม่เหมาะสม แล้วกระตุ้นให้เปลี่ยนความคิดโดยการนำทาง ชักชวน และชี้แจงเหตุผล
เพื่อให้เป็นความคิดที่มีเหตุผล จึงจะเกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมตามมา ตามแนวคิด ABCD ให้ชัดเจน

3.4 นำโปรแกรมการให้การปรึกษาตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่
ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน โรงเรียน
บ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 6 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย
และหลังจากนั้นผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยใช้เวลา
ทดลองให้รวม 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 16 ครั้งและมีการวิเคราะห์
กิจกรรมในการให้การปรึกษาตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 4 การวิเคราะห์กิจกรรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และ
พฤติกรรม

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
1	การปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้สมาชิกได้ ทำความรู้จัก สร้าง ความคุ้นเคยกัน และ ได้ทราบ วัตถุประสงค์และ ระเบียบของกลุ่ม	ผู้ให้การปรึกษากล่าว ต้อนรับ ให้สมาชิกแนะนำตัว และแนะนำ วัตถุประสงค์และ ระเบียบของกลุ่ม	กิจกรรม “เธอฉัน รู้จักกัน” 1. การสร้าง สัมพันธภาพ 2. การแนะนำ
2	การสำรวจและสังเกต ตนเอง	เพื่อให้สมาชิกได้ สังเกตและ สำรวจ พฤติกรรมในการ เรียนของตนเอง และ เรียนรู้ว่าพฤติกรรมที่ เหมาะสมเป็นอย่างไร และพฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมเป็นอย่างไร	สมาชิกสำรวจ พฤติกรรมของตนเอง เขียนจุดดี จุดด้อย ตามความคิดของ ตนเอง เล่าให้กลุ่มฟัง แล้วร่วมกันสรุป ผู้ให้ การปรึกษาให้ข้อมูล เพิ่มเติมเกี่ยวกับ พฤติกรรมเหมาะสม เป็นอย่างไรบ้างและ	อุปกรณ์ที่ใช้เขียน เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสร้าง สัมพันธภาพ 2. การสังเกต 3. การฝึกทักษะกล้า แสดงออก 4. การเขียน 5. การฟัง 6. การให้ข้อมูล

ตาราง 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
			ไม่เหมาะสมว่าเป็น อย่างไรบ้าง	7.การสรุปความ
3	การค้นหาสาเหตุของ พฤติกรรม	1. เพื่อให้สมาชิกได้ ฝึกค้นหาความคิดที่ เป็นสาเหตุของ พฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมของตนเอง	สมาชิกบอกถึง พฤติกรรมที่เป็น จุดเด่นและ จุดด้อย ของตนเอง แล้ว แนะนำให้คิดหา สาเหตุของพฤติกรรม ที่เป็นจุดด้อย หรือไม่ เหมาะสมของตนเอง และค้นหาความคิด ความเชื่อที่มีต่อ เหตุการณ์ที่เป็น สาเหตุทำให้เกิด พฤติกรรมนั้น ๆ ผู้ให้ การปรึกษาแนะนำ วิธีการตามแนวคิด ABCD เพิ่มเติม แล้ว สรุปแนวคิด ABCD ร่วมกัน	แผนภูมิขั้นตอน แนวคิด ABCD ของ เอลลิส 1. เทคนิคที่ใช้คือ เทคนิคทางปัญญา (การพูดถึงตนเอง อย่างมีเหตุผล) 2. การฝึกทักษะกล้า แสดงออก 3. การเงียบ 4. การฟัง 5. การแนะนำ 6 การสังเกต 7. การให้ข้อมูล ย้อนกลับ 8. การสรุปความ
4	ความคิดที่มีเหตุผล และความคิดไร้ เหตุผล	เพื่อให้สมาชิกเข้าใจ และสามารถแยกแยะ ระหว่างความคิดที่มี เหตุผล และความคิด ที่ไร้เหตุผล และ เข้าใจผลที่เกิดจาก ความคิดแต่ละแบบ	ให้สมาชิก เล่า ทบทวนสาเหตุของ พฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมของตนเอง และความคิดความ เชื่อที่มีต่อเหตุการณ์ ที่ประสบพบเห็นต่าง ๆ ผู้ให้การปรึกษา อธิบายเพิ่มเติม เกี่ยวกับสาเหตุของ พฤติกรรมพร้อม ยกตัวอย่างตาม	แผนภูมิแนวคิด ABCDEเทคนิคที่ใช้ คือ 1. การสร้าง สัมพันธภาพ 2. เทคนิคทางปัญญา (การพูดถึงตนเอง อย่างมีเหตุผล) 3. การฝึกทักษะกล้า แสดงออก 4. การเงียบ 5. การฟัง

ตาราง 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
			แนวคิด ABCDE ของ Ellis และดูแผนภูมิประกอบ A = เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น, B = ความคิดความเชื่อที่มีต่อเหตุการณ์, C = ผลที่เกิดตามมาจากการคิดต่อเหตุการณ์, D = การวิจารณ์ความคิดที่ไร้เหตุผลว่าทำไมจึงคิดเช่นนั้น, E = ผลที่ตามมาจากการวิจารณ์ความคิดที่ไร้เหตุผล แล้วแนะนำให้สมาชิกรู้จักเปลี่ยนความคิดความเชื่อ (B)	6. การให้ข้อมูลย้อนกลับ 7. การให้กำลังใจ 8. การแนะนำ 9. การสรุปความ
5	ลูกเต๋าอารมณ์	1.เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้ภาวะอารมณ์ที่เหมาะสมทางบวก อารมณ์ที่เหมาะสมทางลบ และอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม 2. เพื่อฝึกการผ่อนคลายความเครียด	ให้สมาชิกเรียนรู้ภาวะ อารมณ์ที่เหมาะสมทางบวก อารมณ์ที่เหมาะสมทางลบ และอารมณ์ที่ไม่เหมาะสมโดยอ่านข้อความบนแผนภูมิและทำกิจกรรมลูกเต๋าอารมณ์ สมาชิกอภิปรายถึงภาวะอารมณ์ตามลูกเต๋า โดยเน้นให้รู้จักแยกแยะ ระหว่าง	แผนภูมิเกี่ยวกับอารมณ์ต่าง ๆ ลูกเต๋าที่เขียนข้อความภาวะอารมณ์ เช่นอารมณ์ไม่เหมาะสม ได้แก่ ทุกข์โศกอย่างหนัก ท้อแท้สิ้นหวัง รู้สึกไร้ค่า รู้สึกมั่งร้าย อิจฉา ริษยา เป็นต้น เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสังเกต 2. การฝึกทักษะกล้าแสดงออก 3. การให้ข้อมูล

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
			อารมณ์ที่เหมาะสมทางลบ กับอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม และความคิดความเชื่อที่ไร้เหตุผลมีผลต่อการเกิดอารมณ์และพฤติกรรม แนะนำให้ฝึกเปลี่ยนวิธีการคิดใหม่เพื่อให้เปลี่ยนอารมณ์ และฝึกการผ่อนคลายความเครียดด้วยการฝึกหายใจเข้าทางจมูกแล้วหายใจออกทางปาก แล้วเขียนเรื่อง “ฉันต้องการเป็นคนที่มีอารมณ์เช่นไร”	4. การให้กำลังใจ 5. การผ่อนคลายความเครียด 6. การสรุปความ
6	ยังไม่สายเกินไป	1.เพื่อให้สมาชิก บอกลักษณะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ และตระหนักถึงผลที่เกิดขึ้นจากการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม วิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมไม่เหมาะสมว่า มีสาเหตุจากเหตุการณ์ใดและค้นหาความคิดความเชื่อที่มีต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ได้	ให้สมาชิกฟังกรณีศึกษาเรื่อง “สงสารผมเถอะ” จากผู้ให้การปรึกษา แล้วแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครในเรื่องว่าตัวละครมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอย่างไรบ้าง มีผลกระทบต่อใครบ้าง พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมีสาเหตุจากความคิดที่ไร้เหตุผลอย่างไรบ้าง ควรจะเปลี่ยน	กรณีศึกษามี 3 เรื่อง ชื่อเรื่อง สงสารผมเถอะ ขาโจ้ และทำถูกแล้วหรือเทคนิคที่ใช้ 1. การแนะนำ 2. การพูดถึงเหตุการณ์อย่างมีเหตุผล 3. การให้กำลังใจ 4. การเฝ้า 5. การฟัง 6. การให้ข้อมูลย้อนกลับ 7. การสรุปความ

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
			ความคิดให้คิดแบบมีเหตุผลอย่างไรบ้าง แล้วแจกเรื่องกรณีศึกษาอีก 2 เรื่องชื่อเรื่องเข้าใจเรื่องทำถูกแล้วหรือ โดยให้สมาชิกจับกลุ่มอ่าน แล้วแสดงความคิดเห็นในทำนองเดียวกัน แล้วส่งตัวแทนกลุ่มนำเสนอ แล้วสมาชิกทุกคนนึ้ยกย้อนถึงพฤติกรรมของตนเองว่า ถ้าเคยทำเหมือนตัวละครหรือไม่อย่างไร ควรจะเปลี่ยนความคิดความเชื่อต่อเหตุการณ์นั้นไปอย่างไรเพื่อจะเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดีขึ้นพร้อมกับให้คำมั่นสัญญาว่าจะไม่ทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอีก	
7	เหตุเกิดเพราะใคร	เมื่อสมาชิกฟังกรณีศึกษาแล้วสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังในประเด็นความคิดความเชื่อที่มีต่อ	ให้สมาชิกฟังกรณีศึกษา “เหตุเกิดเพราะใคร” ซึ่งเป็นเรื่องการใช้วาจาไม่เหมาะสม พุดดูถูก ฝีมือการเล่นฟุตบอล	กรณีศึกษาเรื่อง “เหตุเกิดเพราะใคร” เทคนิคที่ใช้ 1.การจินตนาการในการใช้เหตุผลและอารมณ์

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
		เหตุการณ์และ พฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมได้	กันของกลุ่มนักเรียน ชาย ป.6 ที่อยู่คนละ ห้องจนเกิดการ ทะเลาะรุนแรง ชก ต่อยกันขึ้น ในที่สุด เกิดการบาดเจ็บทั้ง สองฝ่าย จึงถูกครู ลงโทษให้งดเล่น ฟุตบอล แล้ว ให้ สมาชิกในกลุ่มแสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ตัวละครในเรื่อง ใน ประเด็นความคิดที่ไร เหตุผลที่เป็นสาเหตุ ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสม และควร เปลี่ยนความคิด อย่างไร และนี่ก็ย้อน ดูตนเองด้วยว่าควร คิดแบบมีเหตุผล อย่างไร (ควรคิดว่า คนเราเกิดมาในโลกนี้ ไม่สามารถได้รับการ ยอมรับจากทุกคนได้ กรณีที่มีคนมาพุดดู ถูกความสามารถให้ คิดว่าเป็นเรื่อง ธรรมดา เพราะเรา เองก็เคยนี้กับคนอื่น เช่นนั้นเหมือนกัน ไม่ ควรโกรธรุนแรง การ ชกต่อยไม่ช่วยให้	2. การพูดถึง เหตุการณ์อย่างมี เหตุผล 3. การแนะนำ 4. การตั้งคำถาม 5. การสังเกต 6. การให้กำลังใจ 7. การเงียบ 8. การฟัง 9. การให้ข้อมูล ย้อนกลับ 10. การสรุปความ

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
			อะไรดีขึ้น ควรยึด กฎระเบียบกติกา และยอมรับ ความสามารถของคน อื่นด้วย)	
8	“พูดจริง - พูดเท็จ”	เพื่อให้สมาชิกได้ เรียนรู้เกี่ยวกับ พฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการใช้ วาจาและผลเสียที่ ได้รับ	สมาชิกดูวิดีโอ นิทานเรื่อง “เด็ก เลี้ยงแกะ” แล้วคิดใน ประเด็นที่ว่า - เด็กเลี้ยงแกะมี พฤติกรรมไม่ เหมาะสมอย่างไรบ้าง - การโกหกซ้ำแล้วซ้ำ อีก ของเด็กเลี้ยงแกะ เกิดจากความคิดที่ไม่ เหมาะสมอย่างไร (เคยประสบ ความสำเร็จในการ โกหก เคยคิดว่า จะต้องสำเร็จเรื่อย ๆ ไป) - ถ้าสมาชิกเป็น เด็ก เลี้ยงแกะควรเปลี่ยน ความคิดใหม่เป็น อย่างไร ผู้ให้การศึกษาได้ สรุปว่าการพูดไม่จริง ทำให้คนอื่นขาด ความเชื่อถือ จากนั้นให้สมาชิก สรุปว่าในการพูดควร พูดแต่ความจริงจน	วิดีโอหนังสือนิทานเรื่อง “เด็กเลี้ยงแกะ” เทคนิคที่ใช้ 1. การสร้าง สัมพันธภาพ 2. การแนะนำ 3. การจินตนาการที่ มีการใช้เหตุผลและ อารมณ์ 4. การพูดถึง เหตุการณ์อย่างมี เหตุผล 5. การตั้งคำถาม 6. การสังเกต 7. การเรียบ 8. การฟัง 9. การให้ข้อมูล ย้อนกลับ 10. การสรุปความ

ตาราง 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
9	“พูดดีเป็นศรีแก่ตัว”	1. เมื่อสมาชิกดูวิดีโอทัศน์ นิทานชาดกเรื่อง “โคนนันทวิศาล” แล้วสามารถวิจารณ์ตัวละครด้านการใช้วาจาที่ไม่เหมาะสม ความคิดความเชื่อที่ส่งผลต่อการพูด ผลเสียที่ได้รับ และคิดเชื่อมโยงมาที่ใช้วาจาของตนเองได้	สมาชิกดูวิดีโอทัศน์ นิทานชาดกเรื่อง “โคนนันทวิศาล” แล้วให้สมาชิกวิจารณ์ตัวละครในเรื่องที่ดู โดยเน้นตามประเด็นต่อไปนี้ - ปัญหาของผู้เลี้ยงโคคืออะไร - ความคิดที่ไร้เหตุผลของผู้เลี้ยงโคที่เป็นสาเหตุของปัญหาคืออะไร - สมาชิกคิดว่าผู้เลี้ยงโคได้เปลี่ยนความคิดให้เป็นความคิดที่มีเหตุผลอย่างไร แล้วผู้ให้การศึกษาสรุปให้ข้อคิดที่มีเหตุผลว่ามนุษย์แม้จะมีสติปัญญาเหนือกว่าสัตว์ แต่ก็ยังมีข้อจำกัดด้านพลังกำลังซึ่งสัตว์อาจมีดีกว่ามนุษย์ การพูดไม่ดี ไม่สุภาพคนอื่นไม่ชอบ แม้แต่สัตว์ก็ไม่ชอบ	วิดีโอทัศน์ นิทานชาดกเรื่อง “โคนนันทวิศาล” เทคนิคที่ใช้คือ 1. การแนะนำ 2. การจินตนาการแบบใช้เหตุผลและอารมณ์ 3. การพูดถึงเหตุการณ์อย่างมีเหตุผล(การใช้ตรรกวิทยา) 4. การตั้งคำถาม 5. การสังเกต 6. การเรียบ 7. การฟัง 8. การให้ข้อมูลย้อนกลับ 9. การสรุปความ

ตาราง 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
10	โอมผู้จองหอง กรมสุภาพจิต (2544)	เมื่อสมาชิกได้ฟังเรื่อง “โอมผู้จองหอง” แล้วสามารถวิจารณ์ ตัวละครด้าน พฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการเรียน ด้านการแสดงออก และผลที่ได้รับและ บอกวิธีคิดที่มีเหตุ ผลได้	การใช้ คำพูดที่ดี สามารถช่วยให้ขอ ความช่วยเหลือจาก ใคร ๆ ได้ เพราะคน ทุกคนชอบฟังคำพูด ที่สุภาพไพเราะ อ่อนหวานเสมอ สมาชิกทุกคนฟังเรื่อง “โอมผู้จองหอง” ซึ่ง เป็นเรื่องราวของ เด็กป.6 ที่มีการ แสดงออกไม่เหมาะ สมแล้วให้เวลาคิด และให้แสดงบทบาท สมมติตามเรื่องที่ฟัง แล้ว พูดคุยเกี่ยวกับ ตัวละครในเรื่องใน หัวข้อพฤติกรรมไม่ เหมาะสม – ความคิด ที่ไร้เหตุผลที่เป็น สาเหตุของพฤติกรรม – ผลที่ได้รับ – วิธีคิด ที่จะหลีกเลี่ยงปัญหา แล้วผู้ให้คำปรึกษา อธิบายสรุปเพิ่มเติม ถึงการแก้ไขปัญหา ความขัดแย้งด้วยวิธีที่ ละมุนละม่อมที่จะ สามารถคลี่คลาย ปัญหาไปในทางที่ดี ขึ้น ให้สมาชิกเล่าถึง ประสบการณ์	เรื่องสั้นเรื่อง “โอมผู้ จองหอง” เทคนิคที่ใช้คือ 1. การจินตนาการ แบบใช้เหตุผลและ อารมณ์ 2. การแสดง บทบาทสมมติ 3. การพูดถึง เหตุการณ์อย่างมี เหตุผล(การใช้ ตรรกวิทยา) 4. การตั้งคำถาม 5. การสังเกต 6. การเรียบ 7. การฟัง 8. การให้ข้อมูล ย้อนกลับ 9. การสรุปความ

ตาราง 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
11	ยิ่งหัก ยิ่งเพิ่ม กรมสุขภาพจิต (2544)	1. เพื่อให้สมาชิกได้ตระหนักว่าการแสดงกิริยาท่าทางที่ไม่เหมาะสมไม่ช่วยแก้ปัญหาความขัดแย้งใด ๆ ได้ 2. เพื่อให้สมาชิกทราบผลของการแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม 3. เพื่อให้สมาชิกลดการแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม และแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม	ให้สมาชิกเล่าถึงประสบการณ์เกี่ยวกับการแก้ปัญหาความขัดแย้งด้วยการแสดงกิริยาท่าทางที่ไม่เหมาะสมและผลที่ได้รับ แล้วทำกิจกรรม“ยิ่งหัก ยิ่งเพิ่ม” ซึ่งทำโดยแจกไม้ให้สมาชิกทุกคน และให้สมาชิกหักไม้แล้วแต่ใครจะหักได้มากน้อยอย่างไร แล้วนับจำนวนชิ้นไม้ของตนที่หักไว้ แล้วร่วมสนทนา “มุมมองที่ได้จากกิจกรรมการหักไม้” โดยเปรียบเทียบว่าไม้เป็นเสมือนคนที่มีพฤติกรรมแข็งกระด้าง ดื้อรั้น การหักเปรียบกับการแก้ปัญหาด้วยวิธีรุนแรงจะไม่ได้ผล แต่จะยังเพิ่มความรุนแรงมากขึ้น เหมือนไม้ที่ถูกหักมีจำนวนชิ้นมากขึ้น เป็นการคิดแก้ปัญหาแบบไร้เหตุผล คือ	ไม้ที่ใช้ในการหัก เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสร้างสัมพันธภาพ 2. การแนะนำ 3. การตั้งคำถาม 4. การสังเกต 5. การให้กำลังใจ 6. การเงียบ 7. การฟัง 8. การให้ข้อมูลย้อนกลับ 9. การสรุปความ

ตาราง 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
			แก้ปัญหาความขัดแย้งด้วยการกระทำที่ไม่เหมาะสมด้านการแสดงออก อาจจะทำให้เพิ่มปัญหาขึ้นเรื่อย ๆ ฉะนั้นต้องคิดแบบใหม่คือให้ใช้วิธีประนีประนอม นุ่มนวล	
12	การวิเคราะห์พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน เรื่องความขยันเรียน จากสื่อสิ่งพิมพ์	เมื่ออ่านสื่อสิ่งพิมพ์ แล้วสมาชิกสามารถวิเคราะห์ถึงสาเหตุการเกิด พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน จากสื่อสิ่งพิมพ์ และร่วมกันอภิปรายถึงแนวทางการแก้ไข พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่เกิดขึ้นได้	ให้สมาชิกอ่านหนังสือภาพและวารสารเรื่องเกี่ยวกับความขยันเรียนแล้ววิเคราะห์พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของตัวละคร จากเรื่องที่อ่าน และคิดหาสาเหตุพร้อมทั้งร่วมกันสำรวจความคิดความเชื่อที่ไรเหตุผลที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมดังกล่าว และร่วมกันอภิปรายแนวทางการเปลี่ยนความคิดที่มีเหตุผลเพื่อการ แก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	หนังสือภาพและวารสารเรื่องเกี่ยวกับความขยันเรียน เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสังเกต 2. การให้กำลังใจ 3. การเจียบ 4. การฟัง 5. การให้ข้อมูลย้อนกลับ 6. การสรุปความ

ตาราง 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
13	การวิเคราะห์พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน เรื่องความรับผิดชอบในการเรียนจากสื่อวีดิทัศน์	เมื่อสมาชิกดูสื่อวีดิทัศน์แล้วสามารถวิเคราะห์ถึงสาเหตุการเกิด พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนจากสื่อวีดิทัศน์ ร่วมกันค้นหาความคิดความเชื่อที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมและบอกแนวทางการแก้ไขได้	ให้สมาชิกได้ดูสื่อวีดิทัศน์ เรื่องเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนแล้วบอกถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมด้านการรับผิดชอบในการเรียนช่วยกันสำรวจความคิดความเชื่อของตัวละครในเรื่อง แล้วอภิปรายถึงความคิดที่ไร้เหตุผล อันเป็นสาเหตุของพฤติกรรมไม่รับผิดชอบนั้น พร้อมอภิปรายแนวทางการเปลี่ยนความคิดความเชื่อที่มีเหตุผล เพื่อการเปลี่ยนพฤติกรรม	สื่อวีดิทัศน์ เรื่องเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน เทคนิคที่ใช้คือ 1. การแนะนำ 2. การตั้งคำถาม 3. การสังเกต 4. การให้กำลังใจ 5. การจับ 6. การฟัง 7. การให้ข้อมูลย้อนกลับ 8. การสรุปความ
14	การวิเคราะห์พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน เรื่องความรับผิดชอบในการเรียนจากสื่อสิ่งพิมพ์	1.เมื่อสมาชิกอ่านสื่อสิ่งพิมพ์แล้วสามารถวิเคราะห์ถึงสาเหตุการเกิดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนจากเรื่องราวในสื่อ นั้น โดยร่วมกันค้นหาความคิดที่ไร้เหตุผลที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมไม่เหมาะสมและ	ให้สมาชิกได้ เลือกหนังสือภาพนิทานที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนมาอ่านเป็นกลุ่ม แล้วให้เวลาคิด วิเคราะห์ตัวละครว่ามีพฤติกรรมเหมาะสมหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสมให้ค้นหาสาเหตุความคิดความ	หนังสือภาพนิทานเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียน เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสร้างสัมพันธภาพ 2. การแนะนำ 3. การตั้งคำถาม 4. การสังเกต 5. การให้กำลังใจ

ตาราง 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
		อภิปรายถึงแนวทางการเปลี่ยนพฤติกรรม	เชื่อที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมดังกล่าวแล้วร่วมกัน อภิปรายถึงความคิดที่ไร้เหตุผลที่เป็นสาเหตุของปัญหา และแนวทางการเปลี่ยนความคิดให้มีเหตุผลเพื่อการ แก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา	6. การเฝ้าย 7. การฟัง 8. การให้ข้อมูลย้อนกลับ 9. การสรุปความ
15	การวิเคราะห์พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนเรื่องพฤติกรรมก้าวร้าวจากสื่อวีดิทัศน์	เมื่อให้สมาชิกดูสื่อวีดิทัศน์ เรื่องพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน แล้วสามารถวิเคราะห์ ถึงความคิดความเชื่อที่เป็นสาเหตุการเกิดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนจากสื่อวีดิทัศน์ แล้วร่วมกันคิดและอภิปรายถึงวิธีแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมจากการดูสื่อ	สมาชิกได้ ดูสื่อวีดิทัศน์ เรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรม ก่อกรวนก้าวร้าวในชั้นเรียน ซึ่งเป็นการแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการแสดงออกแล้วช่วยกันสำรวจความคิดความเชื่อของตัวละครในเรื่องแล้วอภิปรายถึงความคิดที่ไร้เหตุผลที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรม พร้อมกับ	สื่อวีดิทัศน์เรื่องเกี่ยวกับ พฤติกรรม ก่อกรวน ก้าวร้าวในชั้นเรียน เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสร้างสัมพันธภาพ 2. การแนะนำ 3. การตั้งคำถาม 4. การสังเกต 5. การให้กำลังใจ 6. การเฝ้าย 7. การฟัง 8. การให้ข้อมูลย้อนกลับ 9. การสรุปความ

ตาราง 4 (ต่อ)

ที่	กิจกรรม	จุดประสงค์	วิธีการ	เครื่องมือ/เทคนิคที่ใช้
16	การปัจฉิมนิเทศและ ยุติการให้การศึกษา	เพื่อให้สมาชิกได้ สรุปผลการเข้าร่วม โปรแกรมการให้การศึกษา แบบกลุ่ม เพื่อลดพฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการเรียน	อภิปรายแนวทางการ เปลี่ยนความคิดความ เชื่อที่มีเหตุผล ให้ สมาชิกรับรู้ ทบทวนสิ่งที่ได้รับ จากการเข้ารับการ ศึกษาแบบกลุ่ม แล้วเขียนบรรยาย สิ่งที่ ได้เรียนรู้ ความรู้สึก และการ เปลี่ยนแปลงของ ตนเองระหว่างก่อน และหลังการเข้ารับ การศึกษาแบบกลุ่ม บอกแนวทางปฏิบัติ ตนในการลด พฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการเรียน ต่อไป ผู้ให้การ ศึกษาเสนอแนะ แนวทางการปฏิบัติ ตนเพิ่มเติม กล่าว ขอบใจสมาชิกและ กล่าวปิด ย้ำให้ สมาชิกทุกคนรักษา ให้เป็นความลับ ตลอดไป	เทคนิคที่ใช้คือ 1. การสร้าง สัมพันธภาพ 2. การแนะนำ 3. การตั้งคำถาม 4. การสังเกต 5. การให้กำลังใจ 6. การเงียบ 7. การฟัง 8. การให้ข้อมูล ย้อนกลับ 9. การสรุปความ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลการแสดงผลพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ทดลองตามโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จากการใช้เครื่องมือ คือแบบสังเกต แล้วบันทึกผลการสังเกต โดยดูว่าผู้ที่ถูกสังเกตมีคุณลักษณะตามประเด็นที่ต้องการสังเกตมากน้อยเพียงไร สามารถอธิบายพฤติกรรมเป็นเชิงพรรณนา โดยการประเมินของผู้สังเกต 3 คน แต่ละคนสังเกตในเวลาเดียวกัน คือในชั่วโมงเรียนคณิตศาสตร์ 3 ครั้ง และชั่วโมงเรียนภาษาไทย 3 ครั้ง แล้วนำผลการสังเกตจากผู้สังเกต 3 คนมาสรุปผลพฤติกรรมร่วมกันโดยสรุปพฤติกรรมเป็นเชิงพรรณนาวิเคราะห์เป็นรายบุคคล จนครบทุกคน โดยอธิบายพฤติกรรมของแต่ละคนเปรียบเทียบกับ ระหว่างก่อนและหลังการให้การศึกษา

2. เก็บรวบรวมข้อมูลการแสดงผลพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่รับการศึกษาดูตามโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม จากการใช้เครื่องมือ คือแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน แล้วบันทึกผลการสังเกต โดยดูว่าผู้ที่ถูกสังเกตมีคุณลักษณะตามประเด็นที่ต้องการสังเกต มากน้อยเพียงใด สามารถอธิบายพฤติกรรมเป็นเชิงพรรณนา โดยการประเมินของผู้สังเกต 3 คน แต่ละคนสังเกตในเวลาเดียวกัน คือในชั่วโมงเรียนคณิตศาสตร์ 3 ครั้ง และชั่วโมงเรียนภาษาไทย 3 ครั้ง แล้วนำผลการสังเกตจากผู้สังเกต 3 คนมาสรุปผลพฤติกรรมร่วมกัน โดยสรุปพฤติกรรมเป็นเชิงพรรณนาวิเคราะห์เป็นรายบุคคล จนครบทุกคน โดยสมาชิกแต่ละคนจะถูกอธิบายพฤติกรรมเปรียบเทียบกับ ระหว่างก่อนและหลังการให้การศึกษา

3. เก็บข้อมูลพฤติกรรมที่เป็นผลการสังเกตโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสม จากนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้การศึกษาตามโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและจากนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้การศึกษาตามโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อนำมาสรุปเป็นภาพรวม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่เหมาะสม ระหว่างก่อนและหลังการรับการศึกษา ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่รับการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้การพรรณนาวิเคราะห์

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่เหมาะสม ระหว่างก่อนและหลังการรับการศึกษา ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่รับการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม โดยใช้การพรรณนาวิเคราะห์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ทั้งแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสม โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตัดสินเป็นรายข้อโดยดัดแปลงจากวิธี IOC (Index of Item Objective Congruence) (สมบัติ ท้ายเรือคำ และคณะ, 2553) เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$$\text{สูตร IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$$\begin{array}{ll} \sum R & \text{แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด} \\ N & \text{แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด} \end{array}$$

พูน ปณ จิต ชีเว

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยดังนี้

1. ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนก่อนและหลังการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแก่นักเรียนกลุ่มเสี่ยง โดยการใช้การพรรณนาวิเคราะห์

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนก่อนและหลังการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมแก่นักเรียนกลุ่มเสี่ยง โดยการใช้การพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนก่อนและหลังการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแก่นักเรียนกลุ่มเสี่ยง โดยการใช้การพรรณนาวิเคราะห์ เป็นรายบุคคล ดังตารางต่อไปนี้

พูน ปณ จิตโต ชีเว

ตาราง 5 การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนก่อนและหลังการให้การปรึกษา
แบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแก่นักเรียนกลุ่มเสี่ยง

พฤติกรรมนักเรียนคนที่ 1 นามสมมุติ เด็กหญิง บ.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	ไม่ตั้งใจเรียนบ่อย ๆ นื่องานอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนในขณะนั้นขึ้นมาทำอยู่เสมอ ชวนเพื่อนคุยเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับวิชาที่ครูสอนบ่อย ๆ	ตั้งใจเรียนดีขึ้นมาก ไม่นื่องานอื่นขึ้นมาทำในขณะเรียน ดีขึ้นมาก
การใช้ วาจา	พูดไม่สุภาพค่อนข้างบ่อย พูดสอดแทรกครูบ้างในบางครั้ง	การชวนเพื่อนคุยลดน้อยลง แต่มีบ้างในบางครั้ง พูดด้วยถ้อยคำสุภาพและไม่มีการพูดสอดแทรกครูเหมือนเดิมอีก
พฤติ กรรม การ แสดง ออก	ลุกจากที่นั่งเดินไปมาในห้องและแกล้งเพื่อนบ่อย ๆ	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการลุกออกจากที่ไปเินทางที่ดีขึ้น ส่วนการแกล้งเพื่อนแทบไม่มีเลย
นักเรียนคนที่ 2 นามสมมุติ เด็กหญิง ร.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	ไม่ค่อยตั้งใจฟังครูสอน บ่อยครั้งที่ไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลาที่กำหนด มีการหนีเรียนเป็นบางครั้ง	ตั้งใจเรียนดีขึ้น แต่ยังไม่น่าพอใจเท่าใดนัก มีความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายดีขึ้นมาก แต่จะมีบางครั้งคราวที่ทำไม่เสร็จทันเวลา ไม่มีการหนีเรียนอีก
การใช้ วาจา	ชวนเพื่อนคุย บางครั้งมีการพูดสอดแทรกครูและเถียงครูเมื่อครูว่ากล่าวตักเตือน พูดเสียงดังรบกวนบ่อย โห่เพื่อนเมื่อเพื่อนทำผิดเป็นประจำ	การพูดสอดแทรกหรือเถียงครูยังมีบ้างบางครั้งคราว การโห่เพื่อนเมื่อทำผิดยังมีอยู่บ้าง ไม่หยอกล้อเล่นกันกับเพื่อนขณะเรียน ไม่หยอกล้อเล่นกันกับเพื่อนขณะเรียน

ตาราง 5 (ต่อ)

ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
พฤติกรรม การ แสดง ออก	มักหยอกล้อเล่นกันกับเพื่อนขณะเรียน ลูก ออกจากที่นั่งเดินไปมาในห้อง อยู่เสมอ ๆ เป็นการรบกวนการทำงานของเพื่อนในชั้น และมีการแกล้งเพื่อน รังแกเพื่อนเป็นบางครั้ง ออก	การลุกออกจากที่นั่งเดินไปมาลดลงแต่มีบ้าง บางครั้งคราว ส่วนพฤติกรรมการแกล้งเพื่อน รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่าไม่มีอีก
นักเรียนคนที่ 3 นามสมมุติ เด็กหญิง ป.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	ไม่ค่อยตั้งใจเรียน ไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ค่อนข้างบ่อย มักเอางานอื่นที่ไม่เกี่ยวกับวิชา ที่กำลังเรียนขึ้นมาทำ และเวลาขออนุญาตไป เข้าห้องน้ำจะไปนาน โดยครูสังเกตเห็นว่าแอบ ไปนั่งเล่นโทรศัพท์บริเวณหน้าห้องน้ำบ่อย ๆ หยอกล้อเล่นกับเพื่อนในเวลาครูสอนค่อนข้าง บ่อย	มีการตั้งใจเรียนและทำงานที่ครูมอบหมายดี ขึ้นมาก ไม่เอางานอื่นขึ้นมาทำขณะครูสอน การหยอกล้อกับเพื่อนขณะเรียนลดลงมาก แต่ ยังมีบ้างนาน ๆ ครั้ง ไม่มีการแอบหนีเรียนไป เล่นหน้าห้องน้ำอีก เมื่อไปเข้าห้องน้ำแล้วจะ รีบกลับห้อง
การใช้ วาจา	ด้านการใช้วาจา มีการโต้เถียงครูเมื่อครูว่า กล่าวตักเตือน ต่ำเพื่อนด้วยคำไม่สุภาพเมื่อไม่ พอใจค่อนข้างบ่อย ทำเสียงดังรบกวนเพื่อน เสมอ ๆ มีการโห่เพื่อนเมื่อเพื่อนทำผิดเป็น บางครั้ง และโกหกครูแล้วครูจับได้ว่าโกหก บ่อยครั้ง	พฤติกรรมด้านการพูดดีขึ้นไม่พูดส่อแทรกครู ไม่เถียงเมื่อครูว่ากล่าวตักเตือน ไม่ต่ำด้วย ถ้อยคำไม่สุภาพอีก และจะพูดแบบสุภาพใน การบอกกล่าวเรื่องต่าง ๆ หรือตักเตือนเพื่อน แบบสุภาพ แต่จะมีการส่งเสียงดังอยู่บ้าง นาน ๆ ครั้ง
พฤติกรรม การ แสดง ออก	พฤติกรรมการแสดงออก มักลุกออกจากที่ เดินไปมาในห้อง เป็นการรบกวนการทำงานของ เพื่อน และกระแทกสิ่งของให้มีเสียงดัง เมื่อไม่พอใจ แกล้งผลักไหล่ ผลักศีรษะเพื่อน ที่อ่อนแอกว่า และแกล้งซ่อนสิ่งของเพื่อน ผู้ชายบ่อย ๆ จนเป็นเหตุให้ทะเลาะตบตีกัน ในห้องเรียน	พฤติกรรมด้านการแสดงออกไม่มีการลุกจากที่ เดินไปมารบกวนเพื่อนอีก จะนั่งที่ประจำของ ตนเองอย่างมีระเบียบ ไม่มีการกระแทกสิ่งของ ไม่แกล้งเพื่อน ไม่รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่าอีก มีการควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้นมาก

ตาราง 5 (ต่อ)

นักเรียนคนที่ 4 นามสมมุติ เด็กชาย ณ.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	ไม่ตั้งใจเรียนเป็นประจำ ชวนเพื่อนคุยเรื่องอื่นเมื่อครูสอนเสมอ ๆ จะหยอกล้อเล่นกับเพื่อน ไม่ทำงานที่ครูมอบหมายให้ บังคับให้เพื่อนทำการบ้านให้ตนเอง	มีความรับผิดชอบ มีการตั้งใจเรียนดีขึ้น แต่ยังมีบางครั้งที่ชวนเพื่อนคุย และหยอกล้อเล่นกับเพื่อน ทำงานที่ครูมอบหมายด้วยตนเอง ดีขึ้นมาก ไม่บังคับให้เพื่อนทำการบ้านให้อีก
การใช้ วาจา	พฤติกรรมด้านวาจา มักให้เพื่อนเมื่อเพื่อนทำผิด และโกหกครูเรื่องการทำการบ้านเสมอจนบ่อยครั้งที่ครูจับได้ว่าโกหกแล้วถูกครูลงโทษ	ด้านวาจาไม่มีการเลียดครู แต่การด่าเพื่อนด้วยคำไม่สุภาพ การให้เพื่อนยังมีบางครั้ง การพูดสอดแทรก การทำเสียงดังลดลงมากแทบไม่มีอีกเลย
พฤติ กรรม การ แสดง ออก	พฤติกรรมด้านการแสดงออกมักลุกออกจากที่เดินไปมาในห้องรบกวนการทำงานของเพื่อน รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่าค่อนข้างบ่อย ได้รับความหมายให้เป็นหัวหน้าทีมฟุตบอลเพราะมีความสามารถในการเล่นกีฬาฟุตบอลสูง มีการบังคับเพื่อนให้เขียนหรือทำการบ้านให้ ถ้าเพื่อนไม่ทำการบ้านให้จะไม่ให้เพื่อนเล่นฟุตบอลด้วยและรังแก ตีหัว ผลักไล่เพื่อนเสมอ ๆ	พฤติกรรมการแสดงออกดีขึ้นมาก การเดินไปมารบกวนการทำงานของเพื่อน การกระแทกของให้มีเสียงดังเมื่อไม่พอใจ การแก่งแย่งเพื่อน รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่าไม่มีอีกเลย การยื่นเงื่อนไขให้เพื่อนทำการบ้านให้เพื่อแลกกับการได้ร่วมเล่นฟุตบอลก็ไม่มีอีก เพราะได้ให้คำมั่นสัญญากับผู้ให้การปรึกษาและคุณครูผู้ควบคุมดูแลทีมฟุตบอลของโรงเรียนไว้แล้ว ในช่วงการร่วมกลุ่มรับการปรึกษา
นักเรียนคนที่ 5 นามสมมุติ เด็กชาย พ.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	ไม่ตั้งใจเรียนเป็นส่วนมาก จะตั้งใจเรียนเฉพาะวิชาพลศึกษาและวิชาการงานพื้นฐานอาชีพเท่านั้น ไม่ทำงานที่ครูมอบหมายบ่อย ๆ ชอบหยอกล้อเล่นกับเพื่อนขณะที่ครูสอน ค่อนข้างบ่อย และเอางานอื่นที่ไม่เกี่ยวกับวิชาที่สอนขึ้นมาทำเสมอ ๆ	ตั้งใจเรียนทุกวิชาดีขึ้น ทำงานที่ครูมอบหมายดีขึ้น แต่การทำงานอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนในวิชาที่กำลังเรียนยังมีบ้าง การหยอกล้อเล่นกับเพื่อนขณะเรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นมาก

ตาราง 5 (ต่อ)

ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
การใช้ วาจา	มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมสูงมากคือทำเสียงดัง รบกวนเพื่อน ด่าเพื่อนด้วยคำไม่สุภาพบ่อย ๆ โต้เถียงครูเมื่อครูว่ากล่าวตักเตือนเสมอ โห่ เพื่อนและโกหกเพื่อนค่อนข้างบ่อย	การใช้วาจามีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น มาก การทำเสียงดังรบกวน การด่าเพื่อนด้วย คำไม่สุภาพลดลงมาก ไม่มีการโต้เถียงครูเมื่อ ครูว่ากล่าวตักเตือน การโห่ ลดลงมาก ส่วน พฤติกรรมการโกหกเพื่อนนั้น จากการ สอบถามเพื่อนที่ใกล้ชิดไม่มีอีก เพราะกลัวการ ลงโทษ กลัวครูไม่ให้ทำในสิ่งที่ชอบ คือกลัวครู ไม่ให้เล่นฟุตบอล ซึ่งเป็นสิ่งที่ชอบมาก
พฤติ กรรม การ แสดง ออก	ด้านพฤติกรรมการแสดงออก ลุกออกจากที่นั่ง เดินไปมารบกวนการทำงานของเพื่อนบ่อย แกล้งเพื่อน รังแกเพื่อนผู้หญิงค่อนข้างบ่อย	พฤติกรรมการแสดงออก มีพฤติกรรม เหมาะสมขึ้น ไม่ลุกออกจากที่นั่งเดินไปมา รบกวนการทำงานของเพื่อน มีการกลั่นแกล้ง เพื่อนอยู่บ้าง นาน ๆ ที และไม่มีรังแกเพื่อน ผู้หญิงอีกเลย
นักเรียนคนที่ 6 นามสมมุติ เด็กชาย ส.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	ไม่ค่อยตั้งใจเรียน ไม่ทำงานตามที่ครู มอบหมาย หยอกล้อเล่นกับเพื่อนขณะที่ครู สอน และขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำแล้วถือ โอกาสหนีเรียนไปเล่นนอกห้องทำเช่นนั้นบ่อย ๆ	มีการเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น ตั้งใจ เรียนมากขึ้นกว่าเดิม ทำงานตามที่มอบหมาย มากขึ้น การหยอกล้อเล่นกับเพื่อนขณะเรียน ลดลง ไม่หนีเรียนอีก
การใช้ วาจา	ด้านการใช้วาจาพูดสอดแทรกครู โต้เถียงเมื่อ ครูว่ากล่าวตักเตือน ด่าเพื่อนด้วยคำไม่สุภาพ	การใช้วาจามีการปรับปรุงดีขึ้น การพูด สอดแทรกลดลง ไม่มีการโต้เถียงครู ไม่โห่ เพื่อนเมื่อเพื่อนทำผิด แต่การด่าเพื่อนด้วยคำ ไม่สุภาพยังมีบ้างบางครั้งคราว

ตาราง 5 (ต่อ)

ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
พฤติกรรม การ แสดง ออก	พฤติกรรมด้านการแสดงออก แก่ลั้งซ่อน สิ่งของเพื่อน รังแกเพื่อนที่อ่อนแกว่าบ่อย ๆ และขโมยของเพื่อนแต่เพื่อนจับได้จึงยอมรับ และมีการขโมยของในชุมชนหลายครั้งแต่ เจ้าของเขาจับได้แล้วมาบอกครู แต่ไม่รับ สารภาพ	ด้านการแสดงออก มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปทาง ที่ดีขึ้น ไม่แก่งัดซ่อนสิ่งของเพื่อน ไม่รังแก เพื่อนที่อ่อนแกว่า และไม่มีพฤติกรรมการ ขโมยของเพื่อนให้เห็นอีก
นักเรียนคนที่ 7 นามสมมุติ เด็กชาย จ.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	ไม่ค่อยตั้งใจเรียน ไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ด้วยตนเอง มักจะใช้ให้เพื่อนที่อ่อนแกว่าทำ ให้ หยอกล้อเล่นกับเพื่อนเป็นประจำขณะ เรียน และเมื่อครูมอบหมายให้ทำงาน เมื่อไม่ พอใจจะขออนุญาตไปห้องน้ำ แล้วถือโอกาส ในช่วงเวลาที่ไปห้องน้ำหนีเรียนไปเล่นนอก ห้องเรียนทำบ่อยมาก	ตั้งใจเรียนมากขึ้น มีความรับผิดชอบทำงานที่ ครูมอบหมายด้วยตนเองดีขึ้น การหยอก ล้อเล่นกับเพื่อนขณะเรียนลดลง การหนีเรียน ไปเล่นนอกห้องลดลงมาก เมื่อขออนุญาตไป ห้องน้ำ พอเสร็จกิจ ส่วนตัวแล้วก็รีบกลับ ห้องเรียน
การใช้ วาจา	ด้านการใช้วาจา มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมสูง มาก โกหกครูเรื่องต่าง ๆ ทั้งเรื่องการทำ กิจกรรมการเรียนและเรื่องอื่น ได้เถียงครูเมื่อ ครูว่ากล่าวตักเตือน ด่าครูด้วยคำหยาบเมื่อไม่ พอใจค่อนข้างบ่อยจน มีเพื่อนที่แอบได้ยินมา ฟ้องครู ด่าเพื่อนด้วยคำหยาบ โห่เพื่อนเมื่อ เพื่อนทำผิด	การใช้วาจา มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไป ในทางที่ดีขึ้น การพูดส่อแตก การด่าเพื่อน การส่งเสียงดังรบกวน การโห่เพื่อนเมื่อเพื่อน ผิดพลาด จะมีเหลือบ้างบางครั้งคราว ไม่มี พฤติกรรมด่าครู และการโกหกอีก

ตาราง 5 (ต่อ)

ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการศึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการศึกษา
พฤติกรรมแสดงออก	มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมคือ ลูกออกจากที่นั่ง เดินไปมา ก่อวณการทำงานของเพื่อน รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่า มีการเรียกร้องเงินจากเพื่อนที่อ่อนแอเป็นค่าคุ้มครอง ซึ่งพฤติกรรมนี้ครูพึงตรวจพบ และสืบทราบว่ามีการทำมาประมาณ 2 ปีมาแล้ว เมื่อไม่พอใจจะกระแทกสิ่งของหรือบางทีก็ทุบโต๊ะให้มีเสียงดัง และมีพฤติกรรมการขโมยเงิน หรือขโมยสิ่งของ ของเพื่อนในบางครั้ง	พฤติกรรมการแสดงออกเหมาะสมขึ้น การรังแกเพื่อนลดลงมาก การเดินไปมาในชั้นเพื่อก่อวณการทำงานของเพื่อนลดลง การเรียกเก็บเงินค่าคุ้มครองไม่มีอีก หลังรับการศึกษา เพราะในการให้การศึกษา ครูได้ให้มีการทำสัญญาเงื่อนไขว่าจะต้องไม่เรียกเก็บค่าคุ้มครองอีก ถ้าไม่ปฏิบัติตามสัญญาจะมีการลงโทษ โดยงดให้เล่นกีฬา และงดให้อาหารไปรับประทานที่บ้านในตอนเลิกเรียน ส่วนการกระแทกสิ่งของหรือทุบโต๊ะเมื่อไม่พอใจนั้น แทบไม่ปรากฏให้เห็นอีก
นักเรียนคนที่ 8 นามสมมุติ เด็กชาย สส.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการศึกษา	พฤติกรรมหลังรับการศึกษา
ความรับผิดชอบ	ไม่ตั้งใจเรียน หยอกล้อกับเพื่อนขณะครูสอน ขวนเพื่อนคุยเมื่อครูมอบหมายงาน ไม่ทำงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด หันเรียนในช่วงที่ขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำ โดยไปนั่งเล่นที่นอกห้องเรียนบ่อย ๆ	ตั้งใจเรียนดีขึ้น การหยอกล้อเล่น การชวนเพื่อนคุยลดลงมาก ทำงานที่ครูมอบหมายดีขึ้น ไม่มีการหนีเรียนอีก เมื่อขออนุญาตไปห้องน้ำ พอเสร็จกิจส่วนตัวแล้วก็รีบกลับมาเข้าห้องเรียน
การใช้วาจา	ด้านการใช้วาจา มีการพูดสอดแทรกครู ได้เถียงเมื่อครูว่ากล่าวตักเตือนบ่อยครั้ง ด่าเพื่อนด้วยคำหยาบเมื่อไม่พอใจ โห้เพื่อนเมื่อทำผิด	การใช้วาจาที่ไม่เหมาะสมลดลง มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น การพูดสอดแทรกครูลดลง การด่าเพื่อนด้วยคำหยาบลดลงมาก และการโต้เถียงครูไม่มีอีก
พฤติกรรมแสดงออก	ด้านการแสดงออกมีพฤติกรรมเดินไปเดินมาในห้อง ก่อวณการทำงานของเพื่อน รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่า ทุบโต๊ะเมื่อไม่พอใจเสมอ ๆ และแก้มองสิ่งของเพื่อนบ่อย ๆ	พฤติกรรมการแสดงออกเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ไม่มีการรังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่า การเดินไปมาในห้องที่รบกวนการทำงานของเพื่อนลดลงมาก ไม่มีพฤติกรรมการแก้มองสิ่งของ และการทุบโต๊ะอีก

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนก่อนและหลังการให้ การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมแก่นักเรียนกลุ่มเสี่ยง โดยใช้ การพรรณนาวิเคราะห์ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 6 การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนก่อนและหลังการให้การศึกษาแบบ กลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมแก่นักเรียนกลุ่มเสี่ยง

นักเรียนคนที่ 1 นามสมมุติ เด็กหญิง ม.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนเข้ากลุ่มรับการศึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	เด็กหญิง ม.เป็นเด็กเรียนเก่ง สมมติ แต่ มีพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบไม่ เหมาะสม คือ ไม่ทำการบ้านมาที่บ้าน แต่มานั่งทำที่ห้องเรียนก่อนคุณครูจะเข้า สอน ทำให้ทำไม่เสร็จตามเวลา และก็ ต่อรองคุณครูเรื่องเวลาเสมอ ๆ	เมื่อให้การศึกษาผู้ให้การศึกษาได้ให้ เด็กหญิง ม. ทบทวนถึงพฤติกรรมของ ตนเองและให้พูดถึงข้อดีและข้อเสียแล้ว ให้คิดใหม่ทำใหม่ ภายหลังให้การศึกษา มีความรับผิดชอบดีขึ้น ทำการบ้านเสร็จ มาจากบ้านทุกครั้ง
การใช้ วาจา	การใช้วาจาไม่เหมาะสม พูดสอดแทรก เวลาครูสอน ด่าเพื่อนด้วยคำไม่สุภาพ ได้เสียงเมื่อครูว่ากล่าวตักเตือน ทำเสียง ดังในห้อง ตะโกนใส่เพื่อนเสมอ ๆ	การใช้วาจา เป็นคนมีเหตุผลมากขึ้น พูด สุภาพ ไม่พูดสอดแทรกครูไม่โต้ตอบกันในห้องเรียน
พฤติกรรม การ แสดงออก	ด้านพฤติกรรมการแสดงออก ถ้าไม่พอใจ ใครก็จะไล่ทุบตีเพื่อนในห้องเรียน ตลอดจนมีการทุบตีแกล้งเพื่อน พฤติกรรม เหล่านี้ยังส่งผลถึงด้านสังคม เพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ไม่อยากคุยด้วยเลย	พฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลง ไม่ทุบตีแกล้ง อี้อ่อนโยนเหมือนก่อนให้การศึกษา แต่ก็ มีผลลบบ้างในบางครั้ง แต่พอมีสายตา มองจากเพื่อน ๆ เป็นการเตือนก็จะหยุด การกระทำทันที ส่งผลให้เพื่อนในห้องรัก และอยากพูดคุยด้วย

ตาราง 6 (ต่อ)

นักเรียนคนที่ 2 นามสมมุติ เด็กหญิง บ.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	ไม่ทำการบ้าน มักมานั่งทำตอนที่ครูเรียก และบอกให้ส่งการบ้าน หยอกล้อกับ เพื่อนขณะเรียน	หลังร่วมกลุ่มรับการปรึกษา มีความ รับผิดชอบดีขึ้น ทำการบ้านเสร็จมาจาก บ้านทุกครั้ง ตั้งใจเรียนดีขึ้น ไม่หยอกล้อ กับเพื่อนขณะเรียน
การใช้ วาจา	เด็กหญิง บ.มีพฤติกรรมการใช้วาจาไม่ เหมาะสม ด่าเพื่อนด้วยคำไม่สุภาพ โต้เถียงเมื่อครูว่ากล่าวตักเตือน ทำเสียง ดังในห้อง ตะโกนใส่เพื่อนเสมอ ๆ	เมื่อเข้ากลุ่มให้การปรึกษาแล้วผู้ให้การ ปรึกษาได้ให้ เด็กหญิง บ. สำนวนตัวเอง และดูวิดีโอ เรื่องเกี่ยวกับการใช้วาจาที่ เหมาะสม และวาจาที่ไม่เหมาะสมได้ให้ อธิบายถึงข้อดีและข้อเสียของตนเองแล้ว ได้สร้างความเข้าใจในพฤติกรรมที่ตนเอง ได้เคยทำ ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ จน เด็กหญิง บ. ได้เข้าใจและสำนึกผิดใน ความประพฤติของตนเองในอดีต และก็ ได้ตั้งสัจจะให้กับตัวเองว่าจะ คิดใหม่ ปฏิบัติตนใหม่หลังจากเข้ากลุ่มรับการ ปรึกษาแล้วพบว่า เด็กหญิงบ. ได้เปลี่ยน พฤติกรรมด้านวาจาที่ไม่เหมาะสมไป ในทางที่ดีขึ้นอย่างมาก พูดสุภาพ เหมาะสม ไม่ด่าไม่ตะโกนใส่เพื่อนอีกเลย
พฤติกรรม การ แสดงออก	ตบหัวเพื่อน เมื่อไม่พอใจเสมอ ๆ จน เพื่อนโกรธแล้วก็ทะเลาะกัน	ไม่ตบหัวเพื่อนอีก เมื่อไม่พอใจจะปฏิบัติ กิจกรรมการผ่อนคลายความเครียด โดย การนั่งหายใจลึก ๆ กลั้นไว้สักครูแล้ว หายใจออก และมีอารมณ์ดีขึ้น

ตาราง 6 (ต่อ)

นักเรียนคนที่ 3 นามสมมุติ เด็กชาย อ.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	เด็กชาย อ. มีพฤติกรรมหนีเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อย ไม่ทำงานที่ครูมอบหมายด้วยตนเอง ส่วนมากจะใช้เพื่อนที่อ่อนแอกว่าเขียนให้ ไม่เข้าร่วมกิจกรรมวิชาที่ไม่ชอบ	หลังจากที่ เด็กชาย อ. ดูวิดีโอ เรื่องเด็กหนีเรียนแล้วโดนครูทำโทษ แล้วร่วมอภิปรายถึงผลกระทบที่จะตามมาว่าถ้าหนีเรียน ขาดการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนแล้วจะเรียนไม่ทันเพื่อน พร้อมกับรับฟังการอธิบาย เพื่อปลูกฝังในการเห็นคุณค่าของตนเองสามารถเผชิญสังคมและชีวิตประจำวันได้และเพื่อป้องกันการกลับไปมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเหมือนเดิมอีก ภายหลังให้การปรึกษา เด็กชาย อ. มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลงมาก มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น คือ มาเรียนทุกวัน ตั้งใจเรียนขึ้น ทำงานที่ครูมอบหมายทุกครั้ง
การใช้ วาจา	การใช้วาจาพูดไม่สุภาพ ตะโกน ใส่เพื่อนบ่อย ๆ เสียงดังรบกวนคนอื่น	การใช้วาจาพูดสุภาพขึ้น ไม่ตะโกนเสียงดังรบกวนคนอื่นอีก
พฤติกรรม การ แสดงออก	พฤติกรรมการแสดงออกไม่เหมาะสม มักแกล้งเพื่อน รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่าบ่อย ๆ มักขู่เพื่อนให้กลัวทำตัวเป็นหัวหน้ากลุ่ม อิทธิพล	ไม่รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่าอีก มีการควบคุมการแสดงออกมากที่ไม่เหมาะสมมากขึ้น แต่ยังมีแกล้งเพื่อนอยู่บ้างในบางครั้งคราว หรือนาน ๆ ครั้ง

ตาราง 6 (ต่อ)

นักเรียนคนที่ 4 นามสมมุติ เด็กชาย ว.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	เด็กชาย ว. เรียนหนังสือไม่เก่ง ไม่ค่อยสนใจเรียน ไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ให้เสร็จทันเวลาเสมอ ๆ และไม่ทำการบ้านเป็นประจำ ไม่เข้าเรียนวิชาที่ไม่ชอบคือ วิชาภาษาอังกฤษ	เมื่อได้เข้ากลุ่มให้คำปรึกษาแล้วได้ให้เด็กชาย ว. พูดถึงข้อดีและข้อเสียของตนเองและได้อธิบายถึงผลกระทบตามมาของการ มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เหล่านั้นได้อธิบายให้ เด็กชาย ว. เป็นคนมีเหตุผลรู้จักคิดด้วยเหตุและผล ภายหลังการให้คำปรึกษา เด็กชาย ว. ขยันและตั้งใจเรียนมากขึ้น รับผิดชอบต่อการบ้านทุกครั้งที่คุณครูมอบหมายและเข้าเรียนทุกวิชาทั้งวิชาที่ชอบและไม่ชอบ ซึ่งเด็กชาย ว. ไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ แต่ก็เข้าเรียนตรงตามเวลา และทำการบ้านทุกครั้ง
การใช้ วาจา	การใช้วาจา มีพฤติกรรมพูดสอดแทรกขณะที่คุณครูสอนบ่อย ๆ พูดไม่สุภาพ(พูดใช้คำแทนตัวเองว่า กู และแทนตัวผู้พูดว่า มึง บ่อย ๆ)	พฤติกรรมการพูดสอดแทรกขณะที่คุณครูสอนลดลงมาก แทบไม่มีเลย ขึ้น พูดสุภาพมากขึ้นและมีการระวังคำพูดมากขึ้น ไม่พูด กู มึง อีก
พฤติกรรม การ แสดงออก	ด้านพฤติกรรมการแสดงออก ลูกออกจากที่นั่งเดินไปมารบกวนการทำงานของเพื่อนบ่อย เมื่อไม่พอใจจะแกล้งเพื่อนโดยซ่อนสิ่งของ หรือโยนสิ่งของ ของเพื่อนซึ่งเป็นเหตุให้ทะเลาะกัน	มีพฤติกรรมด้านการแสดงเหมาะสมขึ้นมีความสุขรอบคอบมากขึ้น รู้จักคิดก่อนลงมือทำ มีการควบคุมอารมณ์ของตนเองเมื่อพบเหตุการณ์ที่ทำให้ไม่พอใจ ไม่แกล้งซ่อน หรือโยนสิ่งของ ของเพื่อน

ตาราง 6 (ต่อ)

นักเรียนคนที่ 5 นามสมมุติ เด็กชาย ฟฟ.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	เด็กชาย ฟฟ. มักจะเข้าเรียนไม่ตรงตาม เวลาที่กำหนดมักจะออกห้องเรียนไป นั่งเล่นกับเพื่อน ๆ ก่อนแล้วค่อยเข้า ห้องเรียน	เมื่อได้เข้าให้การปรึกษาแล้วได้ให้ เด็กชาย ฟฟ. นึกถึงส่วนดีและส่วนเสีย ของตนเองแล้วให้ดู วิดีโอ.เกี่ยวกับ นักเรียนหนีเรียนแล้วถูกครูจับได้และถูก ทำโทษแล้วอธิบายถึงโทษ ของการมี พฤติกรรมไม่เหมาะสม และได้ให้ เด็กชาย ฟฟ. ตั้งสัจจะให้กับตัวเองว่า เด็กชาย ฟฟ. จะตั้งใจเรียนและประพฤติ ตัวเป็นคนดี หลังจากได้ให้การปรึกษา เสร็จ เด็กชาย ฟฟ. เป็นคนที่ตั้งใจเรียน มากขึ้น ทำงานที่ครูมอบหมายทุกครั้ง
การใช้ วาจา	มีการใช้วาจาไม่สุภาพ พูดใช้คำแทนตัว กู มึง เป็นประจำ ตะโกนเสียงดังใส่เพื่อน ด่าเพื่อนเมื่อไม่พอใจอยู่เสมอ	มีพฤติกรรมการใช้วาจาเปลี่ยนไปในทาง ที่ดีขึ้นมาก พูดสุภาพมากขึ้น ไม่ตะโกน ใส่เพื่อนอีก และไม่ด่าเพื่อนเมื่อไม่พอใจ มีการระมัดระวังคำพูดมากขึ้น
พฤติกรรม การ แสดงออก	ด้านการแสดงออกทางกาย เด็กชาย ฟฟ. เป็นคนที่มีความประพฤติ ก้าวร้าว ชอบลงมือ ทุบต่อย จนเพื่อนส่วนใหญ่กลัวไม่กล้าเล่น ด้วย บ้างครั้งก็รังแก แกล้งเพื่อน เป็นเหตุ ให้ไล่ทุบตีกันในห้องเรียน	มีพฤติกรรมด้านการแสดงออกเหมาะสม ขึ้น มีความสุขุมรอบคอบมากขึ้น รู้จักคิด ก่อนลงมือทำ ไม่มีการ รังแกหรือแกล้ง เพื่อน ไม่ทะเลาะไล่ทุบตีกันในห้องอีก มี การควบคุมอารมณ์ของตนเองเมื่อพบ เหตุการณ์ที่ทำให้ไม่พอใจ

ตาราง 6 (ต่อ)

นักเรียนคนที่ 6 นามสมมุติ เด็กชาย ต.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	ก่อนให้การปรึกษา เด็กชาย ต. ไม่ค่อย ตั้งใจเรียนถ้าไม่ชอบวิชาไหนก็จะไม่เรียน วิชานั้น และไม่เข้าร่วมทำกิจกรรมกับ เพื่อน ๆ ที่ครูจัดขึ้น ด้านการแสดงออก เด็กชาย ต. มีพฤติกรรมก้าวร้าว ก่อวุ่นวาย เรียนและพฤติกรรมหนีเรียน แกล้งเพื่อน ชอบไล่ทุบตีกันในห้องเรียน	เมื่อให้การปรึกษาได้ให้ เด็กชาย ต. สำรวจตนเองถึงความรู้สึกของตนเองใน การเข้ารับการปรึกษา และความคิดที่ไม่ สมเหตุสมผลความเชื่อที่ตนคิดที่ไม่ ออกเป็นพฤติกรรมต่อเหตุการณ์ใด เหตุการณ์หนึ่งที่ตนเองเคยกระทำผิดมา ก่อน แล้วกล่าวถึงข้อดีและข้อเสียของ ตนเองเพื่อนให้ เด็กชาย ต. ได้เลือกทาง ที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุดได้สุดท้ายก็ได้ ปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องในการเห็น คุณค่าของตนเองสามารถเผชิญสังคม และชีวิตประจำวันได้และเพื่อป้องกัน การกลับไปมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมอีก ครูพูดให้กำลังใจ เสริมแรงอยู่เสมอ ๆ จน ภายหลังให้การปรึกษา และไม่มี การ ทุบตีกันในห้องเรียนอีก รับผิดชอบการ เรียน เวลาเรียนก็ตั้งใจเรียนมากขึ้น เปลี่ยนจากเดิมเป็นคนละคน
การใช้ วาจา	ด้านวาจาเด็กชาย ต. เป็นคนพูดไม่สุภาพ บางครั้งก็ตะโกนเสียงดัง ต่ำครวเมื่อไม่พอใจ และด่าเพื่อนด้วยคำหยาบเสมอ ๆ หลีกเลี่ยงการพูดคุยกับคุณครู	หลังเข้าร่วมกลุ่มรับการปรึกษาเด็กชาย ต. พูดสุภาพขึ้นมากกว่าเดิม ไม่พูดคำ หยาบ เลิกตะโกนเสียงดัง ไม่ต่ำครวเมื่อ ไม่พอใจ การด่าเพื่อนยังมีอยู่บ้าง มีการ ควบคุมอารมณ์ตนเองเมื่อไม่พอใจ และ มีการระวังคำพูดดีขึ้นมาก มักเข้ามาหา และชวนคุณครูพูดคุย

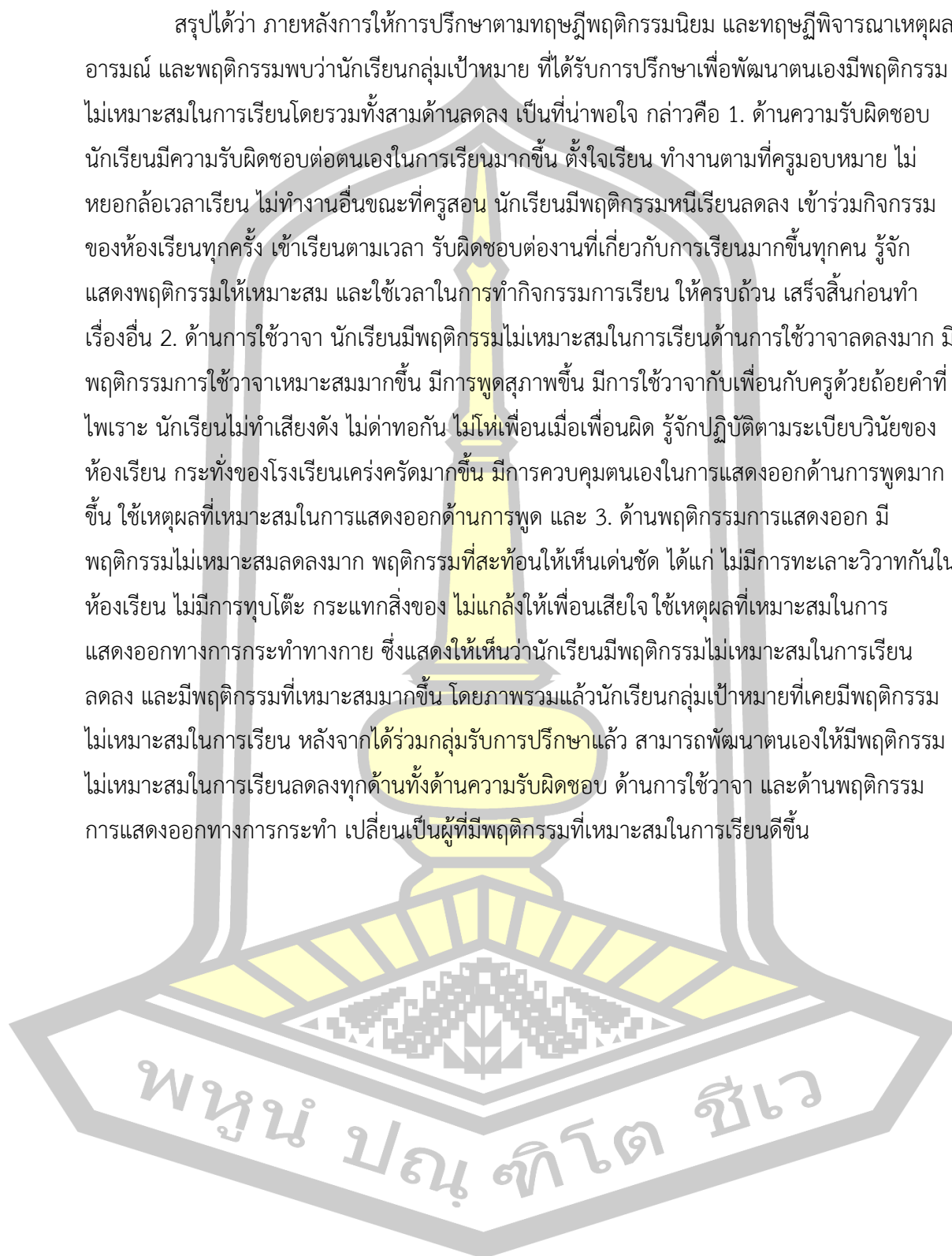
ตาราง 6 (ต่อ)

ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
พฤติกรรม การ แสดงออก	ด้านพฤติกรรมการแสดงออก เด็กชาย ต.มี พฤติกรรมก้าวร้าว ก่อกวนชั้นเรียนและ พฤติกรรมหนีเรียนเมื่อถึงชั่วโมงที่ต้อง เรียนวิชาที่ไม่ชอบ แกล้งเพื่อนชอบไล่ทุบตี กันในห้องเรียนเมื่อไม่พอใจ บางครั้งแม้ว่า ครูจะเอ่ยปากห้ามปรามแต่ก็ทำเป็นไม่ได้ ยิน	เด็กชาย ต.มีพฤติกรรมการแสดงออก ที่ ไม่เหมาะสมลดลงมาก ไม่มีการทุบตีกัน ในห้องเรียนอีก ลดพฤติกรรมก้าวร้าว ก่อกวน ไม่แกล้งเพื่อนเมื่อไม่พอใจ มี การควบคุมอารมณ์ และพฤติกรรม การแสดงออก ให้เป็นไปในทางที่ดี เปลี่ยน จากเดิมเป็นคนละคน
นักเรียนคนที่ 7 นามสมมุติ เด็กชาย ป.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	เด็กชาย ป. มีพฤติกรรมหนีเรียน เมื่อขอ อนุญาตไปเข้าห้องน้ำแล้วจะหนีไปเล่นต่อ ไม่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนในวิชาที่ไม่ ชอบ ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย เสมอ ๆ	เมื่อได้ให้การปรึกษา เด็กชาย ป. ได้ สำรวจ ภายใจ เพื่อได้ฝึกพิจารณา โดย การสำรวจตนเองเพื่อให้ เด็กชาย ป. ได้ ค้นหาความคิดไม่สมเหตุสมผลความเชื่อ ทัศนคติที่แสดงออกเป็นพฤติกรรมต่อ เหตุการณ์ ที่ตนเองและจะได้นำไป ปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองให้ดีขึ้น และได้ปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องในการ เห็นคุณค่าของตนเองเพื่อป้องกันการ กลับไปมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมอีก หลัง การให้การปรึกษาพบว่า เด็กชาย ป. มี พฤติกรรมไม่เหมาะสมเปลี่ยนไปในทาง ที่ดีขึ้น คือ เข้าเรียนทุกวิชา เข้าร่วม กิจกรรมทุกอย่างที่ครูจัดขึ้น ทำงานที่ ได้รับมอบหมายทุกครั้งอย่างตั้งใจ
การใช้ วาจา	พฤติกรรมด้านการใช้วาจา ไม่เหมาะสม ด่าเพื่อนด้วยคำไม่สุภาพ ตะโกนเสียงดัง	มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมด้านการใช้วาจา ลดลงมาก ไม่ด่าเพื่อนด้วยคำไม่สุภาพ ไม่ตะโกนเสียงดัง มีพฤติกรรมเปลี่ยนไป ในทางที่เหมาะสม พูดสุภาพขึ้น

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
พฤติกรรม การ แสดงออก	พฤติกรรมการแสดงออก มีการรังแกเพื่อน ที่อ่อนแอ แกล้งเพื่อนจนมีการทุบตีกันในห้องเรียนทะเลาะกับเพื่อน พฤติกรรมเหล่านี้ ส่งผลทำให้ เด็กชาย ป.ไม่มี ความสุขในการเรียน ขาดสมาธิในการเรียน ส่งผลให้มีผลการเรียนไม่ดี เท่าที่ควรตามศักยภาพของตนเอง	มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลงมาก ไม่มี การรังแกเพื่อนที่อ่อนแอ การแกล้ง เพื่อนยังมีอยู่บ้างเล็กน้อย แต่ไม่มีถึงขั้นทะเลาะกัน กับเพื่อน พฤติกรรม เปลี่ยนไปในทางที่เหมาะสมขึ้นมาก เป็นที่น่าพอใจ
นักเรียนคนที่ 8 นามสมมุติ เด็กชาย ออ.		
ด้าน	พฤติกรรมก่อนการเข้ากลุ่มรับการปรึกษา	พฤติกรรมหลังเข้ารับการปรึกษา
ความ รับผิดชอบ	เด็กชาย ออ. มีพฤติกรรมหนีเรียน เรียนไม่ เก่งจึงไม่อยากเรียนในวิชาที่ตนเองไม่ชอบ หนีเรียนไปเล่นนอกห้องในช่วงเวลาที่ขอ อนุญาตไปเข้าห้องน้ำเสมอ ๆ เข้าเรียนก็ ไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด	เมื่อได้รับการปรึกษาได้ให้ เด็กชาย ออ. ค้นหาความคิดที่ไม่สมเหตุสมผลความ เชื่อทัศนคติที่แสดงออกเป็นพฤติกรรม ต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งและได้ให้ เด็กชาย ออ. วิเคราะห์ข้อดีและข้อเสีย ผลกระทบของแต่ละทางเลือกและ ตัดสินใจเลือกทางที่เหมาะสมที่สุด เปลี่ยนความคิดใหม่ ทำใหม่ ภายหลัง เด็กชาย ออ. มีพฤติกรรมเปลี่ยนไป ในทางที่ดีขึ้น คือ เข้าเรียนทุกวิชา ตั้งใจ เรียนดีขึ้น เข้าเรียนตรงตามเวลา
การใช้ วาจา	การใช้วาจา ก็ไม่สุภาพ ด่าเพื่อนด้วยคำไม่ สุภาพเมื่อไม่พอใจ	พูดสุภาพมากขึ้น แม้ว่าจะได้ประสบ เหตุการณ์ที่ทำให้ไม่พอใจก็ไม่ด่าเพื่อน ด้วยคำไม่สุภาพ
พฤติกรรม การ แสดงออก	การแสดงออก ลุกออกจากที่เดินไปมา ก่อกวนการทำงานของเพื่อน	ไม่มีพฤติกรรม ลุกออกจากที่ เดินไปมา ก่อกวนเพื่อนปรากฏให้เห็นอีก มีการ ควบคุมอารมณ์และการกระทำของ ตนเองมากขึ้น พฤติกรรมเหมาะสมขึ้น

สรุปได้ว่า ภายหลังจากให้การปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมพบว่านักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ที่ได้รับการปรึกษาเพื่อพัฒนาตนเองมีพฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียนโดยรวมทั้งสามด้านลดลง เป็นที่น่าพอใจ กล่าวคือ 1. ด้านความรับผิดชอบ นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองในการเรียนมากขึ้น ตั้งใจเรียน ทำงานตามที่ครูมอบหมาย ไม่ หยอกล้อเวลาเรียน ไม่ทำงานอื่นขณะที่ครูสอน นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลง เข้าร่วมกิจกรรม ของห้องเรียนทุกครั้ง เข้าเรียนตามเวลา รับผิดชอบต่องานที่เกี่ยวกับการเรียนมากขึ้นทุกคน รู้จัก แสดงพฤติกรรมให้เหมาะสม และใช้เวลาในการทำกิจกรรมการเรียน ให้ครบถ้วน เสร็จสิ้นก่อนทำ เรื่องอื่น 2. ด้านการใช้วาจา นักเรียนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการใช้วาจาลดลงมาก มี พฤติกรรมการใช้วาจาเหมาะสมมากขึ้น มีการพูดสุภาพขึ้น มีการใช้วากับเพื่อนกับครูด้วยถ้อยคำที่ ไพเราะ นักเรียนไม่ทำเสียงดัง ไม่ด่าทอกัน ไม่ให้เพื่อนเมื่อเพื่อนผิด รู้จักปฏิบัติตามระเบียบวินัยของ ห้องเรียน กระทั่งของโรงเรียนเคร่งครัดมากขึ้น มีการควบคุมตนเองในการแสดงออกด้านการพูดมาก ขึ้น ใช้เหตุผลที่เหมาะสมในการแสดงออกด้านการพูด และ 3. ด้านพฤติกรรมการแสดงออก มี พฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลงมาก พฤติกรรมที่สะท้อนให้เห็นเด่นชัด ได้แก่ ไม่มีการทะเลาะวิวาทกันใน ห้องเรียน ไม่มีการทุบโต๊ะ กระแทกสิ่งของ ไม่แกล้งให้เพื่อนเสียใจ ใช้เหตุผลที่เหมาะสมในการ แสดงออกทางการกระทำทางกาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน ลดลง และมีพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น โดยภาพรวมแล้วนักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่เคยมีพฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน หลังจากได้ร่วมกลุ่มรับการปรึกษาแล้ว สามารถพัฒนาตนเองให้มีพฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลงทุกด้านทั้งด้านความรับผิดชอบ ด้านการใช้วาจา และด้านพฤติกรรม การแสดงออกทางการกระทำ เปลี่ยนเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนดีขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาอารมณ์ เหตุผล และพฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของ นักเรียนกลุ่มเสี่ยงระหว่างก่อนและหลังการให้การศึกษา ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ผู้วิจัยได้นำเสนอ การสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลด พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ระหว่างก่อนและหลังการให้การศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และ พฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ระหว่างก่อนและหลัง การให้การศึกษา

สรุปผล

1. นักเรียนกลุ่มเสี่ยงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลง หลังจากได้รับการให้ การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนกลุ่มเสี่ยงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลง หลังจากได้รับการให้ การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

อภิปรายผล

1. นักเรียนกลุ่มเสี่ยงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลง หลังจากได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แสดงให้เห็นว่าการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลงได้ ทั้งนี้เนื่องจากการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมดำเนินการภายใต้กระบวนการที่สำคัญตามขั้นตอนการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีการระบุปัญหาจากแบบสำรวจพฤติกรรม เครื่องมือที่ผ่านการจัดทำตามกระบวนการที่เชื่อถือได้ มีการตั้งเป้าหมายว่าจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในลักษณะใด โดยกำหนดพฤติกรรมนักเรียนให้เป็นไปตามที่ต้องการแล้ววางเงื่อนไขด้วยการให้รางวัล เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ที่จะสร้างพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นมาใหม่ อันจะเป็นทางนำไปสู่การแก้ปัญหาสำหรับการเรียนรู้เพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ประกอบกับการที่ผู้วิจัยใช้เทคนิคที่เน้นการช่วยเหลือนักเรียนให้สามารถมองเห็นปัญหาและพฤติกรรมที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข ด้วยการสร้างสัมพันธภาพ การเจียบ การฟัง การตั้งคำถาม การสรุปเพื่อให้กระจ่าง บทบาทสมมุติ การใช้ตัวแบบ การให้กำลังใจ และการเสริมแรงต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเอง และยอมรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของตนเอง จึงทำให้เกิดแรงจูงใจในการที่จะลด เลิก หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่นักเรียนเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ซึ่งเทคนิคเหล่านี้ล้วนมีส่วนช่วยให้นักเรียนยอมรับและพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของตนเอง ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของ Burrhus F. Skinner (ทิตนา แชมมณี, 2545) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาเชิงสังคม (Social Cognitive Theory) ของ Albert Bandura ที่ว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์และจะแปรเปลี่ยนไปตามผลที่ได้จากการกระทำโดยการวางเงื่อนไขประเภทเสริมแรง (Reinforce) และกระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งการรับรู้มีผลต่อการกระทำของบุคคลในการกำกับตนเอง ช่วยให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับการเรียน (ไพบุลย์ ศรีโมรา, 2550) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิทวัส เหล่านายอ (2553) ที่ได้ศึกษาผลการให้การปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลเซกา อำเภอเซกา จังหวัดหนองคาย กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีคะแนนพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนทั้ง 8 คน ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น หนีเรียน ก้าวร้าว - เกเร พฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน การแต่งกายผิดระเบียบ หลังเข้าร่วมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มปรากฏว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านั้นลดลง มีการปรับปรุงตัวเองมากขึ้นยอมรับฟัง

คำแนะนำของคนอื่น ลดการสร้างความคิดตรึงใจให้ตนเองและผู้อื่นในระหว่างเรียนและนอกเวลา เรียนมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง รู้จักแยกแยะระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม และสอดคล้องกับ พัฒน์สุวรรณ เชื้อแก้ว (2542) ที่ได้เปรียบเทียบผลการให้การศึกษาระบบกลุ่มและรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมนนทรี กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการ ให้การศึกษาระบบกลุ่มและแบบรายบุคคล ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง นักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกดขี่ และนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เมื่อได้รับการให้การศึกษาระบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแล้ว มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างไม่แตกต่างกัน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้การศึกษาระบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับวิธีการอบรมเลี้ยงดู ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนกลุ่มเสี่ยงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลง หลังจากได้รับการให้การ ศึกษาระบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม แสดงว่าการให้การศึกษาระบบ กลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ลดลงได้ ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนให้เกิดความอบอุ่น สบายใจ เป็นกันเอง และไว้วางใจกับผู้วิจัย ทำให้นักเรียนให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรมอย่างสม่ำเสมอ เข้าใจ บทบาทของตนเอง มีความตั้งใจในการแก้ไขปัญหาของตนเอง นักเรียนได้ฝึกและเรียนรู้ถึงอิทธิพลของ ความคิด ความเชื่อ ของนักเรียนที่ส่งผลให้แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนออกมา อีกทั้ง โปรแกรมให้การศึกษายังส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ ยอมรับ และฝึกการค้นหาความเชื่อที่ไม่ สมเหตุสมผลของตนเองที่มีต่อสภาพการณ์ต่าง ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกค้นหาความคิดที่ไม่ สมเหตุสมผล คิดอย่างมีเหตุผล ใช้เหตุผลในการโต้แย้งความคิดที่ไม่สมเหตุสมผล ด้วยการฝึกคิดแบบ มีตรรกะ ความจริง และประโยชน์การมองโลกเชิงบวก การหาวิธีการเปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อ ที่ไม่สมเหตุสมผลนั้นด้วยการใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การฝึกโต้แย้งกับความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผล การ พูดยืนยันตนเองอย่างมีเหตุผล การจินตนาการในการใช้เหตุผลและอารมณ์ การแสดงบทบาทสมมุติ รวมทั้งได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ กับเพื่อนภายในกลุ่ม จนกระทั่งเกิดความคิด ความ เชื่อใหม่ที่สมเหตุสมผล ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการศึกษาระบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลง ซึ่งกระบวนการดังกล่าว สอดคล้องกับขั้นตอนของ Ellis (รัตนา บุญบุตร, 2557 อ้างอิงจาก Ellis, 1962) ที่เสนอขั้นตอนการ ให้การศึกษาดังนี้ คือ 1) แสดงให้ผู้รับการปรึกษาเห็นว่า เขามีความคิดที่ไม่มีเหตุผล จะต้องช่วยให้ เขา เข้าใจว่าทำไมจึงมีความคิดเช่นนั้น ทำให้เข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความคิดที่ไม่มีเหตุผล กับอารมณ์ที่ไม่เป็นสุข กับพฤติกรรมที่เกิดขึ้น 2) ทำให้ผู้รับการปรึกษาเข้าใจว่า อารมณ์ไม่เป็นสุขจะมี อยู่ต่อไป เพราะเขายังคงมีความคิดที่ไม่มีเหตุผลอยู่ 3) ทำให้ผู้มาขอรับการปรึกษาเปลี่ยนความคิด

ของเขา โดยจัดความคิดที่ไม่มีเหตุผลแล้วทดแทนขึ้นด้วยความคิดที่มีเหตุผล 4) วางแผนในการพัฒนาปฏิกิริยา ได้ตอบที่มีเหตุผลของผู้รับการปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่มีเหตุผล หรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้มั่นคงต่อไป สอดคล้องกับ Ellis (จิตรา เสริมศรี, 2559 อ้างอิงจาก Ellis, 2001) ที่กล่าวว่า บุคคลมีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงการคิด อารมณ์และพฤติกรรมของตนเองได้ อย่างมีความหมาย สามารถบรรลุเป้าหมายได้โดยหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่ทำให้กังวล รวมทั้งรับรู้และไม่รับรู้สิ่งที่ทำให้เกิดผลทางอารมณ์ที่ตามมาคงอยู่ต่อไป บุคคลสามารถเลือกที่จะตรวจสอบ ทำทนายปรับเปลี่ยน และจัดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลที่บุคคลได้ยึดถือไว้ออกไป สอดคล้องกับงานวิจัยของสมภพ ประยูรรัตน์ (2551) ที่ได้ศึกษาผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่าเลียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2550 โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน เข้ารับการปรึกษาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ผลการศึกษาพบว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ทำให้มีการปรับเปลี่ยนความคิดให้สมเหตุสมผลมากขึ้น และเกิดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ทางการเรียนที่เหมาะสมขึ้นในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตรา เสริมศรี (2559) ที่ศึกษาผลของการให้การปรึกษากลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดหนองค้อ จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2558 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีคะแนนแบบวัดความมีวินัยในตนเองต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 โดยการสอบถามความสนใจเข้าร่วมการทดลอง และสุ่มอย่างง่ายมา 20 คน ทำการเข้ากลุ่มโดยการจับสลากเพื่อแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง 10 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ได้รับการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่ได้รับการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่ได้รับการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีวินัยในตนเองในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5) นักเรียนที่ได้รับแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีวินัยในตนเองในระยะติดตามผลสูงกว่าในระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทดลองสามารถอภิปรายสรุปได้ว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มทั้งสองทฤษฎีนี้มีผลทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงลดลงได้ ในระยะหลังการทดลองเป็น

ที่น่าสนใจ ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยด้านขนาดของกลุ่มที่มีความเหมาะสม คือกลุ่มละ 8 คน ทำให้ได้รับการช่วยเหลือได้อย่างเต็มที่และทั่วถึง รวมถึงเวลาที่ใช้ในการทดลองให้ยังมีความเหมาะสม คือจำนวน 16 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ซึ่งสอดคล้องกับคำแนะนำของ Jacobs, Masson & Harvill (มัลลิวีร์ อดุลวัณศิริ, 2552 อ้างอิงจาก Jacobs, Masson & Harvill, 1998) ที่แนะนำจำนวนสมาชิกในการให้การปรึกษากลุ่มที่จะทำให้สมาชิกมีโอกาสสร้างปฏิสัมพันธ์กันได้ทั่วถึงและมีส่วนร่วมในการรับและให้ความช่วยเหลือในกลุ่มได้อย่างเต็มที่ ควรอยู่ระหว่าง 5 - 8 คน สอดคล้องกับ กาญจนา ไชยพันธุ์ (2541) ที่ได้ให้ข้อเสนอว่า ขนาดของกลุ่มควรอยู่ประมาณ 6 - 10 คน และควรจัด 2 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง หรือ 1 ชั่วโมง 30 นาที อีกทั้งการให้การปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงในครั้งนี้เป็นการให้การปรึกษแบบกลุ่มที่มีบุคคลซึ่งมีความต้องการที่จะปรับปรุงตนเองหรือต้องการแก้ปัญหาหนึ่งร่วมกันมาปรึกษาร่วมกันเป็นกลุ่ม นักเรียนมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเอง เป็นการได้ระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจ ได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเองรวมทั้งได้รับฟังความรู้สึก ความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่า ผู้อื่นก็มีความรู้สึกขัดแย้ง หรือมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับตน หรือผู้อื่นก็เผชิญปัญหา และต้องหาทางแก้ไขปัญหาเช่นเดียวกันกับตน จึงเกิดมีกำลังใจที่จะหาทางแก้ปัญหาขึ้น สอดคล้องกับ ศุภกาญจน์ รักความสุข (2547) ที่กล่าวว่า เรื่องของกลุ่มนั้นสามารถนำพลังของกลุ่มไปเป็นเครื่องมือในการพัฒนาบุคคลได้ เนื่องจากในการใช้กิจกรรมกลุ่มนักเรียนได้เข้ากลุ่มและมีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันได้เรียนรู้และปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก่อนจะขึ้นเรียนหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนไปในทางที่เหมาะสมเพื่อให้กลุ่มยอมรับ การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้สึกนึกคิดซึ่งกันและกันจากกลุ่ม อันจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปในแนวทางที่สังคมยอมรับ ซึ่งสอดคล้องกับ Roger, Carl R (1966) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มจะช่วยให้เด็กมีโอกาสรู้จักกับเพื่อนใหม่และมีโอกาสรู้จักตนเองตามความเป็นจริงมากขึ้นเมื่อได้มองตนเองด้วยสายตาผู้อื่น ปฏิกริยาตอบสนองของผู้อื่นจะบอกให้เด็กทราบว่าเขาอยู่ในขอบเขตการยอมรับของผู้อื่นหรือไม่ เด็กจะได้รับคำยกย่องติชม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าเรื่องของกลุ่มนั้นสามารถนำพลังของกลุ่มไปเป็นเครื่องมือในการศึกษาพัฒนาบุคคลได้ จึงทำให้นักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่ได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนลดลงได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประดับเกียรติ พรวิเศษศิริกุล (2548) ที่ได้ศึกษาการให้การปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนที่มีพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านการปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบัวแดง (ปทุมรัตน์วิทยาคาร) อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบัวแดง (ปทุมรัตน์วิทยาคาร) อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2548 ที่มีพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านการปกครอง

ของโรงเรียนจำนวน 10 คนโดยเลือกจากนักเรียนที่มีคะแนนการทำผิวนัยที่ได้มาจากแบบสังเกตและแบบประเมินพฤติกรรมทำผิวนัยจากคะแนนมากที่สุดไปหาน้อย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่แบบสังเกตพฤติกรรมทำผิวนัยของนักเรียนด้านการปกครองแบบมีโครงสร้าง แบบประเมินพฤติกรรมทำผิวนัยของนักเรียนด้านการปกครอง และโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผลการศึกษาพบว่า 1) หลังจากการให้การปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนที่มีพฤติกรรมทำผิวนัยด้านการปกครองแล้ว นักเรียนมีพฤติกรรมทำผิวนัยลดลง นักเรียนสามารถสรุปถึงพฤติกรรมทำผิวนัยด้านการปกครองได้ และช่วยกันหาทางปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนให้ดีขึ้น 2) พฤติกรรมทำผิวนัยของนักเรียนโดยรวมและรายด้าน หลังจากการให้การปรึกษาแล้วลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการสังเกตของผู้สังเกต 3 คนทั้งโดยรวมและรายด้าน หลังจากการให้การปรึกษาลดลงจากก่อนการให้การปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนพฤติกรรมทำผิวนัยจากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนโดยผู้ศึกษา และผลคะแนนการประเมินของผู้สังเกต หลังการให้การปรึกษา โดยรวมและเป็นรายด้านพบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำหรับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีผลต่อการลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงได้เป็นที่น่าพอใจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้อยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 อายุ 10 - 12 ปี ซึ่งถือว่าเป็นวัยเด็กตอนปลาย (วิภาวีส อิศราพานิช, 2557) และวัยเด็กตอนปลาย 10 - 12 ปี เป็นวัยที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยรุ่น นักเรียนสามารถคิดได้อย่างมีเหตุผล สอดคล้องกับ ลักษณะ สรวิวัฒน์ (2545) ที่กล่าวว่าเด็กบางคนอาจเข้าสู่วัยรุ่นเร็ว บางคนอายุ 9 - 10 ปี อาจเริ่มเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้ว ก็ถือว่าเป็นวัยเด็กปกติ สมัยนี้แนวโน้มจะเป็นวัยรุ่นเร็วกว่าสมัยก่อน เนื่องจากความสมบูรณ์ทางร่างกายที่ดีขึ้น สอดคล้องกับ สุชา จันทรธอม (วิภาวีส อิศราพานิช, 2557 อ้างอิงจากสุชา จันทรธอม, 2540) ที่กล่าวว่า วัยเด็กตอนปลายหรือในทางตลาดเรียกว่า Tweens หมายถึงเด็กอายุ 9 - 12 ปี (Prince & Martin , 2012) ซึ่งเป็นวัยที่ไม่ได้จัดว่าเป็นเด็กหรือวัยรุ่น แต่หากเป็นวัยที่อยู่ระหว่าง 2 กลุ่มคือ วัยเด็กและกลุ่มวัยรุ่น (Siegel et al., 2004) Prince & Martin ได้มีการนิยามปรากฏการณ์ของ Tweens ว่าเป็น “KAGOY” ซึ่งย่อมาจาก “Kids Are Growing Older Younger” ก็คือ ปรากฏการณ์ในปัจจุบันที่เด็กเริ่มโตเร็วกว่าวัยรุ่น ในวัยนี้จะเป็นช่วงวัยที่คาบเกี่ยวกับระยะก่อนวัยรุ่น เด็กในวัยนี้มีพัฒนาการอย่างรวดเร็ว เพราะต่อมต่าง ๆ ของร่างกายเริ่มทำงานเต็มที่ (สุชา จันทรธอม, 2540) และจากการสังเกตของผู้วิจัยระหว่างการทดลองโปรแกรมให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม แก่นักเรียน พบว่า นักเรียนสามารถค้นหาความคิดที่ไม่สมเหตุสมผลของตัวเองได้ นักเรียนสามารถจินตนาการแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ได้ และสามารถโต้แย้งกับความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลได้ นักเรียนรู้จักคิด ไตร่ตรอง และสามารถให้เหตุผลได้อย่างสมเหตุสมผลมากขึ้น ซึ่งถือว่านักเรียน

มีพัฒนาการทางสติปัญญาเป็นที่น่าสนใจ หลังได้รับการฝึกคิด ตามโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาด้านสติปัญญา วัยเด็กตอนปลาย ซึ่งเป็นวัยที่เริ่มใช้เหตุผลและแก้ปัญหาเองได้ การพัฒนาทางสติปัญญา มีความซับซ้อนมากขึ้น เริ่มรับฟังผู้อื่นมากขึ้นและตัดสินใจด้วยตนเองได้ การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงทางสติปัญญาของเด็กขึ้นอยู่กับกระบวนการหลัก 2 กระบวนการคือ กระบวนการซึมซาบ คือการดูดซึมประสบการณ์ใหม่เข้าไปในโครงสร้างของสติปัญญาในเวลานั้นโดยไม่ทำให้โครงสร้างความคิดเดิมเปลี่ยนแปลง และการปรับโครงสร้างทางปัญญาคือกระบวนการปรับเปลี่ยนโครงสร้างปัญญาที่มีอยู่แล้วให้เข้ากับประสบการณ์ใหม่ (วิภาวีส อิศราพานิช, 2557) จึงทำให้การให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีผลต่อการลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการจัดกิจกรรมการให้การปรึกษานักเรียนระดับประถมศึกษา ควรจัดกิจกรรมในช่วงเช้าของวัน ก่อนเวลาเข้าเรียนตามปกติ เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าการจัดการให้การปรึกษาในช่วงเวลาเช้าของวันมีความเหมาะสมคือ ผู้รับการปรึกษามีความพร้อมในการเรียนรู้ มีความมั่นคงทางอารมณ์ และควรจัดในห้องให้การปรึกษาที่เป็นห้องเฉพาะ ไม่ให้มีสิ่งรบกวนหรือเสียงรบกวนใด ๆ

1.2 ควรจัดกิจกรรม การให้การปรึกษาในช่วงกลางภาคเรียนที่ 1 ถึงปลายภาคเรียนที่ 1 โดยครูใช้เวลาในการสังเกตพฤติกรรมเพื่อคัดกรองนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในช่วงต้น ๆ ของการเปิดภาคเรียนที่ 1 และควรจัดการให้การปรึกษาเป็นระยะ ๆ ไปเรื่อย ๆ ตามความเหมาะสม หรือจัดทั้งสองภาคเรียน เพราะจากการทดลองของผู้วิจัย นักเรียนกลุ่มเป้าหมายบางส่วนยังมีความต้องการรับการปรึกษาต่ออีก

1.3 ผู้ให้การปรึกษาต้องศึกษาทฤษฎีการให้การปรึกษา เทคนิควิธีการ และขั้นตอนการให้การปรึกษาให้เข้าใจเป็นอย่างดี และฝึกฝนทักษะการให้การปรึกษาจนเกิดความชำนาญก่อนทำการให้การปรึกษา

1.4 ผู้วิจัยควรศึกษาถึงความเหมาะสมในการเลือกใช้ทฤษฎีการให้การปรึกษา เพื่อให้เหมาะสมกับปัญหาของกลุ่มเป้าหมายหรือผู้รับบริการ ซึ่งจะสามารถช่วยให้ผู้รับบริการแก้ปัญหาได้มากที่สุด ตามความเป็นไปได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหามาก ที่เคยผ่านการให้การศึกษามาแล้ว และยังมีความต้องการ รับการศึกษาต่ออีกมา ให้การศึกษาเป็นรายบุคคล โดยใช้ทฤษฎีการให้การศึกษาที่ สลับกันกับที่เคยใช้ หรืออาจใช้ทฤษฎีใหม่ตามความเหมาะสม

2.2 คัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาต่างจากคนอื่นมาก ๆ มาช่วยเหลือโดยวิธีการให้ การศึกษาเป็นรายบุคคล หรือวิธีปรับพฤติกรรมเป็นรายบุคคล

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลพรรณ ชีวพันธุ์ศรี. (2560). *พฤติกรรมไม่เหมาะสม*. ค้นข้อมูลวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2018, จาก www.eduzones.com/school-5-2-5725.html
- กรมวิชาการ. (2544). *การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ.
- กรมวิชาการ. (2545). *จริยธรรมและลักษณะนิสัยที่ควรปลูกฝัง*. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- กรมสามัญศึกษา. (2539). *ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ฉบับผู้บริหาร*. กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา.
- กรมสุขภาพจิต. (2544). *คู่มือการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็กด้อยโอกาส*. กรุงเทพฯ : กรมสุขภาพจิตกระทรวงสาธารณสุข.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุ.
- กาญจนา ไชยพันธุ์. (2541). *การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (Group Counseling)*. ขอนแก่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คมเพชร ฉัตรสุกกุล. (2530). *ตำราทฤษฎีการให้คำปรึกษา (Theories of counseling)*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จตุพร เพ็งชัย. (2553). *สาระน่ารู้เกี่ยวกับการให้คำปรึกษากลุ่ม*. มหาสารคาม: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จริยา วัฒนโสภณ. (2545). *ทำไมลูกไม่ยอมไปโรงเรียน*. *ข่าวสารสุขภาพจิต*, 4(4), 4-5.
- จิตรา เสริมศรี. (2559). *ผลของการปรึกษากลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จิราภรณ์ อารยะรังษฤษฎ์. (2539). *การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (Group Counseling)*. เชียงใหม่: โครงการตำราและเอกสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ชนิสรา ไกรสิทธิ์. (2551). การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีเกสตัลท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยธวัช อุตเสน. (2551). การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบทางการเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ระหว่างทฤษฎีบุคคลเป็นศูนย์กลาง และทฤษฎีพฤติกรรมนิยม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- โซษิตา เรืองสุข. (2553). ผลการจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาตนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมโดยใช้แนวคิดจิตตปัญญา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ธัญญา เรืองแก้ว. (2549). รอบรู้สู่การวัดและประเมินผล การอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียน. วารสารวิชาการ, 9(2), 72 – 76.
- นงเยาว์ กัลยาลักษณ์. (2541). การศึกษาปัญหาการดำเนินงานฝ่ายกิจการนักเรียนนักศึกษาของมหาวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นิภาพร พลหงส์. (2546). การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัยเล่ม 1 (พิมพ์ครั้งที่ 2.). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปนัดดา เพชรสิงห์. (2530). อบายมุขที่มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นน ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

ประดับเกียรติ พรวิเศษศิริกุล. (2548). การให้การปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนที่มีพฤติกรรม

ทำผิดวินัยด้านการปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบัวแดง

(ปทุมรัตต์วิทยาการ) อำเภอปทุมรัตต์ จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ประเทือง ภูมิภักธาคม. (2540). การปรับพฤติกรรม: ทัศนคติและการประยุกต์. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.

พรินต์ติ้ง เฮาส์.

ประสาธน์ ใหม่เพียรวงศ์. (2551). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎี พิจารณาเหตุผล

อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อความโกรธของเยาวชนผู้ฝึกหัดในสามเนรลัคนครราชสีมา.

วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ประสาร ทิพย์ธารา. (2538). พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2529). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริม

การแต่งตำรา ทบวงมหาวิทยาลัย.

พงษ์พันธ์ - วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา. (2556). ทฤษฎีและเทคนิคการให้บริการปรึกษา. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พนม ลิ้มอารีย์. (2548). การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม. มหาสารคาม: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา

และการแนะแนวคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พนม เกตุมาน. (2550) การฝึกการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ. สืบค้น 14 กรกฎาคม 2018,

จาก www.psyclin.co.th/new_page_40.htm

พยอม อิงคตานวัฒน์. (2533). เลี้ยงลูกอย่างไรให้มีคุณภาพและมีความสุข. กรุงเทพฯ:

บริษัทแปลน พับลิชชิง.

พัชรา พุ่มพชาติ. (2541). การใช้ดนตรีเพื่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย.

วารสารสุขโขทัยธรรมธิราช, 11(1), 51-57.

- พัฒนสุวรรณค์ เชื้อแก้ว. (2542). การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคล ตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมนนทรี. ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- พิณสุตา สิริธรรค์. (2551). รายงานการวิจัยเรื่องภาพการศึกษาไทยในอนาคต 10 – 20 ปี. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดีการพิมพ์.
- พิสมัย ยกน้อยวงษ์. (2551). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ต่อการพัฒนาทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ โรงเรียนบ้านเม็กดำ อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภิกขุ ปัญญานันทะ. (2528). เด็กกับโรงเรียน. วารสารครูศาสตร์, 22(10), 16 – 18.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2546). การพัฒนาเด็กและการเลี้ยงดูเด็ก. ขอนแก่น: โรงพิมพ์ คลังน่านวิทยา.
- มัลลวีร์ อุดลวัฒน์ศิริ. (2552). เทคนิคการให้คำปรึกษา : การนำไปใช้. ขอนแก่น: โรงพิมพ์ คลังน่านวิทยา.
- เมืองทอง แคมมณี. (2545). การบริการผู้สูงอายุจากประสบการณ์สู่การแก้ปัญหา. วารสารพัฒนาวิทยา และเวชศาสตร์ผู้สูงอายุ. 11(10), 16–28.
- รังสรรค์ โฉมยา. (2555). การแนะแนวในโรงเรียน : หลักจิตวิทยาสำหรับครู. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รัตนา บุญบุตร. (2557). การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลดความเครียดในการปฏิบัติงาน ของบุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2532). พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ - ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

- ราศี ธรรมนิม. (2524). พฤติกรรมเด็กที่มีปัญหา 100 ชนิด. อรุณยา: วิทยาลัยครู พระนครศรีอยุธยา.
- ละเมียด ลิมอักษร. (2518). เรียนเป็นเล่น - เล่นเป็นเรียน. กรุงเทพฯ: ประชากรศึกษา.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2543). การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2548). การศึกษารายกรณี. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2551). การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2560). เทคนิคและทฤษฎีการให้การปรึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วนิช บรรจง. (2531). ศิลปะการเข้าถึงจิตใจเด็ก. นครปฐม: ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.
- วัชร ทรัพย์มี. (2533). ทฤษฎีและกระบวนการให้บริการปรึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชร ทรัพย์มี. (2549). ทฤษฎีให้บริการปรึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชร ทรัพย์มี. (2556). ทฤษฎีให้บริการปรึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันวิสา พงษ์ผล. (2546). การเปรียบเทียบผลการปรับสินไหม และการควบคุมตนเอง
ที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนบ้านตำหรุ (วังประชาสงเคราะห์) อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- วิทวัส เหล่านายอ. (2553). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรม
ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลเซกา อำเภอเซกา
จังหวัดหนองคาย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิภาวีส อีสราพานิช. (2557). อิทธิพลของกลุ่มอ้างอิงต่อพฤติกรรมการบริโภคเสื้อผ้าแฟชั่น
ของวัยเด็กตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริไชย หงษ์สงวนศรี และนางพาง ลิมสุวรรณ. (2548). จิตเวชศาสตร์ : รามาริบัติ. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาริบัติ.

ศุภกาญจน์ รักความสุข. (2547). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการใช้เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสูงเนิน อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา การให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ศุภาสินี กังวานเนาวรัตน์. (2545). การหนีเรียน. วารสารสุขภาพ, 15 (1), 8 – 10.

สงเคราะห์ แก้วทาสี. (2549). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อพฤติกรรมทำผิดวินัยด้านสังคม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สนอง เครือมาก. (2536). คู่มือปฏิบัติการ ฉบับปรับปรุง. นครสวรรค์: บริษัทเรียนดี.

สร้อยตระกูล (ติวานนท์) อรรถมานะ. (2541). พฤติกรรมองค์การ : ทฤษฎีและการประยุกต์ กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมบัติ ท้ายเรือคำ และคณะ. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. มหาสารคาม: ภาควิชาการวิจัย และพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สมพร สุทัศน์ย์. (2539). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมภพ ประยูรรัตน์. (2551). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2543). ทฤษฎีและการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สวัสดี บรรเทิงสุข. (2542). การให้คำปรึกษา. เชียงใหม่: ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *ระบบการแนะแนวในโรงเรียน*.

กรุงเทพมหานคร : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย

สุภาวดี ตีรรัตน์. (2553). แนวทางการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียน. *วารสารวิชาการ*, 13(3), 58.

สุรสิทธิ์ สุวรรณไตร. (2551). *การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเหตุผลและอารมณ์ต่อพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุวรรณี คำมั่น. (2551). รายงานการศึกษาลักษณะปัจจุบันปัญหาและแนวโน้มการบริหารเปลี่ยนแปลงสังคมโลกและสังคมไทยภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ด้านสังคม. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

สุวัฒน์ รักขันโท. (2559). *การศึกษายุุ่มหลังหรือสาเหตุของพฤติกรรมไม่เหมาะสมในชั้นเรียนของเด็ก*.

ค้นเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ 2018, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/337199>

หทัยกาญจน์ ผุดวัฒน์. (2546). *การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหนีเรียน :*

การศึกษารายกรณีและแนวทางในการช่วยเหลือ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อภิญา ทองปาน. (2554). *การเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษากลุ่มระหว่างทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อาภา จันทรสกุล. (2531). *ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษาในโรงเรียน*. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อาภา จันทรสกุล. (2545). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรึกษาในสถาบันการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 10)

กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์

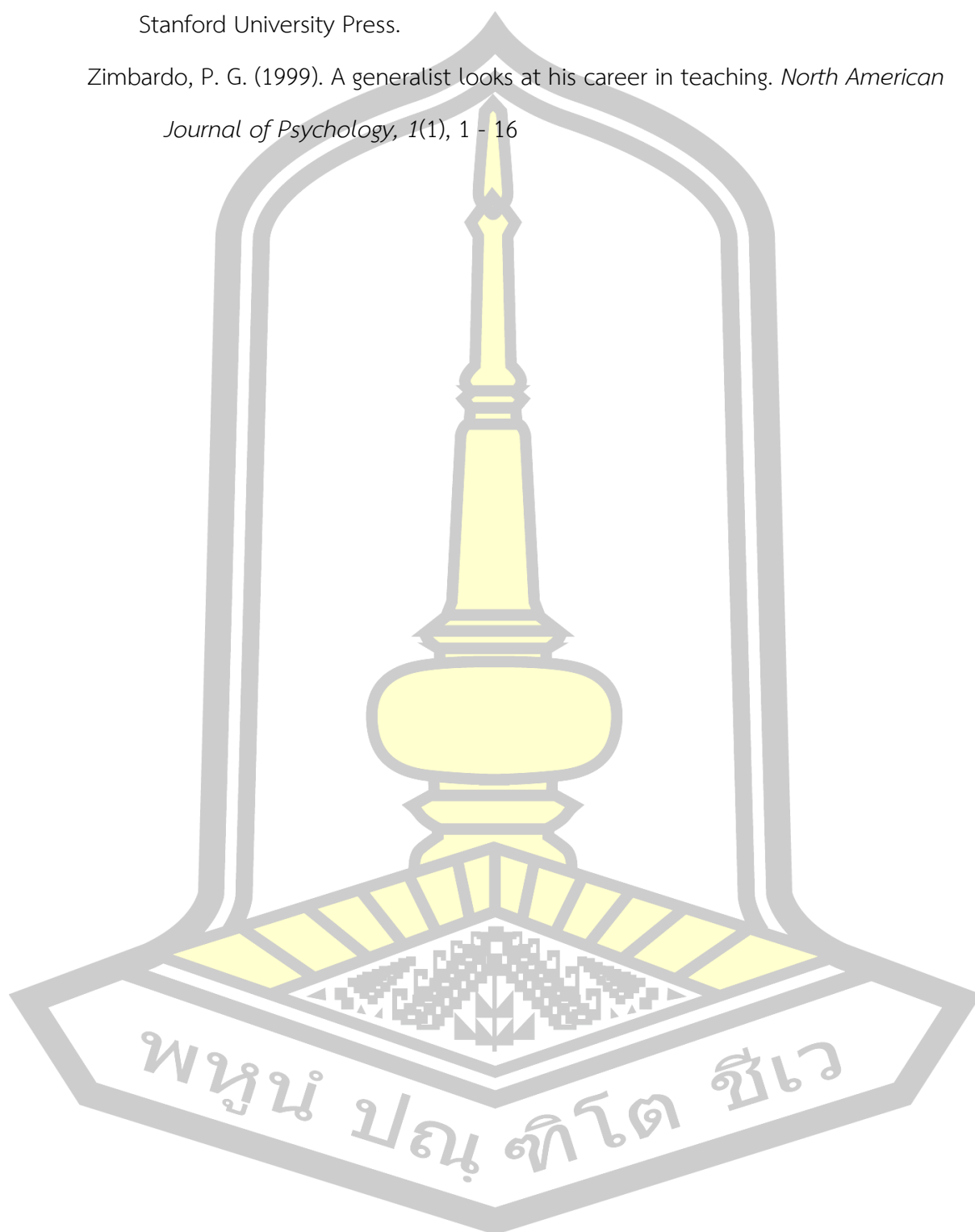
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

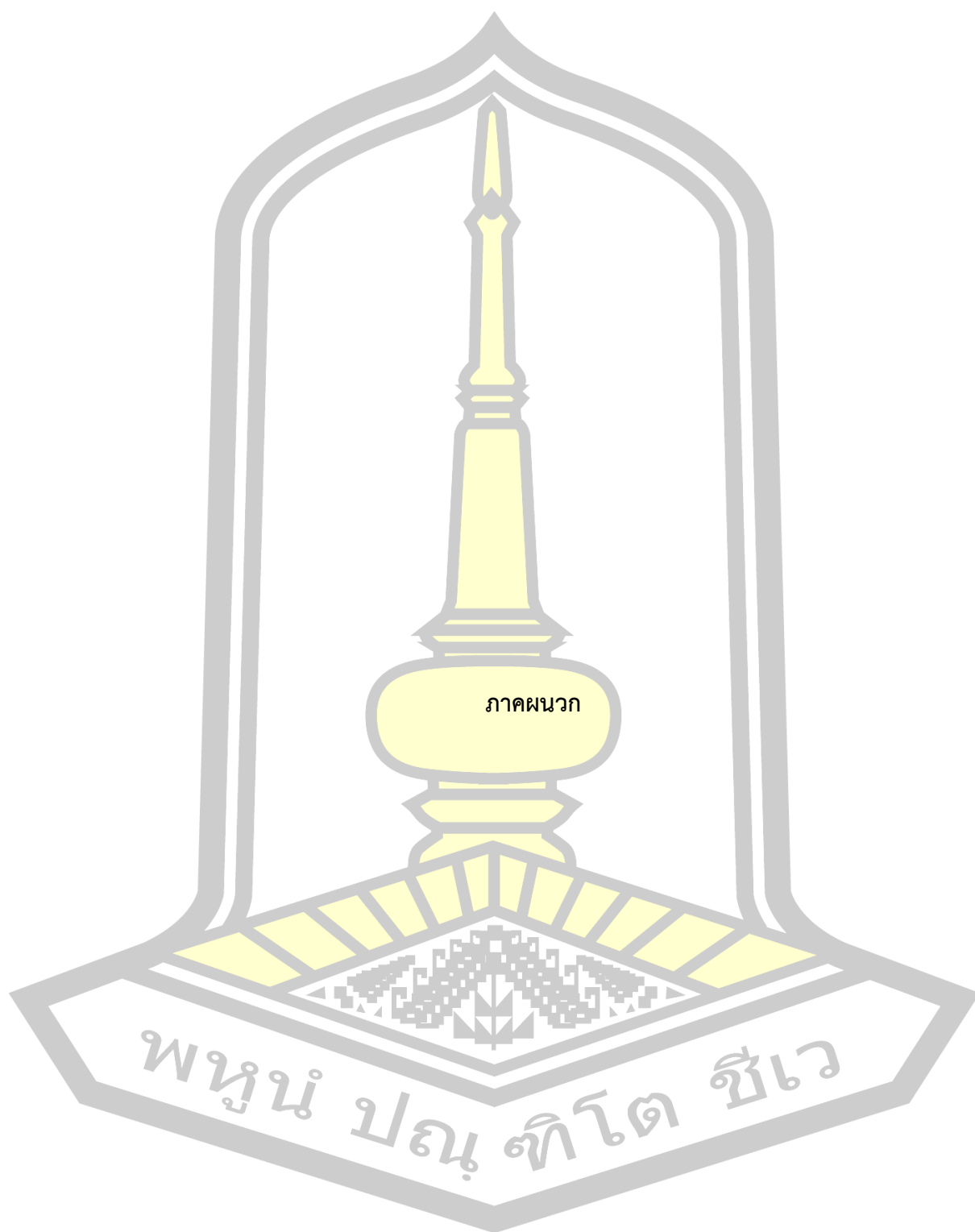
Best, Amin. (2001). The Effect of the Presence of an Adult in the Classroom on Teacher/Student Discipline Interactions. *Dissertation Abstracts International*, 12(61), 46-56.

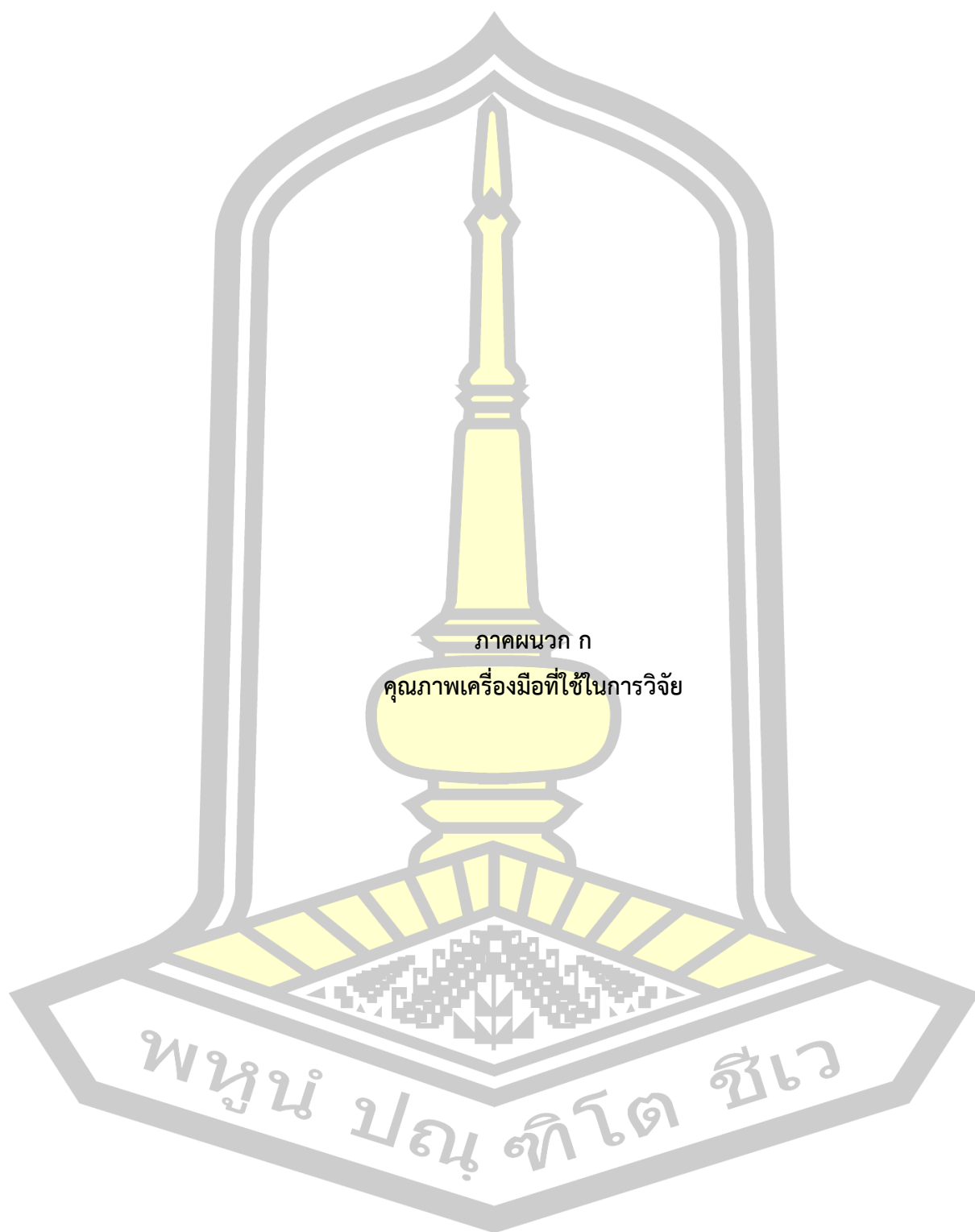
- Colletti, L. (2002). Effects of anger management program in the classrooms of emotionally disturbed adolescents. Retrieved 5 January, from www.lib.umi.com/disertations/fullcit
- Corey, G. (1981). *Theory and Practice of Group Counseling* (2nd ed.). Monterey: Cole.
- Ellis, A. (1962). *Reason and Emotion in Psychotherapy*. New York: Lyle Stuart.
- Ellis, A. (1974). *Relational - Emotive Theory : Albert Ellis, In A Burton Operational Theories of Personality*. New York: Bruner / Mazel.
- Jaroneski, Stacey L. (2014). *The Impact on Student Behavior of Placing Elementary School Students into Responsibility Roles*. Jones International University, Place of publication: Ann Arbor. United States
- McCoy - Byers, LaVeme. (2000). Coalitions Between Schools and Communities to Coalition Effectiveness. *Dissertation Abstracts International*, 60(9), 3316.
- Merck, Amber Hale. (2012). *Improving Behavior Management in a High – Performing Middle School: A New Curriculum for Veteran Teachers*. Walden University Place of publication : Ann Arbor, United States
- Morse, Steven Alan Edward. (2004). The Impact of an Adaptation of the Teaching – Family Model at a School for Children with Severe Emotional Challenges. *Dissertation Abstracts International*, 64(9), 3191.
- Roger, Carl R. (1966). *Counseling Psychotherapy*. New York: P.G. Press.
- Shannon Rae Sharp.(2004). “Effectiveness of an Anger Management Training Program Based on Rational Emotive Behavior Theory (REBT) for Middle School Students with Behavior Problems
- Sherzer, B. and S.C. Stone. (1974). *Fundamentals of counseling* (2nd ed.). Boston: Houghton Mifflin Company.
- Trotter, J. . (1989). *The Counselor and The Group : Integrating Theory*. Indiana: Accelerated Development.

Wolpe Joseph. (1958). *Psychotherapy by Reciprocal Inhibition*. Stanford. Stanford: Stanford University Press.

Zimbardo, P. G. (1999). A generalist looks at his career in teaching. *North American Journal of Psychology*, 1(1), 1 - 16

ตาราง 7 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ผลรวม ของ คะแนน ($\sum R$)	IOC = $\frac{\sum R}{N}$	ผลการวิเคราะห์	
	1	2	3	4	5			คัดเลือก ไว้	ตัดทิ้ง
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
6	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	✓	
7	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	✓	
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	0.67	✓	
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
11	0	0	0	+1	+1	2	0.40		✓
12	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	✓	
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	0.67	✓	
15	0	0	0	+1	+1	2	0.40		✓
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
17	0	+1	0	+1	0	2	0.40		✓
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
20	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	✓	

ตาราง 8 ค่าความเหมาะสมของโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรม ไม่เหมาะสม
ในการเรียนตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ผลรวม ของ คะแนน ($\sum R$)	IOC = $\frac{\sum R}{N}$	ผลการ วิเคราะห์	
		1	2	3	4	5			เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
1	การปฐมนิเทศ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
2	การสำรวจและสังเกต พฤติกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
3	ลักษณะพฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการเรียนที่ ต้องการแก้ไขปรับปรุง	+1	+1	+	+	+	5	1.00	✓	
4	แนวทางแก้ไขพฤติกรรม ที่ไม่เหมาะสมในการเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
5	การมองพฤติกรรมการ เรียนของตนเองโดยมอง ผ่านตัวแบบจากสื่อ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
6	การมองพฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมในการเรียนของ ตนเองและวิธีแก้ไขผ่าน การวาดภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
7	การลดพฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการเรียนด้าน การใช้วาจา	+	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
8	ประโยชน์ของการพูดจาที่ ไพเราะเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
9	การลดพฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการเรียนด้าน พฤติกรรมแสดงออก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	

ตาราง 8 (ต่อ)

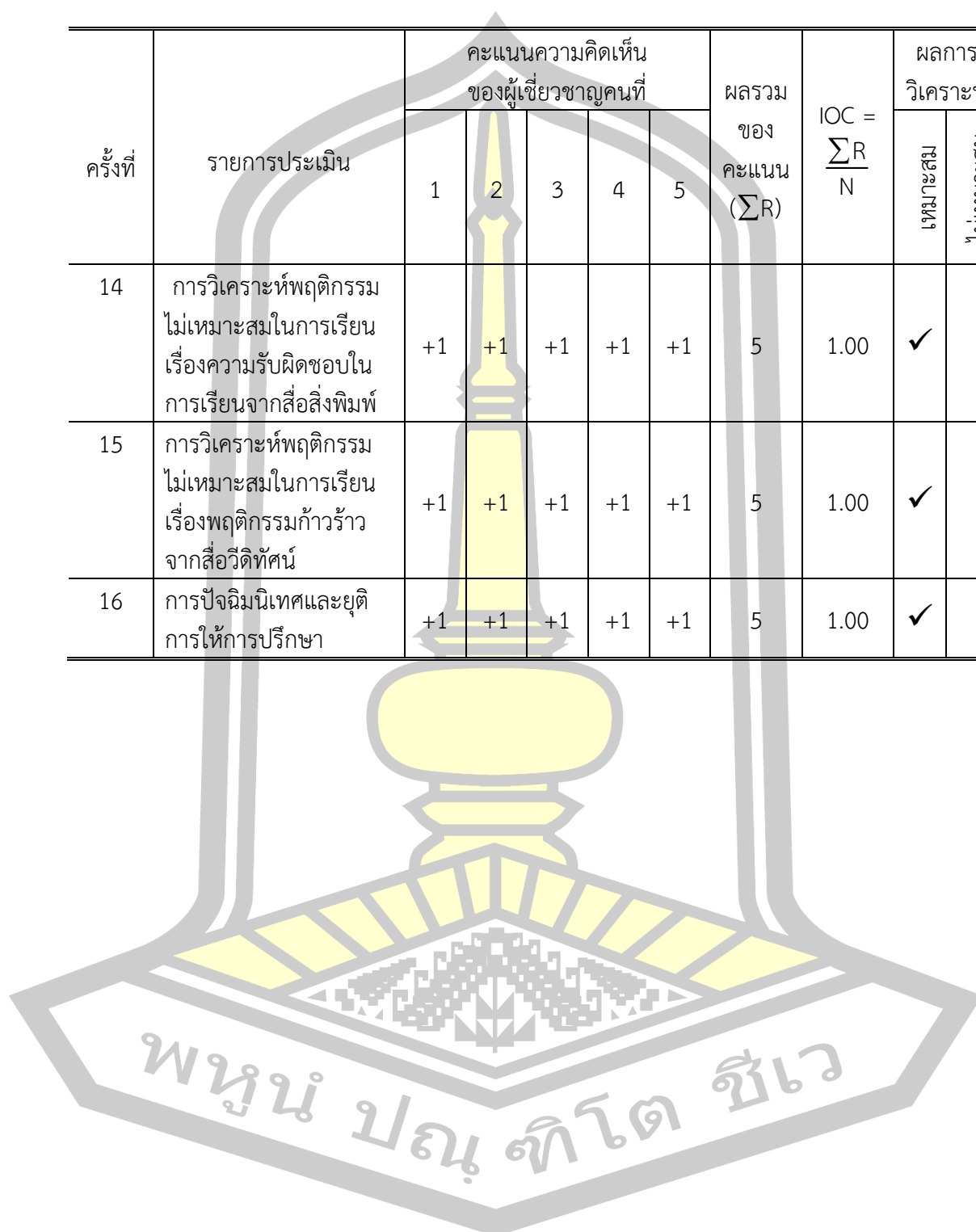
ครั้งที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ผลรวม ของ คะแนน ($\sum R$)	IOC = $\frac{\sum R}{N}$	ผลการ วิเคราะห์	
		1	2	3	4	5			เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
10	การลดพฤติกรรมไม่ เหมาะสมในการเรียนด้าน การพฤติกรรมกร แสดงออกด้วยตัวแบบ จากสื่อ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
11	การวิเคราะห์ผลที่ได้รับ จากพฤติกรรมกร แสดงออกที่ไม่เหมาะสม ด้านการแสดงออกจากสื่อ วิทัศน์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
12	การวิเคราะห์พฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน ด้านการแสดงออกจากสื่อ สิ่งพิมพ์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
13	พฤติกรรมไม่เหมาะสม ด้านความรับผิดชอบใน การเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
14	แผนผังความคิด พฤติกรรมไม่รับผิดชอบ ในการเรียนและแนว ทางแก้ไข	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
15	การเขียนบรรยายถึงสิ่งที่ ได้รับจากการมาเข้ากลุ่ม รับ									
16	การป้อนนิเทศและยุติ การให้การปรึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	

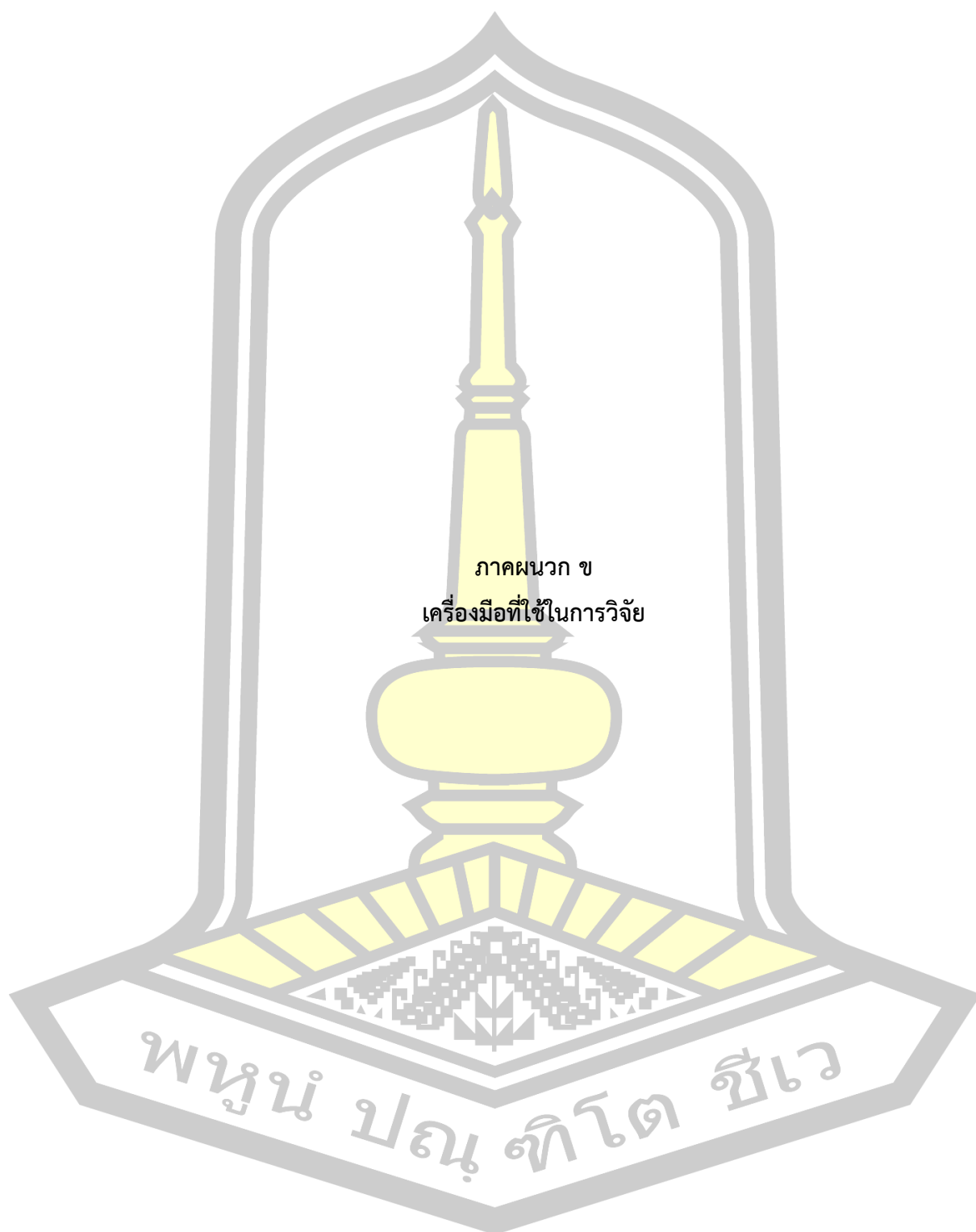
ตาราง 9 ค่าความเหมาะสมของโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรม ไม่เหมาะสม
ในการเรียนตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

ครั้งที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ผลรวม ของ คะแนน ($\sum R$)	IOC = $\frac{\sum R}{N}$	ผลการ วิเคราะห์	
		1	2	3	4	5			เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
1	การปฐมนิเทศ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
2	การสำรวจและสังเกต ตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
3	การค้นหสาเหตุของ พฤติกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
4	ความคิดที่มีเหตุผลและ ความคิดไร้เหตุผล	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
5	ลูกเต๋ารมณ์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
6	ยังไม่สายเกินไป	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
7	เหตุเกิดเพราะใคร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
8	พูดจริง พูดเท็จ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
9	พูดดีเป็นศรีแก่ตัว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
10	โอมผู้จองหอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
11	ยิ่งหักยิ่งเพิ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
12	การวิเคราะห์พฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน เรื่องความขยันในการ เรียนจากสื่อวีดิทัศน์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
13	การวิเคราะห์พฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน เรื่องความรับผิดชอบใน การเรียนจากสื่อ วีดิทัศน์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	

ตาราง 9 (ต่อ)

ครั้งที่	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ผลรวม ของ คะแนน ($\sum R$)	IOC = $\frac{\sum R}{N}$	ผลการ วิเคราะห์	
		1	2	3	4	5			เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
14	การวิเคราะห์พฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน เรื่องความรับผิดชอบใน การเรียนรู้จากสื่อสิ่งพิมพ์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
15	การวิเคราะห์พฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน เรื่องพฤติกรรมก้าวร้าว จากสื่อวีดิทัศน์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	
16	การประเมินนิเทศและยุติ การให้การปรึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	✓	

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน

(ใช้ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง)

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกต สังเกตพฤติกรรมเป็นรายบุคคล แล้วใส่เลข 1 เมื่อเกิดพฤติกรรม และใส่เลข 0 เมื่อไม่เกิดพฤติกรรม ลงในช่องคำตอบท้ายข้อความ ในช่วงเวลาที่ผู้สังเกต ทำการสังเกต โดยให้ตอบตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

ชื่อนักเรียนผู้รับการสังเกต

ข้อ	วิธีที่นักเรียนปฏิบัติตน	พฤติกรรมขณะเรียน		พฤติกรรมขณะพัก		
		1 มี	0 ไม่มี	1 มี	0 ไม่มี	
	ด้านที่ 1 ความรับผิดชอบ					
1	ไม่ตั้งใจฟังครูสอน					
2	ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย					
3	หลบหนีการเรียน หรือ เดินออกนอกห้องเรียนโดยไม่ขออนุญาต					
4	ทำงานอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนในวิชาที่ครูกำลังสอน					
5	นั่งเหม่อลอย					
	ด้านที่ 2 การใช้เวลา					
6	ชวนเพื่อนคุยเรื่องอื่นไม่เกี่ยวกับวิชาที่ครูสอน					
7	พูดสอดแทรกครู หรือ พูดขัดจังหวะครู					
8	พูดด้วยคำไม่สุภาพหรือคำผู้อื่น เมื่อไม่พอใจ					
9	พูดจาโต้เถียง เมื่อครูว่ากล่าวตักเตือน					
10	ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน ขณะเรียน					
11	โหม่งเพื่อนเมื่อเพื่อนผิด					
	ด้านที่ 3 พฤติกรรมการแสดงออก					
12	หยอกล้อเล่นกับเพื่อน ขณะเรียน					
13	รบกวน การทำงานของเพื่อน					
14	ลุกออกจากที่นั่งไปมาในห้อง หรือ ก่อวุ่นวายในชั้นเรียน					
15	กระแทกสิ่งของหรือทุบโต๊ะเมื่อไม่พอใจ					
16	แกล้งซ่อนสิ่งของ ของเพื่อน					
17	รังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่า					

ตัวอย่าง โปรแกรมการให้การปรึกษา

โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน
ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
ครั้งที่ 3 เวลา 60 นาที

เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	หลักการทฤษฎีและเทคนิคที่ใช้
ลักษณะพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน ที่ต้องการแก้ไขปรับปรุง	1. เพื่อให้สมาชิกประมวลและ บอก ลักษณะ พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน และ ผลเสียที่ได้รับจากพฤติกรรมนั้น 2. เพื่อให้สมาชิกระบุ พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนที่ต้องการแก้ไขปรับปรุง	1. ขั้นเริ่มต้นการให้การปรึกษา 1. ผู้ให้การปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกกลุ่มโดยกล่าวต้อนรับและทักทายสมาชิกกลุ่มอย่างอบอุ่นและเป็นกันเอง 2. ผู้ให้การปรึกษาทบทวนวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการให้การปรึกษา 3. ผู้ให้การปรึกษาทบทวนผลการสนทนาจากการให้การปรึกษาครั้งที่ผ่านมา 2. ขั้นดำเนินการให้การปรึกษา 1. ผู้ให้การปรึกษาให้สมาชิกประมวลและบอกพฤติกรรม ไม่เหมาะสมในการเรียน ของตนเอง โดยใช้กิจกรรม เรื่อง “มองตน” 2. ผู้ให้การปรึกษาให้เวลาในการสำรวจพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน ที่ ต้องการแก้ไขปรับปรุง โดยให้ตระหนักถึงผลเสียที่ได้รับจากพฤติกรรมเหล่านั้น แล้วบอกเล่าให้สมาชิกในกลุ่มฟังทีละคน 3. ให้สมาชิกพิจารณา ว่าตนเองสามารถแก้ไขได้มากน้อย แค่ไหน จะแก้ไขอย่างไรและต้องไม่เกินความสามารถของตนเองที่จะปฏิบัติ ได้ แล้ว ให้สมาชิกทุกคนทำสัญญาเพื่อที่จะ ดำเนินการแก้ไข	แนวคิดที่สำคัญของทฤษฎี 1. มนุษย์เกิดมาตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของ มนุษย์เป็นผลจากการเรียนรู้ การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากการมีปฏิริยาโต้ตอบ กับสภาพสิ่งแวดล้อม 2. เนื่องจากพฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ฉะนั้นจึงสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ โดยมนุษย์สามารถเกิดการเรียนรู้ใหม่ขึ้นได้และสามารถทำให้การเรียนรู้เก่าหมดไปได้โดยการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมใหม่ภายใต้เงื่อนไขแบบต่าง ๆ 3. บุคลิกภาพของบุคคลพัฒนามาจากการที่บุคคลได้ปะทะสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม ทำให้เกิดการเรียนรู้ กระบวนการให้การปรึกษาเป็นการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ เทคนิคที่ใช้ 1. การสร้างสัมพันธภาพ 2. การฟัง 3. การสังเกต

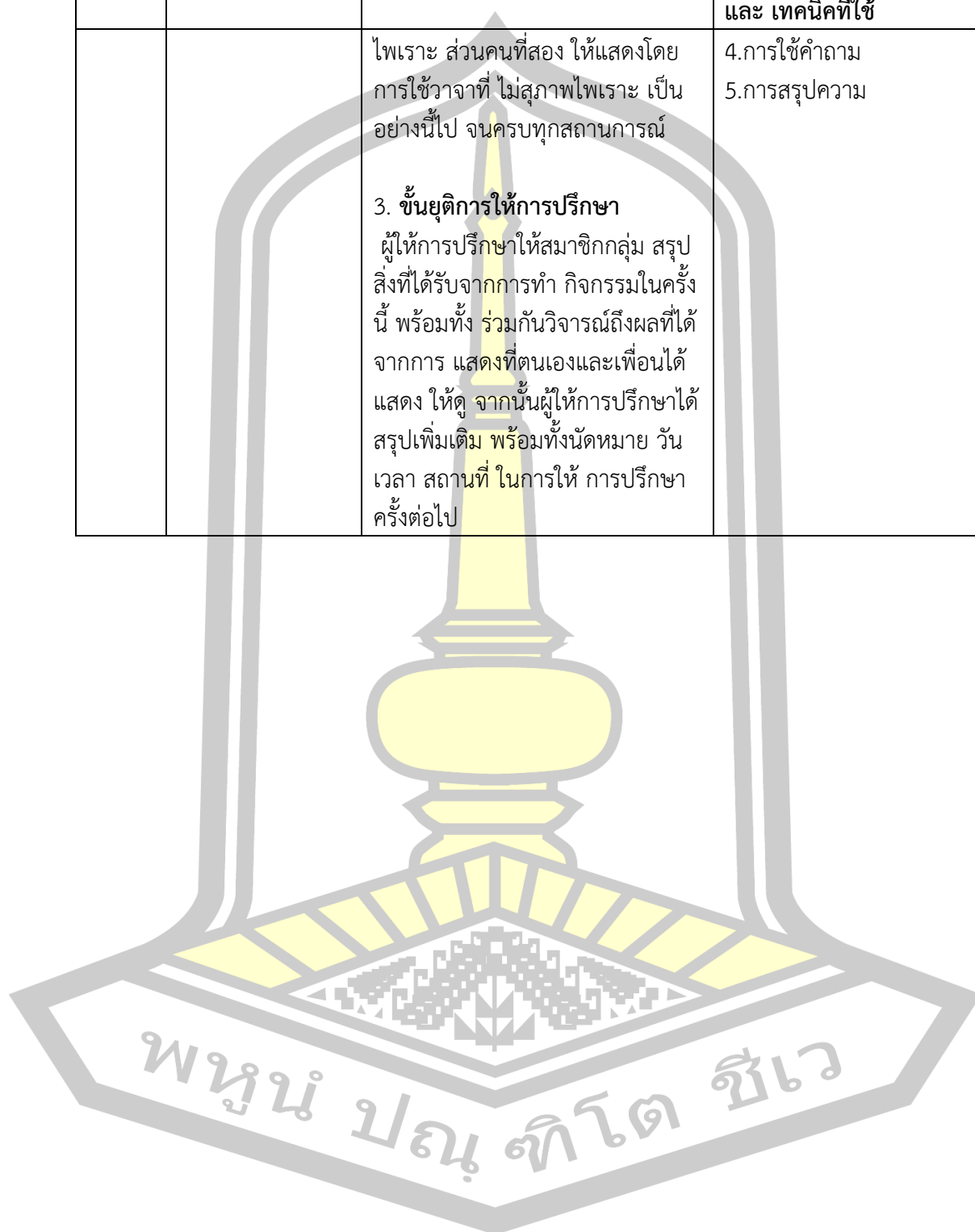
เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนการดำเนินงานกิจกรรม	หลักการทฤษฎีและเทคนิคที่ใช้
		3. ชั้นยุติการให้การศึกษา ผู้ให้การศึกษาให้สมาชิกกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้รับจากการทำกิจกรรมในครั้งนี้ และผู้ให้คำปรึกษาได้สรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ ในการให้การศึกษาครั้งต่อไป	4. การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด 5. การตีความ 6. การสะท้อนความรู้สึก 7. การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก 8. การเสริมแรงให้กำลังใจ 9. การวางเงื่อนไข(ทำสัญญา)

โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน
ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
ครั้งที่ 7 เวลา 60 นาที

เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	หลักการทฤษฎีและ เทคนิคที่ใช้
การลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการใช้วาจา	1.เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการใช้วาจา 2.เพื่อให้สมาชิกทราบผลของการพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการพูด	1.ขั้นเริ่มต้นการให้การศึกษา ผู้ให้การศึกษากล่าวทักทายสมาชิกกลุ่มและพูดคุยเรื่องทั่วไปเพื่อสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น และเป็นกันเอง 2. ผู้ให้การศึกษาและสมาชิกร่วมกันทบทวนความรู้ที่ได้จากกิจกรรมที่ผ่านมา 3. ให้สมาชิกกลุ่มรายงานผลความก้าวหน้าเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนที่ได้ปฏิบัติไปแล้ว 2.ขั้นดำเนินการให้การศึกษา 1. ผู้ให้การศึกษาให้สมาชิก เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการลด พฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนโดยการใช้กิจกรรมเรื่อง “วาจาดี มีคุณ” 2. ผู้ให้การศึกษาให้เวลาในการ คิดแสดงบทบาทสมมติตาม สถานการณ์ที่ได้กำหนดไว้ 4 สถานการณ์ด้วยกัน โดยให้ สมาชิกเลือกสถานการณ์ละ 2 คน สถานการณ์ที่กำหนดได้แก่ – ขอให้เพื่อนสอนการบ้าน – ลืมเงินทอนจากร้านค้าแล้วไปขอเงินทอน - ขอให้เพื่อนช่วยทำเวร - ขอยืมปากกาแดงจากเพื่อน 3. จากนั้นให้สมาชิกมาแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ตนเองได้เลือกไว้ โดยแบ่งให้ คนแรกแสดงบทบาทการใช้วาจา ที่สุภาพ	แนวคิดที่สำคัญของทฤษฎี 1. มนุษย์เกิดมาตออยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของ มนุษย์เป็นผลจากการเรียนรู้ การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากการมีปฏิกริยาโต้ตอบ กับสภาพสิ่งแวดล้อม 2. เนื่องจากพฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ฉะนั้นจึงสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ โดยมนุษย์สามารถเกิดการเรียนรู้ใหม่ขึ้นได้และสามารถทำให้การเรียนรู้เก่าหมดไปได้โดยการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมใหม่ภายใต้เงื่อนไขแบบต่าง ๆ 3. บุคลิกภาพของบุคคลพัฒนามาจากการที่บุคคลได้ปะทะสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม ทำให้เกิดการเรียนรู้ กระบวนการให้การศึกษาเป็นการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ เทคนิคที่ใช้ 1.การฝึกความกล้าแสดงออก 2.การเสริมแรง 3.การสะท้อนความรู้สึก

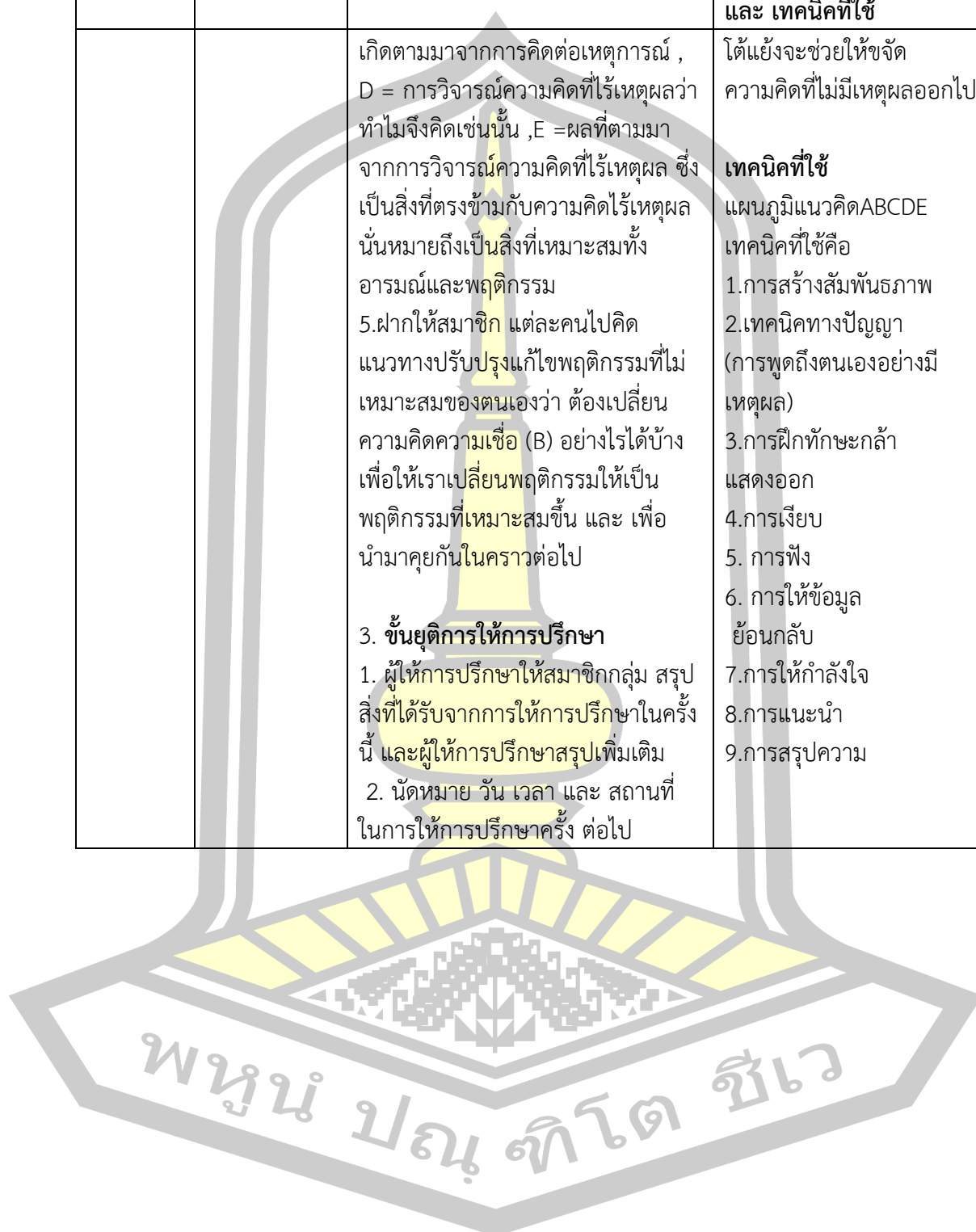
เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนการดำเนินงานกิจกรรม	หลักการทฤษฎี และ เทคนิคที่ใช้
		ไพเราะ ส่วนคนที่สอง ให้แสดงโดยการใช้วาจาที่ไม่สุภาพไพเราะ เป็นอย่างนี้ไป จนครบทุกสถานการณ์ 3. ขั้นยุติการให้การปรึกษา ผู้ให้การปรึกษาให้สมาชิกกลุ่ม สรุปสิ่งที่ได้รับจากการทำ กิจกรรมในครั้งนี้ พร้อมทั้ง ร่วมกันวิจารณ์ถึงผลที่ได้จากการ แสดงที่ตนเองและเพื่อนได้แสดง ให้ดู จากนั้นผู้ให้การปรึกษาได้สรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ ในการให้ การปรึกษา ครั้งต่อไป	4.การใช้คำถาม 5.การสรุปความ

โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน
ตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม
ครั้งที่ 4 เวลา 60 นาที

เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	หลักการทฤษฎีและ เทคนิคที่ใช้
ความคิดที่มีเหตุผล และความคิดที่ไร้เหตุผล	1. เพื่อให้สมาชิกได้เข้าใจและยอมรับตนเอง 2. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจและสามารถแยกแยะระหว่างความคิดที่ไร้เหตุผล และความคิดที่มีเหตุผล 3. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจผลของความคิดที่ไร้เหตุผล และความคิดที่มีเหตุผล	1. ขั้นเริ่มต้นการให้การศึกษา ผู้ให้การศึกษากล่าวทักทาย สมาชิกกลุ่มและพูดคุยเรื่องทั่ว ๆ ไป 2. ผู้ให้การศึกษาให้สมาชิกได้ทบทวนวัตถุประสงค์ของการเข้ากลุ่มและประโยชน์ในการเข้ากลุ่ม และสิ่งที่ได้พูดคุยกันในครั้งที่ ผ่านมา 2. ขั้นดำเนินการให้การศึกษา 1. ผู้ให้การศึกษาให้สมาชิกได้ทบทวนเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่ได้พูดคุยกันในครั้งที่ ผ่านมาว่า มีสาเหตุอย่างไร ทำไมจึงมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมนั้น สมาชิกมีความคิดความเชื่อเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ประสบนั้นอย่างไร 2. ผู้ให้การศึกษาให้สมาชิกทบทวนอีกครั้ง ว่าสมาชิกมีความคิดความเชื่อเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ประสบนั้นอย่างไร 4. ผู้ให้การศึกษาอธิบายและชี้ให้เห็นว่าความคิดความเชื่อที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นความคิดที่ไร้เหตุผลอย่างไร และส่งผลถึงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสมและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอย่างไรบ้าง ถ้าความคิดมีเหตุผลก็จะส่งผลให้เกิดอารมณ์ที่เหมาะสมและการแสดงออกที่เหมาะสม พร้อมกับยกตัวอย่างประกอบตามแนวคิด ABCDE ของท่านเอลลิส A = เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น, B = ความคิดความเชื่อที่มีต่อเหตุการณ์, C = ผลที่	แนวคิดสำคัญของทฤษฎี 1. มนุษย์เป็นทั้งผู้ที่มีเหตุผลและไม่มีเหตุผล มีทั้งส่วนที่เป็นความสุข การคิดการบอกตนเองถึงสิ่งดีงาม และส่วนการคิดด้านการทำลายตนเอง 2. ความเชื่อที่ไม่มีเหตุผลเป็นสาเหตุเชื่อมโยงไปสู่อารมณ์และพฤติกรรมที่แสดงออกมาอย่างปราศจากเหตุผล 3. ปัญหาทางอารมณ์ของบุคคลเกิดจากความคิดความเชื่อที่บุคคลมีต่อตนเองและเหตุการณ์นั้น ๆ ซึ่งเป็นความเชื่อทางลบ เป็นความคิดความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล เกิดอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม หรืออารมณ์ทางลบรุนแรงตามมา รู้สึกลำบากใจ หงุดหงิดตัวเอง และสามารถแก้ไขได้โดยการเปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ของบุคคลเสียใหม่ 4. การทำให้บุคคลเผชิญโดยตรงกับความเชื่อ ค่านิยมปรัชญาในการดำเนินชีวิตหรือเผชิญโดยตรงกับปัญหาโดยใช้การซักถาม ท้าทาย

เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	หลักการทฤษฎี และ เทคนิคที่ใช้
		เกิดตามมาจากการคิดต่อเหตุการณ์ , D = การวิจารณ์ความคิดที่ไร้เหตุผลว่า ทำไมจึงคิดเช่นนั้น ,E = ผลที่ตามมา จากการวิจารณ์ความคิดที่ไร้เหตุผล ซึ่ง เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความคิดไร้เหตุผล นั้นหมายถึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมทั้ง อารมณ์และพฤติกรรม 5.ฝากให้สมาชิก แต่ละคนไปคิด แนวทางปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมของตนเองว่า ต้องเปลี่ยน ความคิดความเชื่อ (B) อย่างไรได้บ้าง เพื่อให้เราเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็น พฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้น และ เพื่อ นำมาคุยกันในคราวต่อไป 3. ขั้นยุติการให้การศึกษา 1. ผู้ให้การศึกษาให้สมาชิกกลุ่ม สรุป สิ่งที่ได้รับจากการให้การศึกษาในครั้ง นี้ และผู้ให้การศึกษาสรุปเพิ่มเติม 2. นัดหมาย วัน เวลา และ สถานที่ ในการให้การศึกษาครั้ง ต่อไป	โต้แย้งจะช่วยให้ขจัด ความคิดที่ไม่มีเหตุผลออกไป เทคนิคที่ใช้ แผนภูมิแนวคิดABCDE เทคนิคที่ใช้คือ 1.การสร้างสัมพันธ์ภาพ 2.เทคนิคทางปัญญา (การพูดถึงตนเองอย่างมี เหตุผล) 3.การฝึกทักษะกล้า แสดงออก 4.การเจียบ 5. การฟัง 6. การให้ข้อมูล ย้อนกลับ 7.การให้กำลังใจ 8.การแนะนำ 9.การสรุปความ

โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียน

ตามทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

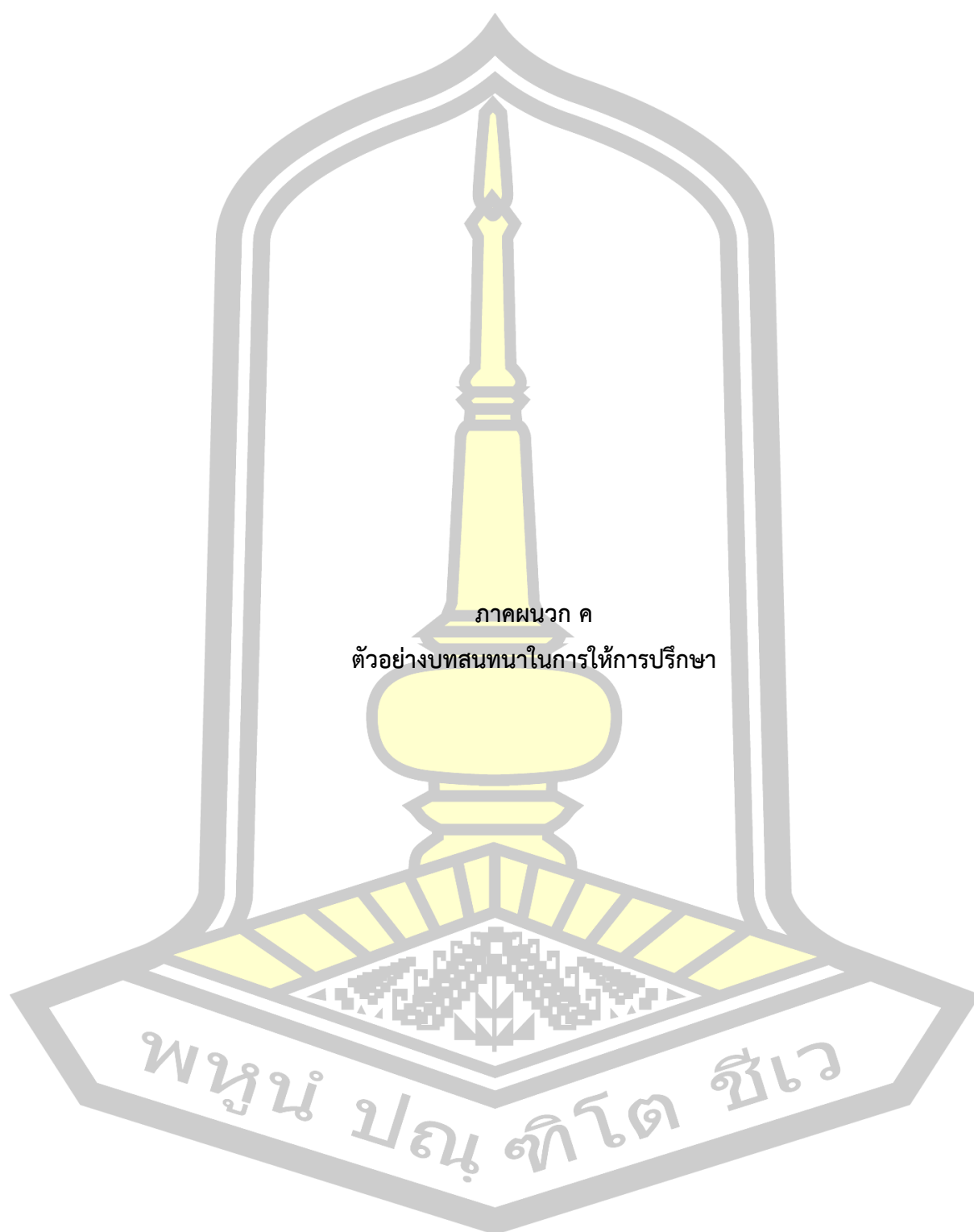
ครั้งที่ 9 เวลา 60 นาที

เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	หลักการทฤษฎี และ เทคนิคที่ใช้
“พูดดีเป็นศรีแก่ตัว”	1.เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการใช้วาจา 2.เพื่อให้สมาชิกได้สำรวจความคิดเห็นความเชื่อของตัวเองละครในเรื่องที่ส่งผลต่อการพูดที่ไม่เหมาะสม 3.เพื่อให้สมาชิกทราบผลเสียที่เกิดขึ้นจากการพูดเท็จ หรือพูดไม่สุภาพ 4.เพื่อให้สมาชิกได้เปลี่ยนความคิดเห็นความเชื่อที่จะส่งผลต่อการพูดที่ไม่เหมาะสม	1.ขั้นเริ่มต้นการให้การศึกษา ผู้ให้การศึกษากล่าวทักทายสมาชิกกลุ่มและพูดคุยเรื่องทั่วไปเพื่อสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น และเป็นกันเอง 2. ผู้ให้การศึกษาและสมาชิกร่วมกันทบทวนความรู้ที่ได้จากกิจกรรมที่ผ่านมา และรายงานผลความก้าวหน้าเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนที่ได้ปฏิบัติไปแล้ว 3. ถามสมาชิกกลุ่มว่าคนเรามีการคบหา สماعกับคนอื่น ๆ มีใครบ้างที่เคยพูดไม่ตรงกับความเป็นจริง 2.ขั้นดำเนินการให้การศึกษา 1. ผู้ให้การศึกษาให้สมาชิกเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนด้านการพูดโดยการใช้กิจกรรมเรื่อง “พูดดีเป็นศรีแก่ตัว” โดยให้ดูวีดิทัศน์ นิทานชาดกเรื่อง “โคณินทวิศาล” ซึ่งเป็นเรื่องที่โคตวันหนึ่งชื่อ โคณินทวิศาล ไม่ยอมลากเกวียนให้เจ้าของผู้เลี้ยงตามคำสั่งเนื่องจากไม่พอใจที่ผู้เลี้ยงพูดออกคำสั่งด้วยคำพูดที่ไม่ดี ไม่	1. มนุษย์เป็นทั้งผู้ที่มีเหตุผลและไม่มีเหตุผล มีทั้งส่วนที่เป็นความสุข การคิดการบอกตนเองถึงสิ่งดีงาม และส่วนการคิดด้านการทำลายตนเอง 2. ความเชื่อที่ไม่มีเหตุผลเป็นสาเหตุเชื่อมโยงไปสู่อารมณ์และพฤติกรรมที่แสดงออกมาอย่างปราศจากเหตุผล 3. ปัญหาทางอารมณ์ของบุคคลเกิดจากความคิด ความเชื่อที่บุคคลมีต่อตนเองและเหตุการณ์นั้น ๆ ซึ่งเป็นความเชื่อทางลบ เป็นความคิดความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล เกิดอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม หรืออารมณ์ทางลบรุนแรงตามมา รู้สึกตำหนิตัวโทษตนเอง และสามารถแก้ไขได้โดยการเปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อ ทศนคติต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ของบุคคลเสียใหม่ 4. การทำให้บุคคลเผชิญโดยตรงกับความเชื่อ ค่านิยม ปรัชญาในการดำเนินชีวิต หรือเผชิญโดยตรงกับปัญหา โดยใช้การซักถาม ท้าทายโต้แย้งจะช่วยให้ขจัดความคิดที่ไม่มีเหตุผลออกไป เทคนิคที่ใช้คือ 1.การแนะนำ 2.การจินตนาการในการใช้เหตุผลและอารมณ์ 3.การพูดถึงเหตุการณ์อย่างมี

เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	หลักการทฤษฎี และ เทคนิคที่ใช้
		ไพเราะ จนผู้เลี้ยงต้องได้รับความเสียหายด้านรายได้ และเศรษฐกิจ ต่อมาโคนิกสงสารผู้เลี้ยงจึงได้บอกผู้เลี้ยงไปว่า จะขอแลกเกวียนแก้ตัวใหม่แต่ขอรับรองให้ผู้เลี้ยงพูดดี ๆ กับตนเอง ผู้เลี้ยงจึงรับปากและเปลี่ยนการพูดของตนใหม่ จนโคพอใจแล้วยอมแลกเกวียนให้ ในที่สุดผู้เลี้ยงก็ประสบความสำเร็จด้านการค้าขายทำมาหากิน ได้เงินทองมากมาย เพราะคำพูดที่ดีที่พูดกับโคนันทิวีสาล 2. ให้เวลาสมาชิกในการ คิดในประเด็นที่ว่า - อะไรคือปัญหาของผู้เลี้ยงโค - สมาชิกคิดว่าผู้เลี้ยงโคมีความคิดที่ไรเหตุผลอย่างไร - สมาชิกคิดว่าผู้เลี้ยงโคได้เปลี่ยนความคิด ให้เป็นความคิดที่มีเหตุผลอย่างไร 3. ผู้ให้การศึกษาได้ สรุปว่าการเป็นมนุษย์แม้จะมีสติปัญญาเหนือกว่าสัตว์ แต่ก็ยังมีข้อจำกัดบางอย่างในด้านพลังกำลัง สิ่งแวดล้อม ที่บางสิ่งสัตว์อาจมีดีกว่ามนุษย์ จะทำอะไรให้ได้ตามใจตนเองโดยใช้อำนาจที่ตนเองคิดว่ามีอำนาจเหนือกว่านั้นไม่ได้เสมอไป ฉะนั้นต้องเปลี่ยนความคิดมาพูดให้ไพเราะ ไม่แสดงอำนาจและผู้ให้การศึกษาสรุป เรื่อง	เหตุผล(การใช้ตรรกวิทยา) 4. การตั้งคำถาม 5. การสังเกต 6. การเรียบ 7. การฟัง 8. การให้ข้อมูลย้อนกลับ 9. การสรุปความ

เรื่อง	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนการดำเนินงานกิจกรรม	หลักการทฤษฎี และ เทคนิคที่ใช้
		การพูดว่า การพูดไม่ดี ไม่สุภาพ ไพเราะอ่อนหวานทำให้คนอื่นไม่ชอบ การใช้คำพูดที่ดีของคนเรา เมื่อมีเหตุการณ์ที่ต้องขอความช่วยเหลือใครก็สามารถขอความช่วยเหลือได้ เพราะคนทุกคนชอบฟังคำพูดที่สุภาพไพเราะอ่อนหวานเสมอ 3. ขั้นตอนการให้การปรึกษา 1. สมาชิกกลุ่ม และผู้ให้การปรึกษาร่วมกันสรุปพฤติกรรมไม่เหมาะสมของผู้เลี้ยงโค และการปรับเปลี่ยนความคิด ด้านการพูดของผู้เลี้ยงโค แล้วให้คิดเชื่อมโยงมาที่ตัวสมาชิกเองว่า การเปลี่ยนแนวคิดสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมการพูดได้ ซึ่งจะส่งผลด้านบวกต่อชีวิตตนเอง และผู้อื่นเสมอ 2. ผู้ให้การปรึกษานัดหมาย วัน เวลา สถานที่ ในการให้ การปรึกษาในครั้งต่อไป	

ตัวอย่างบทสนทนาการให้การศึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
เพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง
โปรแกรมที่ 3 เรื่อง ลักษณะของพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนที่ต้องการแก้ไข
ทดลองวันที่ 6 พฤศจิกายน 2560 เวลา 7.30 - 8.30 น.

ผู้พูด	การให้การศึกษา	เทคนิคที่ใช้
Cr	สวัสดีค่ะวันนี้พวกเรามาพบกันอีกแล้วนะคะ เป็นไงบ้างคะไม่ทราบว่าสมาชิกทุกคนสบายดีไหมคะ	1. การสร้างสัมพันธ์ภาพ
Ce 1	สบายดีค่ะ	
Cr	เป็นไงบ้างคะ คนอื่น นหนาวไหมคะ	
Ce2	หนาวค่ะ เริ่มหนาวแล้วค่ะคุณครู	
Ce3	ไม่ค่อยหนาวค่ะ หนาวอ้วนค่ะ เลยไม่ค่อยหนาว (หัวเราะ...)	
Cr	พวกผู้ชายล่ะคะ เป็นไงบ้าง นหนาวเหมือนผู้หญิงไหมคะ	
Ce5	หนาวครับ คุณครู พวกผมปั่นสุขภาพบุรุษครับ ให้ผู้หญิงตอบก่อน (หัวเราะ)	
Cr	โอ! ดีจังเลยคุณสุขภาพบุรุษ.. ช่วงนี้เปิดเทอมใหม่ ๆ อากาศก็เริ่มหนาวนะคะ ยิ่งไงก็หมั่นดูแลสุขภาพตัวเองด้วยนะคะ อย่าอาบน้ำดึก อย่าซึ่เกียจอาบน้ำนะคะ และออกกำลังกายทุกวันได้ยิ่งดีนะคะ เพื่อสุขภาพจะได้แข็งแรง วันนี้พวกเราทั้ง8คน รวมกับครู เป็น 9 คนน้อ.พวกเราจำได้ไหมที่เคยพูดคุยกันคราวแรก ที่พบกันที่เราเข้ากลุ่มเพื่ออะไร มีใครจำได้บ้างคะ	
Ce3	จำได้ค่ะ เข้ากลุ่มเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันค่ะ	
Ce 4	และคุณครูบอกว่าถ้าใครมีปัญหาอะไรก็สามารถนำมาปรึกษาเพื่อนและคุณครูได้ครับ	
Cr	ใช่ค่ะ ดีมากค่ะเรามาเข้ากลุ่มรับการปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อเราจะได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันค่ะแล้วกติกาในการเข้ากลุ่มล่ะคะ	
Ce2	กติกาคือเก็บเป็นความลับ ไม่นำไปพูดนอกห้องค่ะ	
Cr3	พูดทีละคนค่ะ	
Ce5	ไม่หัวเราะเพื่อนเมื่อพูดผิดครับ	
Ce7	ให้ยกมือก่อนพูดครับ ไม่พูดแทรกกันครับคุณครูครับ	
Cr	แค้นใจหรือคะ คนอื่นล่ะคะ	ให้การเสริมแรง
Ce4	ถ้าอยากออกไปเข้าห้องน้ำต้องยกมือขออนุญาตก่อนครับ และไม่ให้เป็นานครับ	
Cr	ใช่แล้วค่ะ จำกติกากันได้ดีเร็วจังเลยนะคะ ดีมากค่ะ ... แล้ววันนี้เรามาเจอกันครั้งที่เท่าไรแล้วเอ่ย	
Ce6	ครั้งที่ 3 แล้วครับคุณครู	
Cr	ค่ะ แล้วครั้งที่2 ที่ผ่านมาเราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้างคะใครจำได้บ้าง	

ผู้พูด	การให้การศึกษา	เทคนิคที่ใช้
Ce1	ครีก่อนคุณครูให้คิดว่า พฤติกรรมอย่างไรที่ถือว่าเป็นพฤติกรรมเหมาะสม	การเสริมแรง การให้กำลังใจ
Cr	และพฤติกรรมอย่างไรที่ถือว่าไม่เหมาะสมคะ	
Cr	คะ.. แล้วคนอื่นล่ะคะ มีเรื่องอะไรอีกที่เราพูดคุยกันคราวก่อนนี้	
Ce4	มีครับ เรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของตนเอง ครูบอกว่าให้คิดเป็นการบ้าน	
Cr	ครับ	การผ่อนคลาย (ฝึกผ่อนคลาย และฝึกหายใจ เพื่อลด ความเครียด
Cr	ใช่แล้วคะ จำได้สินะคะ เก่งมากคะ แสดงว่าตั้งใจดีจริง ๆ ในการเข้าร่วมกลุ่ม	
Ce7	ครั้งที่แล้วเราพูดเรื่องพฤติกรรมอย่างไรบ้างที่เรียกว่าพฤติกรรมเหมาะสม และ	
Cr	พฤติกรรมอย่างไรบ้างที่เรียกว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม นั้นเองนะคะ	
Ce6	ครับคุณครู	การผ่อนคลาย (ฝึกผ่อนคลาย และฝึกหายใจ เพื่อลด ความเครียด
Cr	สำหรับวันนี้เราจะพูดเรื่อง พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ที่ต้องการ	
Ce6	แก้ไข นะคะ ครูจะให้พวกเราทำกิจกรรม “มองตน” จะแจกใบงานนี้ให้คนละ	
Cr	แผ่น พร้อมดินสอคนละแท่งนะคะ ในใบงานมีภาพเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่	
Ce6	เหมาะสมในการเรียน มีพื้นที่ว่างด้านล่างเพื่อให้เขียนนะคะ ถ้าดูใบงานแล้ว ให้	การผ่อนคลาย (ฝึกผ่อนคลาย และฝึกหายใจ เพื่อลด ความเครียด
Cr	หลับตาลงแน่น ๆ แล้วค่อย ๆ คลายออก ทำสัก 10 รอบคะ....ต่อไปฝึกทำ	
Ce6	สมาธิ หายใจเข้าลึก ๆ แล้วค้างไว้ แล้วค่อย ๆ ปล่อยลมหายใจออกมานะคะ...	
Cr	ทำสัก10 รอบคะ เอ้า...ต่อไปนึกถึงตนเองว่าพฤติกรรมของตนเองที่เคยปฏิบัติ	
Ce6	มาในอดีต มีอะไรบ้างที่ไม่เหมาะสมในการเรียน อาจจะว่ค่อย ๆ เปรียบเทียบ	การผ่อนคลาย (ฝึกผ่อนคลาย และฝึกหายใจ เพื่อลด ความเครียด
Cr	กับ ภาพที่เห็นในใบงานนี้ประกอบ หรือตามความเป็นจริงของตนเอง ซึ่ง	
Ce6	อาจจะไม่ตรงกับภาพก็ได้ แล้วเขียนสิ่งที่คิดได้ และควรแก้ไขปรับปรุงอย่างไร	
Cr	ลงในใบงาน ให้ได้ตามความเป็นจริงหรือประมาณสัก 2 - 3 ประเด็นนะคะ ข้อ	
Ce6	ควรแก้ไขให้เอาเท่าที่พอจะเป็นไปได้นะคะไม่ยากจนเกินไป	การผ่อนคลาย (ฝึกผ่อนคลาย และฝึกหายใจ เพื่อลด ความเครียด
Cr	หลังจากนั้นให้นำมาพูดให้สมาชิกในกลุ่มฟังทีละคนนะคะ (ผู้ให้การศึกษา	
Ce5	แจกใบงาน) ทุกคนเริ่มปฏิบัติตามที่ครูอธิบายได้เลยคะ (แล้วทิ้งช่วงเวลาให้	
Ce2	ฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อตา และฝึกทำสมาธิ 10 นาที แล้วคิด และเขียน	
Cr	ประมาณ 20 นาที)	การฝึกความ กล้าแสดงออก
Ce5	ทุกคนคงเขียนเสร็จแล้วนะคะ	
Ce2	เสร็จแล้วครับ	
Cr	เสร็จแล้วคะ	
Ce4	เมื่อทุกคนเขียนเสร็จแล้วก็ให้ทุกคนอ่านสิ่งที่ตนเองคิดและเขียนให้เพื่อน ๆ ฟัง	การฝึกความ กล้าแสดงออก
Cr	ทีละคนนะคะ เริ่มจากใครก่อนดีคะ คนแรกผู้หญิงดีไหมคะ	
Ce4	ได้คะ	
Cr	เชิญคะ คนแรกคะพฤติกรรมอะไรบ้างที่ตนเองคิดว่าไม่เหมาะสม และบอก	
Ce4	แนวความคิด แนวทางแก้ไขด้วยนะคะว่าจะแก้ไขได้อย่างไร	การฝึกความ กล้าแสดงออก
Cr	สวัสดีคะเพื่อน ๆ น้อง ๆ เมื่อฉันได้หลับตานึกทำให้ฉันทราบว่าพฤติกรรมที่ไม่	
Ce4	เหมาะสมของฉันคือ การเถียงแม่ เวลาแม่บอกทำการบ้าน เถียงครู และด่า	
Cr		

ผู้พูด	การให้การศึกษา	เทคนิคที่ใช้
Cr4	เพื่อนในห้องค่ะ	การทวนคำ การตั้งคำถาม
Cr	เถียงแม่ เถียงครู ต่ำเพื่อนเหวอคะ การแก้ไขละคะ ต้องการแก้ไขหรือไม่ แก้ไขอย่างไรคะ	
Ce4	ต้องการแก้ไขคะ กลับถึงบ้านเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วรีบทำการบ้านเลย ไม่ต้องไปเล่นก่อน และเชื่อฟังครูให้มากขึ้น อดทนไว้ไม่ต้องเถียงครูคะ ไม่ต้องพูดกับเพื่อนที่เกเร จะได้ไม่ต้องด่ากันคะ	
Cr	คะ โอ..ดีมากคะขอให้พยายามแก้ไขให้ได้นะคะ เชิญคนที่2คะ	การเสริมแรง
Ce3	หนูไม่ทำการบ้าน และมาขอลอกกับเพื่อนคะ และชอบชวนเพื่อนคุยเรื่องอื่นในเวลาเรียนคะ ต่ไปหนูจะทำให้เสร็จที่บ้าน ถ้าทำไม่ได้จะถามพี่สาวกับแม่คะ	
Cr	ดีมากคะ ถามครูในเวลาครูว่าง ก็ได้ หรือถามคุณครูท่านอื่น ๆ ก็ได้ค่ะ ขอให้เราสนใจที่จะทำครูพอใจอธิบายทั้งนั้นแหละนะคะ...คนต่อไปเลยคะ	
Ce4	หนูชอบพูดสอดแทรกครู และชอบเถียงกับแม่คะ และเวลาครูมอบให้ทำงานแล้วครูไม่อยู่หนูชอบคุยเสียงดังด้วยคะ	การเสริมแรง การแนะนำ
Cr	อ้อ..ชอบพูดสอดแทรกครู ชอบเถียงแม่ เวลาครูไม่อยู่ชอบคุยเสียงดังทำไมต้องเถียงด้วยละคะ คิดควรจะแก้ไขตัวเองไหมคะ	
Ce2	ควรคะ (หัวเราะ)	
Cr	คิดว่าจะแก้ไขอย่างไร	การทวนคำ
Ce2	ควบคุมอารมณ์ตนเองไว้ ไม่ให้เถียงครูคะ ครูบอกอะไรก็รับทำ และก็รับทำงาน	
Cr	อย่าให้แม่บ่นคะ จะได้ไม่ต้องเถียงคะ	
Ce2	เชิญคนต่อไปเลยคะ คุณสุภาพบุรุษ เชิญคะ	การตั้งคำถาม
Cr	ผมชอบแกล้งเพื่อนครับเวลาเพื่อนไม่ให้ยืมสิ่งของครับ และชอบลอกการบ้านเพื่อน	
Ce5	อ้อ เหนอ..เพื่อนไม่ให้ยืมสิ่งของ เลยแกล้งเพื่อน...ก็ใครบอกไม่ให้ยืมละ..ใช้มัยครับ (หัวเราะ)	
Cr	เคยยืมอะไรเพื่อนมั่งละคะ	การสะท้อน ความรู้สึก
Ce5	ยืมน้ำยาลบคำผิดมั่ง ไม้บรรทัดมั่งครับ ขอลอกการบ้านเพื่อนมั่งครับ	
Cr	คิดว่าควรแก้ไขอย่างไรคะ	
Ce2	รับทำการบ้านก่อน ค่อยดูทีวีครับ และถ้าเพื่อนไม่ให้ยืมก็ไปยืมเพื่อนคนอื่นใหม่ครับ	

ผู้พูด	การให้การศึกษา	เทคนิคที่ใช้
Cr	ใช่ เธอยิ้มคนหนึ่งไม่ได้ก็ไปยิ้มคนใหม่สิ มายิ้มเราก็ได้เราไม่หวงหรือ	การแนะนำ
Ce5	ดีค่ะ นั่นไงละเพื่อนที่มีความเอื้อเฟื้อก็ยังมีอยู่นะคะ ใช่ว่าจะมีเพื่อนคนเดียวอะ	
Cr	เมื่อไหร่ละ แต่แนวทางที่ดีกว่านี้ ครูว่าหาซื้อมาใช้เองได้จะดีกว่าไหมคะ ครูว่า เช่นน้ำยาลบคำผิด ไม้บรรทัด งบประมาณทางโรงเรียนก็มีให้อยู่ละ ซื้อมาใช้	
	เองและรักษาให้ดี ๆ อย่าให้หายจะได้ไม่ต้องยิ้มใครนะคะ	
	ครับ ที่หลังจะไม่แกล้งเพื่อนแล้วครับ ที่หลังถ้าซื้อมาแล้วจะรักษาให้ดีครับ	
Ce4	ดีมากค่ะ เชิญคนต่อไปค่ะ	การตั้งคำถาม
Cr	ผมชอบพูดมูมึงกับเพื่อนในชั้นครับ	
Ce6	ทำไมพูดแบบนั้น มันไม่สุภาพรู้ไหมคะ เพื่อน ๆ ต้องไม่ชอบ	
	ทราบครับ	
Cr	คิดว่าควรจะแก้ไขอย่างไรดีละคะ	
Ce3		
Cr	หัดพูดให้สุภาพครับ พูดฉันทกับเธอ และอดทนให้มากขึ้น ไม่มโนง่ายครับ	
	ดีแล้วลูก คนเราปากเป็นเอก เลขเป็นโท ถ้าเราฝึกพูดให้เพราะ ๆ สุภาพใคร ๆ	
Ce3	ก็รักเรานะคะลูก	
Cr	ครับคุณครูผมจะพยายามครับ	
	เชิญคนต่อไปเลยคะ	
Ce4	ผมไม่ตั้งใจเรียนครับ มักทำการบ้านไม่ได้ ก็เลยไม่ทำครับ และก็โดนคุณครู	
Cr	ลงโทษครับ ต่อไปจะแก้ไขตั้งใจฟังครูครับจะได้ทำการบ้านได้ ทำตอนเย็นให้	
Ce7	เสร็จค่อยเข้านอนครับ จะได้ไม่ถูกลงโทษอีกครับ	
	ดีมากครับ ขอให้มุ่งมั่นทำ และทำให้ได้ตามที่ตั้งใจนะลูก ครูเอาใจช่วยนะคะ	
Cr	ครับคุณครู	
Ce7		
Cr	เชิญคนต่อไปค่ะ	
	สวัสดีครับ พฤติกรรมไม่เหมาะสมของผมคือ การมาโรงเรียนสายครับ	
Ce8	ชอบเอาสายเสื้อออกนอกกางเกงครับ และลอกการบ้านเพื่อนด้วยครับ	
	คะ วิธีแก้ที่พอเป็นไปได้ละคะ	
Cr	ตั้งแต่เช้าครับ ไม่ต้องดูหนังดึก ตั้งใจเรียน และแต่งตัวให้เรียบร้อยครับ ถ้า	
Ce8	สายเสื้อมันหลุดออกมาเองก็รับยัดเข้าไปใหม่ครับ	
	ดีค่ะ รู้วิธีแก้ไขแล้วเราต้องลงมือทำให้ได้ผลในทางที่ดีขึ้นให้ได้นะคะเชิญคน	

ผู้พูด	การให้การปรึกษา	เทคนิคที่ใช้
Cr	ต่อไปค่ะ	การแนะนำ
Ce6	ครับ ผมมีปัญหาชอบให้เพื่อนเวลาเพื่อนพูดผิดครับ และชอบวาดรูปเล่นเวลา	
Ce6	คุณครูสอน	การตั้งคำถาม
	คิดว่าควรปรับปรุงแก้ไขไหมคะ	
Cr	ควรครับ	
Ce6	คิดว่าจะแก้ไขอย่างไรดีล่ะคะ	
Cr	เมื่อพูดผิดก็แค้นงอแง ง่ายๆ ไม่หึงหึงครับ เพื่อนจะไม่พอใจครับ	
Ce6	แล้วการทำงานอื่นขณะที่ครูสอนล่ะ ที่ว่าวาดรูปนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับวิชาที่	
Cr	คุณครูกำลังสอนอยู่ใช่ไหมคะ	
	ครับ แต่บางทีก็เกียวนะครับ	
Ce6	คิดว่าจะแก้ไขอย่างไรคะ	
Cr	ตั้งใจเรียนทุกวิชาครับ ต้องไม่วาดรูปเล่นอีกครับ	
Ce6	เอาไว้วาดเวลาว่างครับ	การเสริมแรง (การทำสัญญา เงื่อนไข)
	ค่ะ ดีมากค่ะ ที่ตั้งใจปรับปรุงแก้ไขตนเองในทางที่ดีขึ้น ขอให้พยายามทำตามสิ่งที่	
Cr	พูดให้ได้นะคะ เรียนเรื่องใดอยู่ต้องตั้งใจในสิ่งนั้นค่ะ	
Ce6	ครับคุณครู	
	ขอชื่นชมนักเรียนทุกคนที่ ให้ความร่วมมือในการเข้ากลุ่มในวันนี้ ใบงานของ	
Cr	นักเรียนนำมาให้คุณครูเซ็นชื่อรับทราบไว้ค่ะ ครูจะนำไปถ่ายเอกสารเก็บ	
	ไว้กับครูชุดหนึ่งและใบจริงให้นักเรียนเก็บไว้กับตัวเองไว้ดู และให้ถือว่าใบงาน	
Cr6	ใบนี้เป็น การให้คำมั่นสัญญาว่าเรายอมรับตนเองว่ามีพฤติกรรมบางเรื่องที่ไม่	
Cr	เหมาะสมและควรแก้ไขปรับปรุงตัวเองให้เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น และทุกคนก็	
	ทราบแล้วว่าควรจะแก้ไขอย่างไรตามที่บอกเล่าให้กลุ่มฟังมาแล้วนะคะ สัญญา	
	นะคะว่าจะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาวันนี้ให้ได้	
	สัญญาครับ /สัญญาค่ะ	ให้กำลังใจ และการสรุป ความ
Ce(all)		
Cr	ดีมาก ๆ ค่ะ น่ารักมากที่ให้สัญญากับครูวันนี้ ครูจะคอยดูพวกเราต่อไปนะคะ	
	เชื่อมั่นว่าเราทุกคนจะปฏิบัติตามสัญญาวันนี้ได้ นะคะ ซึ่งถ้าเราทำได้ผลดีก็จะ	
	เกิดกับตัวของเราเองในอนาคตนะคะ ถ้ารับทำไม่ได้ก็จะเกิดผลทางไม่ดีกับเรา	
	นั่นเองนะคะ เราพบกันอีกครั้งต่อไปในพุธที่ 8 พฤศจิกายน 2560 นะคะ ที่	
	ห้องแนะแนวนี้ เวลาเดิมค่ะ สำหรับวันนี้ก็ขอยุติการเข้ากลุ่ม แต่เพียงเท่านี้	
	สวัสดีค่ะ	

ตัวอย่างบทสนทนาการให้การศึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล

อารมณ์ และพฤติกรรม

เพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเรียนของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง

โปรแกรมที่ 4 เรื่อง ความคิดที่มีเหตุผลและความคิดไร้เหตุผล

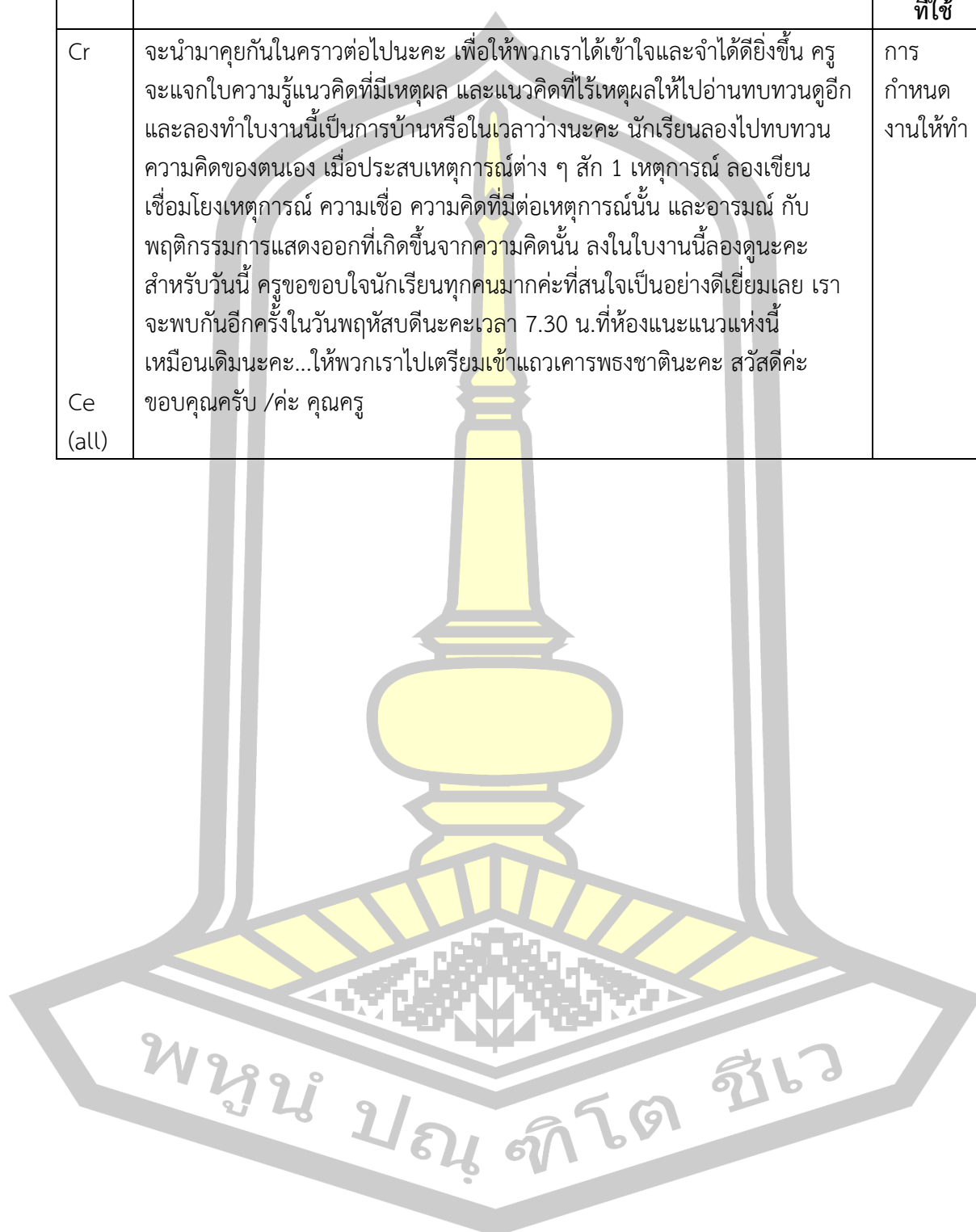
ทดลองวันที่ 7 พฤศจิกายน 2560 เวลา 7.30 - 8.30 น.

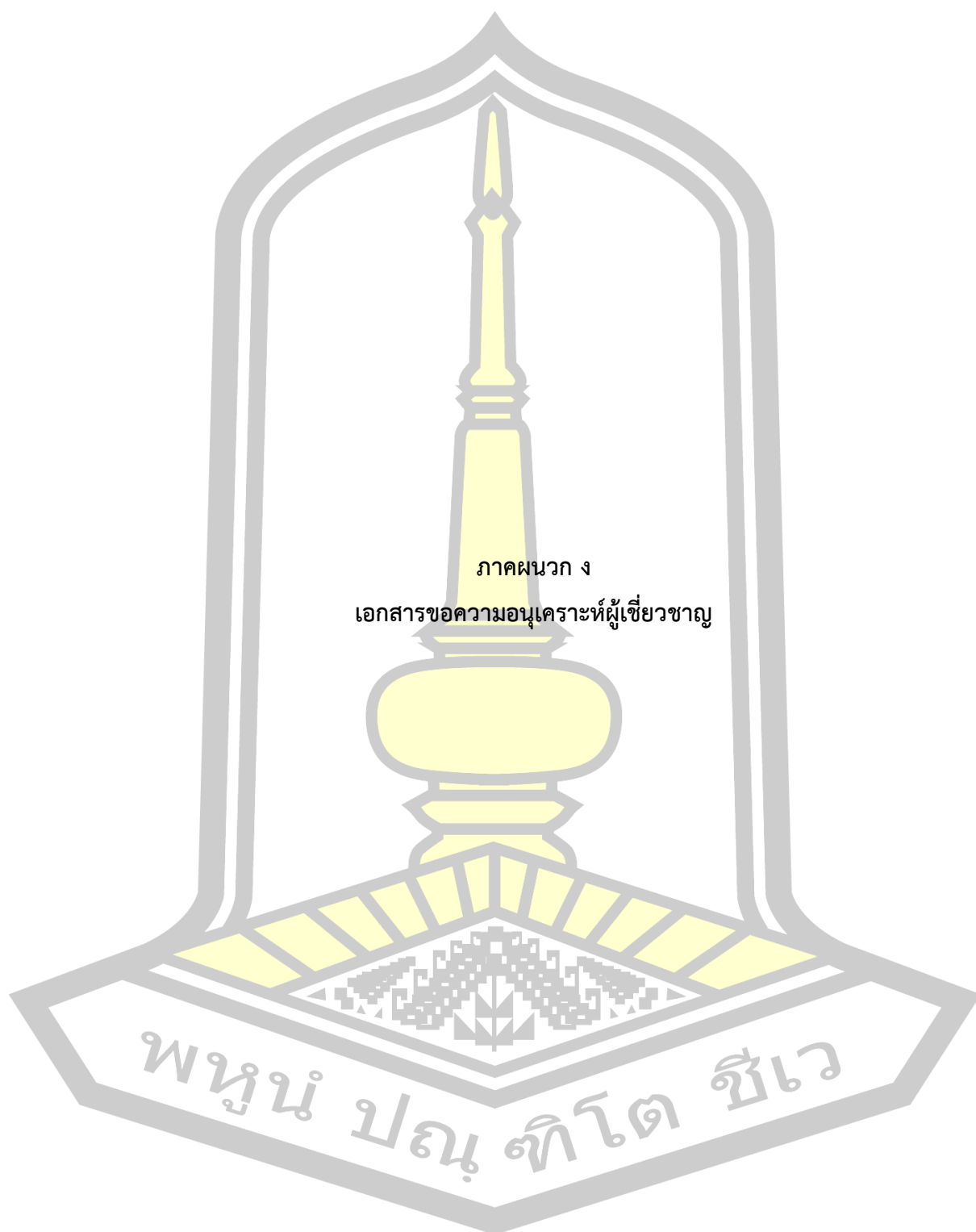
ผู้พูด	การให้การศึกษา	เทคนิคที่ใช้
Cr	สวัสดีค่ะ ทุกคน วันนี้เรามาพบกันอีกแล้วนะคะ เป็นอย่างไรบ้างคะทุกคนสบายดีไหมคะ	การสร้างสัมพันธ์ภาพ
Ce1	สบายดีค่ะ	
Cr	วันนี้หนาวไหมคะ	
Ce1	หนาวค่ะคุณครู	การแนะนำ
Ce2	หนาวค่ะ	
Cr	ค่ะ ช่วงนี้เป็นช่วงฤดูหนาวแล้ว พวกเราต้องรู้จักรักษาดูแลสุขภาพตนเองนะคะ สวมเสื้อกันหนาวมาโรงเรียนนะคะ ให้ร่างกายอบอุ่น ป้องกันการเป็นหวัด เป็นไข้ นะคะ วันนี้เรามาเจอกันเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วเอ่ย	
Ce3	ครั้งที่ 4 แล้วครับ	การตั้งคำถาม
Cr	ครั้งที่แล้วเราพูดเรื่องอะไรบ้าง มีใครจำได้ไหมคะ	
Ce4	เรื่อง การสำรวจและสังเกตตนเองครับ	
Cr	ใช่ค่ะครั้งที่แล้วเราได้ฝึกสำรวจและสังเกตตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนของตนเอง และฝึกคิดหาสาเหตุของพฤติกรรมไม่เหมาะสม นั้นแล้วทุกคนจำกันได้ไหม	การใส่ใจ
Ce1	จำได้ค่ะ	
Cr	ครูเน้นให้สำรวจอะไรคะ	
Ce5	สำรวจความคิดความเชื่อที่เรามีต่อเหตุการณ์ที่เราพบครับ	การตั้งคำถาม
Cr	ใช่ค่ะ จำแม่นมากค่ะ ขอชมเชย ประบมือให้เพื่อนด้วยค่ะ	
Ce2	ใช่ค่ะ คือ ฝึกคิดว่าที่เราเคยทำสิ่งไม่ดีออกมานั้น เป็นเพราะ เราคิดยังไง เราเชื่อ ยังไง จึงแสดงออกต่อคนอื่นในทางที่ไม่ดีค่ะ	
Cr	ใช่แล้วค่ะ เราต้องรู้จักสำรวจความคิดความเชื่อตนเองว่า เราคิดอย่างไรต่อ เหตุการณ์นั้น หรือสิ่งนั้นก่อน แล้วเราก็มารู้ว่าความคิดของเรานั้นเป็นความคิดที่มีเหตุผลหรือไม่ นะคะ แต่ก่อนที่เราจะเริ่มเรื่องใหม่วันนี้เรามาทบทวนกติกาในการเข้ากลุ่มก่อนนะคะ ใครจำได้บ้างคะ	การตั้งคำถาม
Ce6	จำได้ครับ	
Cr	มีอะไรบ้างคะ ช่วยกันบอกทีค่ะ	
Ce2	เก็บเรื่องที่พูดคุยกันในกลุ่มไว้เป็นความลับค่ะ ให้รู้เฉพาะในกลุ่มค่ะ	

ผู้พูด	การให้การศึกษา	เทคนิคที่ใช้
Ce7	ก่อนพูดให้ยกมือก่อน ห้ามพูดสอดแทรกกันในขณะที่เพื่อนพูดยังไม่จบครับ	การเงิบ และการ ฟัง
Ce8	ห้ามหัวเราะ หรือวิจารณ์เพื่อนเมื่อพูดผิดครับ	
Ce1	ไม่พูดแทรกกัน คือให้พูดทีละคน	
Ce4	หากมีความจำเป็น เช่นต้องการเข้าห้องน้ำต้องขออนุญาตก่อน	
Cr	ค่ะเมื่อทุกคนทราบกติกาเป็นอันดีแล้วก็เริ่มเรื่องใหม่วันนี้เลย สำหรับวันนี้เราจะพูดเรื่อง “ความคิดที่มีเหตุผลและความคิดที่ไร้เหตุผล” ซึ่งพฤติกรรมต่าง ๆ ที่คนเราแสดงออกมานั้น ไม่ว่าจะเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม นักจิตวิทยาท่านหนึ่งชื่อว่าท่าน เอลลิส เชื่อว่าพฤติกรรมของคนเราก่อจากความเชื่อที่มีต่อเหตุการณ์นั้น ๆให้สมาชิกกลุ่มดูภาพท่านเอลลิส.....และแจกใบความรู้แนวคิด ABC ให้สมาชิกดูพร้อมกับอธิบายประกอบว่า A = เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น, B = ความคิดความเชื่อที่มีต่อเหตุการณ์, C = ผลที่เกิดตามมาจากการคิดต่อเหตุการณ์ (จากนั้น...ให้สมาชิก ดูคลิปข้อความ ความคิดที่มีเหตุผล และความคิดที่ไร้เหตุผลจาก เพาเวอร์พอยท์ที่ครูเตรียมมา และอ่านพร้อม ๆ กัน ประมาณ 20 นาที....)	
Cr	เป็นไงบ้างคะ ดูแล้วเป็นอย่างไร มีความคิดใดที่ตรงกับตัวเองบ้างไหมคะ	การให้ ข้อมูล
Ce2	ตรงกับตัวหนูหลายข้อเลยคะ	
Ce1	ตรงกับหนูเหมือนกันคะ	
Ce3	ผมด้วยครับ	
Cr	ตรงอย่างไรคะ ลองยกตัวอย่างสักเรื่องสิคะ	
Ce1	ค่ะ คุณครู เวลาคุยกับเพื่อนหนูคิดเสมอว่าเพื่อนต้องเชื่อหนูทุกอย่างค่ะ ถ้ามีใครเถียงหนู หนูไม่ชอบค่ะ	การตั้ง คำถาม
Cr	อ้อ..เพื่อนต้องเชื่อทุกอย่าง ถ้ามีใครเถียงหนู หนูไม่ชอบ	
Cr1	ค่ะ ถ้าใครเถียง หนูก็ด่ากลับเลยคะ	
Cr2	ใช่คะ เคยด่าหนูด้วยคะ คิดแต่ว่าตนเองเรียนเก่ง มักด่าคนเร็วคะ	
Ce1	ผิวนิดผิวน้อยก็ด่าเร็ว เร็ว จริง ๆ เลยคะ...หนูเองก็เคยด่าคนอื่นมั่งคะคุณครู	
Ce1	ค่ะ เราสองคนเคยทะเลาะกันเลยคะ	การทวน ความ
Cr	เคยด่าคนเร็ว เพราะคิดว่าตนเองเรียนเก่ง..คนเรียนเก่ง..ด่าเพื่อนได้ไม่ผิด..หรือคะ	
Ce1	ใช่คะ เพราะหนูเรียนเก่งกว่าเพื่อนพวกนั้น หนูต้องถูก ต้องเชื่อหนูสิคะ	
Cr	อ้อ...หนูคิดว่า หนูเป็นคนเรียนเก่งกว่าเพื่อน เพื่อนต้องเชื่อหนู.....	
Cr	เ้าทุกคนดูคลิปนี้นะ (ครูเปิดคลิปวิดีโอเรื่องเกี่ยวกับเด็กเอาแต่ใจตนเองให้ดูประมาณ 10 นาที	
Cr	หนูว่าความคิดนี้เป็นความคิดที่มีเหตุผลหรือไร้เหตุผลคะ	การฝึกให้ คิดอย่างมี เหตุผล
Ce1	ไร้เหตุผลคะ..(หัวเราะ)	

ผู้พูด	การให้การศึกษา	เทคนิคที่ใช้
Ce2	ใช่..ไร้เหตุผลค่ะคุณครู คิดแต่ว่าตนเองเก่ง..ต้องถูกทุกอย่างได้ไง	การเจียบ การฟัง
Cr	คนอื่นล่ะคะ ตรงกับตัวเองอย่างไร เล่าให้ฟังได้เลยค่ะ	
Ce3	ผมซีโมโหครับ โมโหเร็ว เลยคิดว่าตนเองไม่ดีครับ และแถมผมเรียนไม่เก่งด้วย..... จึงคิดว่า ครูไม่รักครับ	
Ce4	ผมเรียนไม่เก่ง เลยคิดว่าตนเองไม่มีค่าครับ	
Ce5	ผมคิดว่าผมต้องพึ่งพาอาศัยคนที่เข้มแข็งที่คน เพื่อน ๆ ในชั้นกลัวครับต้องพึ่งพา เค้าครับ.. และรุ่นน้องก็กลัวเค้าเยอะเลยครับ	
Cr	อ้าว มีด้วยเหรอ....ใครเอ่ย..ที่คนอื่นกลัว...แหมยังกะ..อะไรนี่....เขาเรียกอะไรนะที่ คนอื่นมักจะกลัวนะ	การตั้ง คำถาม
Ce3	นักเลงครับ ครู (หัวเราะ ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า)	
Cr	นั่นแหละ...รู้จักคำว่านักเลงด้วย เขาคนนั้นคือใครกัน..นะ	
Ce5	นายนั้นแหละครับครูนักเลง (ชี้ไปที่ Ce3 และพูดแบบกล้า ๆ กลัว ๆ)	
Cr	อะไรนะ..นายนั้น..นักเลง จริงรึเธอ(มองไปที่ Ce 3)....อย่าบอกนะ..ว่าจริง	
Ce3	จริงครับ...ผมคิดว่าเด็ก ๆ รุ่นน้องต้องเคารพเพื่อฟังผมครับ ผมสั่งให้ทำอะไรต้อง ทำครับ (หัวเราะ)	การทวน ความ
Cr	ลองกลับไปคิดดูนะ ว่าตัวเองคิดมีเหตุผลมั้ย..ที่คิดว่าผมสั่งให้ทำอะไรต้องทำ ตามนะ....อีกสองคนคะ ว่าไงคะ	
Ce6	ตรงกับผมคือผมมักหนีปัญหาดีกว่า เผลอหน้ากับปัญหาครับ	
Cr	ค่ะคิดว่าตนเองคิดมีเหตุผล หรือไร้เหตุผล ให้ไปนึกเป็นการบ้านนะคะ..คนสุดท้าย ค่ะ..ว่าไงคะ	
Ce7	ผมมักกลัวอะไร ๆ มาก ไว้ก่อน กลัวพ่อตี กลัวตกต้นไม้เวลาเข้าค่ายลูกเสือครับ กลัวมาก ๆ ครับ จนขาดโรงเรียนวันเข้าค่ายครับ	
Cr	ค่ะแต่ละคนก็ ล้วนแต่เคยมีความคิด ที่เป็นความคิดที่ไร้เหตุผลนะคะ แล้ว ความคิดที่มีเหตุผล....เชื่อว่าทุกคนต้องมีเหมือนกันนะคะ ที่นี้ฝากให้สมาชิกทุกคน ไปคิดเป็นการบ้าน ถึงแนวทางเปลี่ยนความคิดนะคะ ว่าเมื่อคิดไร้เหตุผลแล้วเรา แสดงออกกับคนอื่น หรือคนใกล้ชิดในทางไม่เหมาะสมอย่างไรบ้าง ถ้าเราคิดปรับปรุงตนเองควรจะเปลี่ยนความคิดนั้นใหม่ให้เป็นไปความคิดที่มี เหตุผลอย่างไรบ้าง หรือ ต้องเปลี่ยนความคิดความเชื่อ (B) อย่างไรได้บ้าง เพื่อให้ เราเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้เป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้น และ เพื่อเรา	การสรุป ความ

ผู้พูด	การให้การปรึกษา	เทคนิคที่ใช้
Cr Ce (all)	จะนำมาคุยกันในคราวต่อไปนะคะ เพื่อให้พวกเราได้เข้าใจและจำได้ดียิ่งขึ้น ครูจะแจกใบความรู้แนวคิดที่มีเหตุผล และแนวคิดที่ไร้เหตุผลให้ไปอ่านทบทวนดูอีก และลองทำใบงานนี้เป็นการบ้านหรือในเวลาว่างนะคะ นักเรียนลองไปทบทวนความคิดของตนเอง เมื่อประสบเหตุการณ์ต่าง ๆ สัก 1 เหตุการณ์ ลองเขียนเชื่อมโยงเหตุการณ์ ความเชื่อ ความคิดที่มีต่อเหตุการณ์นั้น และอารมณ์ กับพฤติกรรมที่แสดงออกที่เกิดขึ้นจากความคิดนั้น ลงในใบงานนี้ลองดูนะคะ สำหรับวันนี้ ครูขอขอบคุณนักเรียนทุกคนมากค่ะที่สนใจเป็นอย่างดีเยี่ยมเลย เราจะพบกันอีกครั้งในวันพฤหัสบดีนะคะเวลา 7.30 น.ที่ห้องแนะแนวแห่งนี้เหมือนเดิมนะคะ...ให้พวกเราไปเตรียมเข้าแถวเคารพธงชาตินะคะ สวัสดีค่ะ ขอบคุณครับ /ค่ะ คุณครู	การกำหนดงานให้ทำ

ภาคผนวก ง

เอกสารขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

พูน ปณ จิต ชีเว

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2169

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

4 กันยายน 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์เจริญพร มูลภักดี

ด้วย นางสาวมาศ ไชยบูรณ์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร (ก.ศ.ม.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0622743827

ที่ ศธ. 0530.5(2) / 2170

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

4 กันยายน 2560

เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหงษ์ทอง(แสนสุขวิทยา)

ด้วย นางสาวมาศ ไชยบูรณ์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การเปรียบเทียบผล การให้ การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลด พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สิริวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขออนุญาตเคราะห้จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวมาศ ไชยบูรณ์ ทำการทดลอง ใช้เครื่องมือเพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0622743827

ที่ ศธ. 0530.5(2) / 2171

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

4 กันยายน 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหงส์ทอง (แสนสุขวิทยา)

ด้วย นางสาวมาศ ไชยบุรณ์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นางสาวมาศ ไชยบุรณ์ เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้นำไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0622743827

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ ศธ. 0530.5(2) /

4 กันยายน 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ศุภชัย ตักกลาง

ด้วย นางสาวภาศ ไชยบูรณ์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การเปรียบเทียบผลการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียน ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร (กศ.ม.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสุวมาศ ไชยบูรณ์
วันเกิด	วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2506
สถานที่เกิด	อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 21 หมู่ 16 ตำบลพนมไพร อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด รหัสไปรษณีย์ 45140
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู อันดับ คศ. 3
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านหงษ์ทอง (แสนสุขวิทยา) ตำบลแสนสุข อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด รหัสไปรษณีย์ 45140
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2521 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนพนมไพรวิทยาคาร อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. 2524 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ พ.ศ. 2526 ประกาศนียบัตรครูพิเศษมัธยม (พม.) (ศึกษาด้วยตนเอง) พ.ศ. 2528 ปริญญาการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) สาขาวิชาประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม พ.ศ. 2561 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ จิตโต ชีเว